SAS

Vol. II

PROGRAMUL 111

Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Programul 111

ISBN:
973-597-380-4
978-973-597-380-3
973-597-381-2
978-973-597-381-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Programul 111 / Gérard de Villiers; trad.: Gabriela Porancea. — Bucureşti: Editura Ion Cristoiu & Max Bănus, 2006-
2 vol.
ISBN (10) 973-597-380-4; ISBN (13) 978-973-597-380-3
Vol. 2. — ISBN (10) 973-597-381-2; ISBN (13)
978-973-597-381-0
I. Porancea, Gabriela (trad.)
821.133.1-31=135.1

Malko Productions – Paris,
Le Programme 111
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA 2006 Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL
Tipărit la „C.N.I. CORESI” SA

Gérard de Villiers

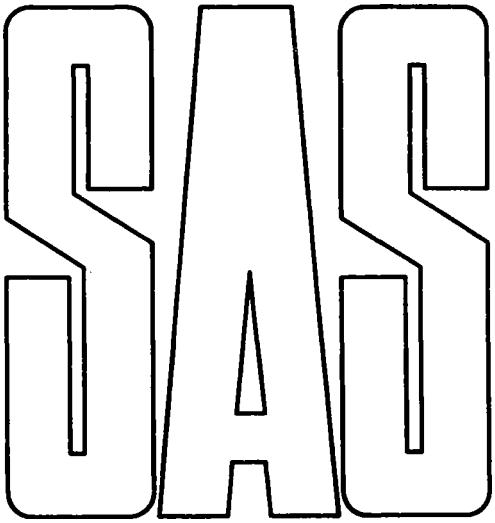

Programul 111

Vol. II

în româneşte de
Gabriela Porancea

Tineretului
2006

Din volumul I

Pentru a afla mai multe despre programul nuclear al Iranului – dacă şi unde a început fabricarea bombei atomice – trebuie să se stabilească un contact direct cu un savant aflat în Iran. Este trimis contele Malko Linge, în încercarea ex-filtrării omului de ştiinţă; pentru a fi adus în Occident. Într-o ţară musulmană cu obiceiuri austere, unde nu cunoaşte pe nimeni, Malko se descurcă foarte greu în fentarea Serviciilor Secrete iraniene.

O primă încercare de scoatere a unui savant din Iran după multe peripeţii aproape incredibile, este sortită eşecului...

Reuşeşte să plece din Iran, scoţând un alt specialist nuclear, ajunge cu bine la castelul lui, dar peripeţiile legate de specialistul iranian, aflat la Viena, nu au luat sfârşit...

Capitolul XI

Gardiana de la muzeu se ridicase şi cu un aer răutăcios, arătă cu degetul sacul trimis de agentul MI6. Malko zări spatele lui Azar în sala vecină şi o strigă. Ea veni imediat lângă el.

— Această femeie vrea să-mi spună ceva, zise Malko

Avu loc o scurtă conversaţie în farsi şi Azar preciză:

— Spune că e interzis să aduci saci în sălile muzeului. Trebuie lăsaţi la vestiar.

— Nu ştiam, răspunse Malko, ascunzându-şi uşurarea. Oricum, plecam...

Nu răsuflă uşurat decât atunci când se văzu afară. Azar îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce facem acum?

Era vizibil satisfăcută că terminase vizita la muzeu, dar nu din aceleaşi motive ca ale lui Malko... Acesta îi surâse.

— Magazinele din Bazar sunt deschise vinerea?

— Unele. De ce?

— Dacă magazinul de bijuterii este deschis, vom merge să-ţi cumpăr un cadou...

Şi să împuşte doi iepuri deodată. Întâlnirea cu Kaveh Husseini îi va lua puţin timp, deci nu o va lăsa singură pe Azar decât câteva minute.

Faţa lui Azar se lumină.

— E adevărat?

— Bineînţeles. Mi-e foame. Vom merge mai întâi să luăm masa împreună.

Pe *Khayyam* Street este un restaurant foarte bun, Khayyam. Este în apropiere de Bazar.

— Atunci vom merge la *Khayyam*, concluzionă Malko.

După cinci minute, ajunseră la restaurant. Era unul din cele mai vechi restaurante din Teheran, vechi de trei secole. Odinioară, făcea parte din Bazar, dar construirea străzii Khayyam le-a separat. Rămânea un decor somptuos de mozaic, arcade, o ambianţă orientală şi banchete late acoperite cu covoare, unde puteai să mănânci şi să fumezi în acelaşi timp narghilea. În momentul ieşirii din autoturismul Peugeot 405, Malko ezită. Să intre în restaurant cu sacul ar fi părut bizar. Dar era dinamită curată... în cele din urmă, îl abandonă pe podeaua maşinii, sperând ca Chehab să nu fie curios...

Azar ajunse imediat la subsol, acolo unde se aflau banchetele, amplasate în jurul a ceea ce ar fi putut fi o pistă de dans într-o altă ţară. O muzică dulce orientală scălda cele două săli, aproape goale. Acelaşi meniu: toată gama de kebaburi, salate, vinete. Iranianca comandă kebaburi,

deschise poşeta şi scoase un cocoloş negricios pe care îl strecură în vatra narghilelei.

— Ce este?

Ea răspunse în şoaptă.

— Opium... Dar nu trebuie să se afle. Risc cinci ani de închisoare.

— Opiumul degajă un miros particular, remarcă Malko.

Azar aspiră avidă primul fum şi lăsă să-i cadă:

— Nimeni nu ne denunţă, doar denunţătorii profesionişti. Restaurantul e frecventat mai ales de către *bazari*. Sunt oameni siguri. Nu doriţi?

*

* *

Azar petrecuse cel puţin tot atâta timp trăgând din narghilea cât îi luase să ciugulească din kebab. Cu ochii pe jumătate închişi, părea într-un stadiu secund, întinsă senzual pe o rână, ca o cadână. Avea descheiat mantoul islamic, descoperind o pereche de blugi şi un pulover, ambele foarte mulate. Malko lăsă, ca de obicei, un enorm teanc de bancnote verzi de 10.000 riali cu chipul lui Khomeyni. În ciuda celor 20 de procente ale inflaţiei, regimul nu făcuse niciodată de fapt reformă monetară. Îţi trebuiau pur şi simplu teancuri din ce în ce mai groase ca să plăteşti cel mai mic lucru...

Restaurantul puţea a opium, dar rarii clienţi se făceau că nu simt... În maşină, Malko respiră uşurat: sacul, înghesuit sub scaun, nu fusese

mişcat din loc.

Azar îi dădu ordin lui Chehab în farsi.

— Mergem la bijuterii, preciză ea.

El îi lăsă la un kilometru distanţă. Majoritatea magazinelor din Bazar erau închise, dar magazinul de bijuterii strălucea cu toate neoanele aprinse. Azar se comporta ca un copil într-o cofetărie. La urma urmei, prezenţa ei era o binecuvântare. Ce era mai normal decât ca un bărbat să ofere o bijuterie unei femei? Malko o urmă în mai multe magazine, atrăgând-o cu perfidie spre cel al armeanului. Şi acolo, miracol. Azar scoase o exclamaţie entuziasmată în faţa unei brăţări expuse în vitrină.

— Priviţi! Este brăţara a lui Yasmine!

Malko împinsese deja uşa magazinului şi schimbă o privire cu tânărul armean. Azar îi explică acestuia în farsi ce dorea şi în timp ce ea încerca brăţara, Malko notă rapid pe o carte de vizită a magazinului: „Sâmbătă, ora douăsprezece”. Vânzătorul puse mâna discret pe cartea de vizită şi o ascunse. Euforic, Malko îşi încrucişă privirea cu cea încântată a lui Azar, care îşi pusese brăţara la mână.

— Îţi vine foarte bine, zise Malko.

Discută preţul de formă, servindu-se de calculator şi negocie la 300.000 de tomani. De acum, nu mai avea decât o idee: să se debaraseze de Azar ca să inspecteze conţinutul sacului.

— *You are so nice*! îi spuse ea cu vocea joasă

ieşind din magazin.

— Ce vrei să faci? Întrebă el. Mergi la universitate?

— Nu. Mă întorc acasă la mama. Am putea să bem un pahar. Nu e acasă.

— Dă-i adresa lui Chehab.

Ceea ce şi făcu şi apoi, punând ochii pe sacul de la picioarele ei, întrebă:

— Nu trecem pe la prietenul dumneavoastră să-i daţi sacul? Suntem foarte aproape.

— Nu. Chehab i-l va da în seara asta.

În timp ce urcau pe Chamran Expressway, Azar nu înceta să-şi admire brăţara. Le-a trebuit aproape o oră ca să ajungă ia Darakieh. Azar aproape că se aruncă afară din maşină şi Malko trebui să o urmeze... Abia ajunşi în ascensor, că ea îşi smulse literalmente vălul şi îşi scutură părul lung şi negru.

În apartament se simţea iasomia, iar draperiile erau trase. Azar îşi desfăcu mantoul cu un fel de furie şi se năpusti spre bar de unde luă o butelie de vodcă şi umplu două pahare. Ea şi-l goli pe al ei dintr-o înghiţitură.

Apoi dispăru, lansându-i vălul lui Malko:

— Mă întorc!

Acesta se aşează tensionat pe canapea. Nu înceta să se gândească la sacul lui de sub scaunul maşinii. Un scârţâit îl făcu să ridice capul. Azar se întorsese. Brăţara din aur lucea la mâna ei şi avea în picioare pantofi cu tocuri ascuţite. În afară de

aceştia, nu purta nimic pe pielea ei de chihlimbar. Expresia ei era la fel de angelică.

*

* *

Fără să spună vreun cuvânt, tânăra înaintă până la canapea, cu o lucire bizară în ochii ei întunecaţi. Triunghiul negru al vintrei ei se sprijini de faţa lui Malko şi cu vocea ei de fetiţă, murmură:

— *Merci*.

Cuvântul în limba farsi pentru *thank you*.

Îl ridică de pe canapea, îl luă de gât şi o limbă roz şi ascuţită îi ieşi din gură, îndepărtându-i buzele lui Malko.

Începu apoi o uşoară balansare de şolduri, un fel de frecare-lipire de o eficacitate redutabilă. Nici un dialog inutil. Îi smulse metodic hainele lui Malko. Când fu complet gol, îi prinse în mână tija ridicată, o mângâie frenetic şi se lăsă apoi să cadă pe spate pe canapeaua din piele neagră, cu piciorul stâng pe spătar, cel drept cu talpa pe podea, cu vintrea goală, complet oferită. Malko se înfundă în ea dintr-un singur elan. Cu coapsele larg depărtate, Azar îl primi cu un horcăit profund, cu aerul la fel de angelic, dar sexul ei, alunecos, arăta că nu era tocmai astfel. Malko începu să o posede uşor, retrăgându-se aproape complet pentru ca apoi să o bombardeze cu toată greutatea lui. Unghiile lui Azar îl zgâriau pe spate şi ea se mişca sub el cu gura întredeschisă,

gâfâind.

Când îl simţi pe Malko explodând, îşi plantă unghiile în spatele lui şi eliberă un strigăt scurt. Apoi deschise ochii. Avea din nou aceeaşi expresie inocentă, cu ţepuşa lui Malko înfiptă încă până la gardă în vintrea ei. Îl anunţă cu o voce cuminte:

— Mama se va întoarce în curând de la yoga.

*

* *

Malko tocmai se urca în Peugeot 405, când un Mercedes se opri în faţa maşinii lui. Shahin Bakravan ieşi din maşină şi îşi încrucişă privirea cu cea a lui Malko. Rămase *foarte* surprinsă. El se grăbi înaintea ei.

— Am condus-o pe prietena dumneavoastră, Yasmine, pretinse el.

— Veniţi să bem un ceai. Abia v-am văzut în acea seară, propuse ea.

— Din păcate am o întâlnire, se scuză Malko. Dar vă voi suna.

Se abţinu cu greu să nu deschidă sacul înainte să ajungă la hotel. De îndată ce se află în camera lui, după ce încuie uşa cu grijă, etală conţinutul sacului pe pat. Mai întâi două pachete învelite în plastic negru, însoţite de un plic maro sigilat cu ceară şi lipit cu scotch. Deschise primul pachet. Acesta conţinea un pistolet automat Glock 9 mm şi trei încărcătoare. În cel de-al doilea pachet, era un Thuraya cu o baterie de schimb.

În sfârşit, un mijloc de comunicaţie! Dar îndată

ce încerca să se servească de el, putea fi reperat de serviciile iraniene... Deschise plicul cu un cuţit. Acesta conţinea mai multe documente.

În primul rând o hartă cu centrul Iranului, înglobând o zonă care se întindea de la Teheran la Yazd, trecând prin Qom, Kachar şi Natanz. Drumurile erau subliniate cu roşu, calea ferată cu negru. O linie galbenă pleca din Teheran, urma mai întâi autostrada spre Qom, apoi cotea spre est, pe un drum marcat cu linie punctată până la un punct materializat de coordonate geografice şi două nume: Posht-Badam şi Deşert Unu. Graţie telefonului Thuraya care afişa poziţia geografică, Malko putea să verifice dacă se afla acolo unde trebuia. Distanţele erau exprimate în mile şi în kilometri, începând din Teheran. Până la Deşert Unu, erau 467 de kilometri.

Al doilea document era manualul de utilizare al telefonului prin satelit Thuraya. Mai întâi se preciza că era securizat, deci comunicaţiile lui nu puteau să fie interceptate şi se putea folosi doar cu un corespondent care poseda acelaşi cod. Urma o listă de patru numere, cu explicarea lor.

Mai întâi cel al telefonului Thuraya: 882 16 50 682 505. Apoi trei numere cu utilizare nedistinctă pentru a comunica cu salvatorii lui.

O altă pagină descria planul de exfiltraţie. În primul rând identificarea lui Malko: el era „Esquire”. *Mission command* purta numele de „Sunflower” legat de unul din cele trei numere de

telefon. Pentru a-l pune în funcţiune, „Esquire” – titlu onorific folosit în Marea Britanie, mai ales în scrisori – trebuia să trimită de pe Thuraya semnalul SOS. Trebuia deci să introducă în aparat al treilea număr de pe listă. Apoi, nu îi mai rămânea decât să apese pe butonul SOS, aflat în partea dreaptă jos a ecranului şi să aştepte ca numărul să fie format, apoi să întrerupă conversaţia fără să vorbească. Acest semnal trebuia să fie trimis între orele 9-18, în ajunul zilei prevăzute pentru exfiltraţie. A doua zi, Malko trebuia să fie la miezul nopţii la locul de recuperare, adică la Deşert Unu. Odată apelul lansat, era imposibil să mai dea înapoi. Elicopterele plecau. Nu se preciza de unde.

Ultimele linii erau şi mai neliniştitoare: În principiu, Malko nu primea nici un mesaj înaintea joncţiunii. Totuşi, începând cu ora 8 P.M. din ziua operaţiunii, trebuia să-şi lase Thuraya deschis. În cazul în care... Salvatorii îi vor aştepta o oră la Deşert Unu, apoi vor pleca dacă Malko nu ajungea la întâlnire la ora 1 A.M.

Privi documentele întinse pe pat, măsurând complexitatea unei asemenea exfiltraţii. Lipsa de comunicare complica şi mai mult lucrurile... Gândurile i se învârteau în cap. 460 de kilometri, trebuiau să le ia şase ore de drum. Plus ieşirea din Teheran. Prima parte a traseului se făcea ziua, dar cea mai importantă era noaptea. Şi pe un drum puţin frecventat. Malko cunoştea Iranul: balizarea

nu era specialitatea iranienilor... Evident că dacă se pierdea, oamenii de la „Sunflower” puteau să-l localizeze graţie GPS-ului şi să-l ghideze pe drumul bun. Dar iranienii aveau astfel să-i cunoască şi ei poziţia, chiar dacă nu ştiau cine era el.

Toată această operaţiune era de o complexitate nemaipomenită, un adevărat mecanism de ceasornic. Cel mai mic grăunte de nisip şi Malko se trezea pierdut în plin deşert, în compania lui Said Hajjarian, hăituiţi de toate forţele de securitate iraniene.

*

* *

Noaptea se lăsase. Întins pe pat, Malko se gândea întruna la filmul exfiltraţiei. Reluase de mai multe ori documentele şi totul era clar. Pe hârtie totul părea uşor. Doar că, pentru a ajunge la întâlnirea cu elicopterele, trebuia deja să fi fentat compania iranienilor – în principiu întâlnirea la dentist era suficientă – şi apoi să fi parcurs fără probleme aproape 500 de kilometri, cu toate riscurile care decurgeau din asta.

Avea nevoie de o maşină sigură, ceea ce elimina din start maşina Coccinelle verde. Şi mai ales un ghid care să vorbească farsi. Said Hajjarian putea el oare să joace acest rol?

Documentele nu specificau dacă acest teren de aviaţie dezafectat era supravegheat, cum se intra, dacă se afla un sat în apropierea lui... Probabil

pentru că nu ştiau nici ei... Privi pistoletul Glock calibru 38 pus pe pat. Mişcătoare atenţie, care nu putea să-i servească decât ca să se sinucidă. Dacă va fi prins, nu va avea în faţă doar un individ izolat. De acum mai avea o problemă: le va păstra în permanenţă asupra lui. Nu era posibil să le lase în cameră. Thuraya era prea mare ca să-l ţină într-un buzunar şi era uşor de recunoscut. Şi era interzis în Iran. Cât despre pistolet, putea, la nevoie, să-l ţină sub cămaşă, la centură, dar era riscant. Se impunea o singură soluţie: să le ascundă în afara hotelului. Se gândi la Ali Ghoroob, dar abandonă imediat ideea: *bazari* ar pune întrebări.

Rămânea o singură persoană mai demnă de încredere: Yasmine Misaq.

*

* *

Formă numărul lui Yasmine. Malko puse provizoriu pistoletul şi Thuraya în geanta diplomat, pe care o încuie. Dar oricine o ridica îşi dădea seama de greutatea ei neobişnuită... Ar fi dat oricât pentru o vodcă, să-şi destindă nervii. Pe de o parte, vedea în sfârşit capătul tunelului, dar pe de alta, orele până la plecarea din Teheran aveau să-i genereze valul sacru de adrenalină.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Totuşi, nu era decât vocea melodioasă a lui Yasmine.

— Aş vrea să te invit la cină, propuse Malko. Ştii tu vreun loc plăcut?

Iranianca râse.

— De multă vreme nu mai e nimic plăcut în Teheran. Dar putem să mergem la nişte prieteni.

— Trebuie să fac un drum nu departe de locuinţa ta, continuă Malko. Poate să mă aducă şoferul până la tine şi de acolo să mergem cu maşina ta..

— Perfect, aprobă Yasmine. Te aştept.

Înainte să închidă, Malko o întrebă:

— Ai cumva un seif acasă?

Condiţie *sine qua non*: ar fi fost şi mai periculos să lase să lâncezească pachetul la iraniancă decât la hotel.

— Da, răspunse ea, surprinsă. De ce?

— Voiam să-ţi încredinţez ceva preţios pe care nu vreau să-l las la hotel.

— Nici o problemă.

Băgă în sac pistoletul cu încărcătoarele şi Thuraya, nepăstrând la el decât documentele. Se simţea uşurat.

Era soluţia cea mai puţin rea.

*

* *

Ted Boteler îşi găsi cu greu somnul, adormind la ora patru dimineaţa. MI6 îi confirmase că pachetul fusese predat cu bine în mâinile destinatarului. Deci, lui Malko nu-i mai rămânea decât să dea undă verde, graţie semnalului SOS emis de Thuraya. Va fi un semnal atât de scurt, că iranienii nu vor avea timp să reacţioneze.

În schimb, generalul de marină Robert Stanton întocmi o notă în atenţia superiorului lui ierarhic, care aterizase pe biroul şefului Diviziei de Operaţiuni şi care îi dădu frisoane pe spinare. Ofiţerul punea în gardă Pentagonul faţă de un posibil eşec al operaţiunii „Sunflower”, datorat riscurilor tehnice pe care îi făcea o plăcere deosebită să le detalieze. Ted Boteler arătase documentul directorului general Porter Goss, care se mulţumise să remarce, ca un rutinat în administraţie:

— Se acoperă... Dacă ar fi atât de periculos, pe cât se plânge, nu i-ar lăsa pe piloţi să plece. *Don't worry*.

Ted Boteler nu reuşi totuşi să adoarmă. Funcţia lui îi interzicea să meargă pe Bataan, dar îl delegase pe unul din adjuncţii lui. Îşi repetă că, având patru aparate, şansele de reuşită erau aproape de 100%.

*

* *

Yasmine Misaq nu-şi pusese încă ţinuta islamică şi Malko avu un mic şoc plăcut descoperind-o într-o rochie bej din stretch, care îi punea în valoare pieptul greu, abdomenul plat, talia fină şi picioarele lungi. Înconjurată de parfum, părea ieşită din *O mie şi una de nopţi*. Purta brăţara primită în dar de la el. Privirea i se fixă pe pachet.

— Acesta este?

— Da, zise Malko întinzându-i pachetul.

Iranianca se strâmbă comic când realiză cât de greu este.

— Este aur?

— Nu.

Se măsurară din priviri câteva secunde. Malko o simţea tulburată. Realiză brusc că nu putea să o mintă. Consecinţele ar fi fost prea grave pentru ea în caz de probleme.

— Nu eşti obligată să-mi faci acest serviciu, preciză el. Dacă se descoperă că acest pachet este la tine, vei avea mari probleme.

Cu pachetul în mână, iranianca îl fixa cu o gravitate bruscă.

— Poţi să-mi spui ce conţine? Oricum îl voi lua.

— Un pistolet şi un telefon prin satelit securizat, zise Malko.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse cu o voce calmă:

— Vino.

El o urmă până în camera în care făcuseră dragoste şi ea deschise un dulap în perete, descoperind un mic seif electronic căruia îi tastă codul.

— Codul este 1824, zise ea. În cazul în care voi fi indisponibilă. Sunt singura care cunoaşte acest cod.

Când se ridică, Malko nu se putu împiedica să o ia în braţe şi ea se abandonă imediat cu tot corpul. În câteva clipe, amândoi clocoteau. Malko uitase scurta întâlnire amoroasă cu Azar de acum câteva

ore. Într-un final, o culcă pe spate pe pat şi îi răsfrânse rochia din stretch. Îi smulse slipul de pe ea şi se cufundă în vintrea ei ca un mercenar. Fu o întâlnire scurtă şi încântătoare.

Când Yasmine se întoarse din baie, machiată din nou, spuse simplu:

— Nu numai pentru asta îţi fac acest serviciu. Nu vreau să ştiu nimic despre activităţile tale, ca să nu pot să vorbesc dacă voi fi constrânsă, dar să ştii că unul din unchii mei a fost împuşcat în 1982 din ordinul aytollahului Khomeiny.

Numărătoarea inversă începuse. Rezolvarea depindea de atâţia parametri încât Malko prefera să nu se mai gândească.

Capitolul XII

Ali Ghoroob şi Malko ieşiră în jurul orei două de la *Khayyam* unde Malko luase masa cu o zi înainte cu Azar. Restaurantul se afla aproape, în faţa birourilor negustorului de covoare. Ca întotdeauna, acesta era grăbit. Nervos, îl întrebă pe Malko:

— Chehab poate să vă conducă undeva?

— Cred că voi merge să mă plimb prin Bazar.

— Chehab vă va ajuta să negociaţi preţurile.

— O, nu vreau să cumpăr nimic, protestă Malko. Vreau doar să mă plimb. Să mă aştepte la intrarea

de nord, cea din apropierea restaurantului.

Apoi se despărţiră şi el se avântă pe aleile animate ale Bazarului, aflat în plină activitate la acest început de săptămână. Ajuns la magazinul de bijuterii, încetini. Chiar dacă ar fi fost supravegheat, ceea ce era puţin probabil, nu era nimic ciudat să se întoarcă într-un magazin de unde cumpărase deja bijuterii. Prima oară trecu prin faţa magazinului, oprindu-se în faţa uşii astfel încât să-l poată vedea vânzătorul armean. Apoi se întoarse şi intră în magazin, stăpânit de nelinişte. Numai să fi primit mesajul lui Kaveh Husseini!

Nervii lui se destinseră într-o clipită. Cu un semn discret din cap, vânzătorul arătă spre draperia din fundul magazinului.

Kaveh Husseini îl îmbrăţişă călduros şi întrebă:

— Aveţi noutăţi?

— Da, confirmă Malko. Vor veni după noi cu elicopterul, pe o pistă de aerodrom dezafectată, la Posht-Badam. La vreo 460 de kilometri de Teheran, în deşert. Cunoaşteţi regiunea?

— Puţin. Este un platou deşertic foarte puţin populat.

— Sunt în jur de patru sute de kilometri pe autostradă şi şaizeci pe drum, precizează Malko. Trebuie să fim acolo la miezul nopţii. La ce oră trebuie să plecăm din Teheran?

Kaveh Husseini nu-i răspunse imediat. Îşi scărmănă barba grizonată, apoi lăsă să-i cadă:

— Ora cinci, cinci şi jumătate cel târziu.

Noaptea se lăsa către orele şapte şi drumul avea să se desfăşoare în mare parte noaptea.

— Întâlnirea de la dentist mai e valabilă? întrebă Malko. Trebuie să fie neapărat o întâlnire adevărată, făcută prin telefon. În cazul în care telefonul este ascultat.

— Se rezolvă.

— Este sâmbătă, constată Malko. Când putem să prevedem plecarea? Să fie cât mai curând! Trebuie să anunţ diseară.

— Luni.

— Dumneavoastră îl veţi anunţa pe Said Hajjarian?

— Nu. O va face prietenul meu Safir.

— Care este adresa dentistului?

— Strada Bejhati nr. 28, care dă în bulevardul Pirouzi, nu departe de Shohada Maidaneh. Pentru a ajunge la autostrada Qom, va trebui să ajungeţi la Azadegan şi la Jahad Maidaneh, o cotiţi spre sud. Acest traseu poate să ia o oră.

— Mi-aţi vorbit de o a doua ieşire de la dentist.

— Da. Ea dă în strada Kia.

— Deci maşina va trebui să se afle acolo...

— Exact.

— Apropo de maşină. Aţi găsit?

Faţa lui Kaveh Husseini se lumină.

— *Baleh! Baleh!* Pe cea a vărului meu. Este un Peykan, dar merge bine.

Peykan era versiunea iraniană a fostelor Hillman care poluau Teheranul de ani întregi, dar

dispăreau puţin câte puţin cedând locul maşinilor mai moderne. Nu era tocmai o soluţie încurajatoare.

— Cine o va conduce?

— Eu, răspunse iranianul. Dacă sunteţi numai voi, riscaţi să vă pierdeţi. La ieşirea din Teheran este foarte dificil. După acest drum, voi înapoia maşina vărului meu.

Malko făcu rezumatul proiectului.

— Deci, poimâine după-amiaza, vă veţi afla la ora cinci pe strada Kia cu autoturismul Peykan al vărului dumneavoastră. Said Hajjarian va intra la dentist pe strada Bejhati şi va ieşi imediat, pe ieşirea a doua. Nu va avea bagaje.

— Exact.

— Nu veţi avea nici un contact direct cu el?

— Nici unul. Totul este prevăzut aşa, căci altfel ar fi prea periculos.

Malko rămase pe gânduri. Era o construcţie cu riscuri mari şi acest lucru îl sublinie fostul militant Toudeh:

— Trebuie să-l anunţ mâine pe responsabilul acestei operaţiuni. După asta, nu vom mai putea da înapoi. Nu avem nici posibilitatea să alegem o altă tentativă. Trebuie neapărat să fim prezenţi la întâlnire.

— Vom fi, afirmă calm Kaveh Husseini. Sunt obişnuit cu operaţiuni clandestine. Am făcut multe pe vremea Şahului.

Acum douăzeci şi cinci de ani... Kaveh Husseini

tăcuse, puţin patetic, cu respiraţia lui şuierătoare. Din păcate, Malko nu-şi alesese el aliaţii.

Brusc, iranianul întrebă:

— Aveţi un telefon mobil local?

— Da.

— Daţi-mi numărul.

Malko realiză brusc că Ali Ghoroob nu i-l dăduse!

— Nu-l ştiu! mărturisi el. Pot să-i telefonez lui...

— Nu, sunaţi-mă pe mine. Numărul dumneavoastră se va afişa pe telefonul meu mobil.

Malko formă numărul pe care Kaveh Husseini i-l dictă. Acesta din urmă îl notă pe cel care i se afişase pe ecranul mobilului.

— Uitaţi, numărul dumneavoastră este 0912 65296654.

Neliniştit, Malko întrebă:

— Vă temeţi că o să fim în contratimp?

— Nu, dar dacă Said Hajjarian este în întârziere sau maşina are vreo hibă, vreau să pot să vă anunţ.

Nu mai era nimic de spus.

— Atunci, pe poimâine, la locul stabilit, concluzionă Malko. Până atunci, merg să reperez locurile. N-am uitat nimic?

— Nu cred, răspunse iranianul.

Spontan, îl îmbrăţişă, pupându-l de trei ori, ca la iranieni. Malko ieşi din magazin şi se amestecă în mulţimea din Bazar.

Se întâlni cu Chehab şi îi explică faptul că i se

recomandaseră magazinele de antichităţi de pe bulevardul Pirouzi.

*

* *

Malko o luă pe jos pe bulevardul Pirouzi, câteva sute de metri, până când dădu pe Behjati Kuche, o străduţă lipsită de vreun interes anume.

La numărul 28 era un imobil de trei etaje, cu faţada negricioasă de la poluare. Intră pe culoar şi pe una din cutiile de scrisori, văzu o placă de aramă care indica în farsi şi în engleză: Domnul Saryan, Dentist. Văzu o uşă în fundul culoarului pe care o împinse. Ea dădea într-o curte pătrată, terminată printr-o boltă. Traversă curtea şi dădu într-o altă stradă. Informaţia dată de Kaveh Husseini era corectă. Satisfăcut, se întoarse la maşină. O grijă mai puţin. Seara lui era închisă: cină cu Ali Ghoroob.

A doua zi trebuia să trimită neapărat semnalul care avea să declanşeze operaţiunea „Sunflower”. Deci trebuia să-şi recupereze Thuraya şi să îl ascundă într-un alt loc, într-un parc sau pe o stradă frecventată.

— Ne întoarcem la hotel, îi spuse el lui Chehab.

De la *Esteghlal* o sună pe Yasmine Misaq. Tânăra femeie îi răspunse, gâfâind.

— Sunt la aerobic.

— Mâine n-am nimic de făcut, zise Malko. Putem să facem ceva împreună?

— Bună idee! Să mergem la Darband să

mâncăm. Vin să te iau la prânz.

— Nu, zise Malko. Voi lua un taxi până la tine.

Iranianca nu mai insistă.

*

* *

Seara cu Ali Ghoroob fusese veselă, stropită cu un excelent vin de Bordeaux. Negustorul de covoare îl întrebă pe Malko când preconiza că va părăsi Teheranul. Acesta rămase evaziv, menţionând o posibilă deplasare la Ispahan cu o prietenă. Pentru a încheia, goliseră o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Rosé, plătită cu bani grei.

Maşina Peugeot 405 condusă de Chehab se opri în faţa imobilului lui Shahin Bakravan şi a lui Yasmine Misaq.

Aceasta îl întâmpină pe Malko îmbrăcată într-un pulover gros şi o pereche de blugi.

— Vom merge să mâncăm la Darband, îl anunţă ea. E mai plăcut.

— Am nevoie de aparatul care se găseşte în seif, anunţă Malko.

Ajunseră în cameră şi după ce descuiară seiful, Yasmine îi întinse Thuraya lui Malko. Acesta verifică bateria: mai avea 50%. Ajungea pentru o emisie foarte scurtă.

— Trebuie-să trimit un semnal, îi explică el.

— Fă-o înainte să plecăm, îl sfătui ea fără să pună întrebări.

— Nu. Cu acest telefon prin satelit, se poate

identifica exact locul de emisie. Ar fi prea periculos pentru tine. Trebuie să o fac dintr-un loc public.

— După masă, vom merge să vizităm Saadabad, fostul palat al Şahului. În jurul lui este un parc imens. Ai nevoie de mult timp?

— De câteva secunde, după ce prind satelitul...

— Bine. Ne vom izola.

Ea băgă Thuraya în geantă şi merseră amândoi în parcarea subterană.

*

* *

Mostaffa Najar continua să lucreze la dosarul Hajjarian. Se cufundă în notiţele care îi fuseseră depuse pe birou în acea dimineaţă de la diferite departamente.

Parcurse rapid vreo zece şi se opri asupra celei care îl interesa: darea de seamă a filării lui Kaveh Husseini, fostul militant Toudeh. Imediat îl frapă ceva: pentru a doua oară în câteva zile, Kaveh Husseini scăpase de urmăritorii lui, doi tineri *bassidji*, experţi totuşi în munca asta, plonjând în labirintul Bazarului, de unde ieşi după două ore fără să fi cumpărat nimic...

Şeful diviziei 3 privi gânditor raportul, cuprins de un sentiment bizar. Meseria lui îl învăţase că nu trebuia să neglijeze nici un fapt anormal. Desigur că această dispariţie de două ore putea să aibă cauze banale. Dar Kaveh Husseini avea o legătură indirectă cu „momeala” lor, Said

Hajjarian. Şi dacă în timpul acestei lacune de supraveghere, a avut loc un contact în Bazar?

Ridică receptorul şi sună la secţia însărcinată cu arestările. Nici un răspuns. Rapid, scrise o notă prin care cerea ridicarea lui Kaveh Husseini şi o depuse pe biroul secretarei lui.

Se grăbise pentru a fi executată a doua zi, pentru a-l interoga el însuşi pe bătrânul militant comunist.

*

* *

Malko îşi umezi buzele în cafeaua turcească amară, însoţit de o figură murată. Luaseră prânzul într-o cârciumă din cartierul Darband, în nordul oraşului, întinşi pe covoarele care ornau boxa în aer liber plasată cu faţa spre munte. Supă de castraveţi, kebab şi orez, stropite cu Vata. Străzile strâmte, în pantă abruptă, marcau limita oraşului. Stoluri de păsări negre piuiau pe deasupra capetelor lor.

În jurul lor, în restaurant, erau mulţi tineri. Fetele erau machiate în mod jignitor, în ciuda *hijab*-ului şi însoţite de băieţi vizibil îndrăgostiţi. Nu se ţineau de mână, dar se frecau unii de alţii împărţind aceeaşi narghilea.

— Aici tinerii sunt mult mai liberi, explică Yasmine. Puţin mai jos, pe strada Ferishte, în fiecare vineri este un carusel de agăţat în maşină. Strada este cu sens unic, astfel fetele şi băieţii se agaţă dintr-o maşină în alta, schimbând numere de

telefoane mobile.

Aproape o viaţă normală... Castanii asigurau o umbră plăcută deasupra pub-ului de bere Efez. Yasmine îşi scutură mantoul islamic.

— Dacă vrei să mergi la Saadabad, fă-o acum.

Ajunseră la BMW-ul din parcare şi plecară spre est pe bulevardul Moqaddas-e-Ardebili, urcând apoi pe Valiasr. Intrarea în fostul palat al Şahului se afla înainte de Darband Maidaneh. O duzină de clădiri erau pierdute într-un parc imens rezemat de munte. Erau puţini vizitatori.

— Oamenii vin aici vinerea, îi explică Yasmine, căci este gratuit.

Malko plăti modica sumă de 1.000 de riali şi se angajară pe una din aleile care duceau la palatul Alb. În faţa clădirii se înălţa o gigantică pereche de cizme din bronz, de înălţimea unui om. Era tot ceea ce mai rămăsese dintr-o statuie a Şahului... Familiile se plimbau, curioase. Tineri citeau întinşi pe peluze. Nimic nu se schimbase de douăzeci şi şase de ani, piesele mari fiind protejate de public prin cordoane din velur roşu. Puţin mobilier, de proastă calitate. Şahul prefera covoarele... Lui Malko nu-i stătea capul decât să expedieze mesajul.

Ieşiră şi se îndreptară spre zona cea mai împădurită, unde două clădiri era încuiate, apoi se aşezară pe iarbă. Yasmine îşi deschise geanta şi îi întinse Thuraya lui Malko. Protejaţi de o ridicătură de pământ, erau feriţi de priviri. Malko activă

telefonul prin satelit şi deplie discret antena, orientând-o spre sud, către Oceanul Indian unde se afla unul din cei doi sateliţi. După un timp care îi păru foarte lung lui Malko, cadranul afişă „sistem GPS”.

Într-un sfârşit, după mai multe minute, se afişă: „poziţia actuală”. Malko apăsă de două ori pe „retur” pentru a reveni la „alege reţeaua”, apoi pe „înregistrare satelit”. Imediat inscripţia „Thuraya Iran” se afişă. Se legase de satelit! Formă numărul comunicat de Malcolm Mc Laughlin, apăsă pe SOS, apoi pe „apel”. Opri după câteva secunde.

La mii de kilometri de acolo, semnalul fusese captat, identificat şi localizat.

El dezactivă Thuraya, strânse antena şi i-l întinse lui Yasmine.

— Ai terminat deja? întrebă ea, uimită. Nici măcar n-ai vorbit.

— N-a trebuit s-o fac, explică Malko. A fost vorba doar de un semnal sonor, ca semnalul morse.

Se grăbi să se îndepărteze şi nu respiră uşurat decât atunci când ajunseră din nou în BMW. Chiar dacă iranienii au interceptat şi localizat acest semnal, timpul pentru ca ei să reacţioneze, ar fi fost prea scurt.

Malko îşi privi ceasul Breitling. În puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore, avea întâlnire cu detectorul pentru a părăsi Teheranul. Distrat, realiză că Yasmine Misaq îl ducea acasă la ea. De

ce să nu se destindă? Oricum, trebuia să-şi recupereze pistoletul. Se decise să păstreze Thuraya şi arma cu el pe timpul ultimei nopţi petrecute în Teheran.

*

* *

Un marinar de pe Bataan bătu la uşa cabinei şi intră, apoi îi întinse locotenentului de vas Mat Freeman un plic sigilat.

— *Sir*, acest mesaj a venit de la Washington.

Ofiţerul de marină deschise plicul închis cu inscripţia

„Top Secret”. Textul era foarte scurt: „Mesaj primit, operaţiunea „Sunflower” confirmată pentru mâine. Începe la ora 9:00 P.M.”

Locotenentul de marină Freeman urcă pe puntea vasului *Bataan*. Navigau la 100 de mile de coastele iraniene. Traiectoria navei *Bataan* urma să fie modificată în ultimul moment, a doua zi, dar înainte mai erau multe de făcut. Matt Freeman coborî în cabina ofiţerilor unde găsi piloţii de elicoptere.

— Reuniune peste o oră, în sala de operaţiuni, anunţă el. Vreau ultimele hărţi meteo din satelit pentru zona survolată.

— *Yes, sir*, spuse pilotul. Prin urmare, pornim?

— Da! confirmă locotenentul. Dumnezeu să vegheze asupra noastră.

Luă ascensorul şi coborî la cel de-al doilea hangar. Trebuia ca echipele de mecanici să facă

ultimele verificări. Pe mare, aerul sărat ruginea totul. Nu mai aveau decât douăzeci şi patru de ore pentru a fi siguri că cele patru aparate erau pregătite.

*

* *

Malko dormise rău, tresărind la cel mai mic zgomot de pe culoar. Thuraya şi Glock-ul în diplomat reprezentau un risc mortal. Contrar obiceiurilor lui, nu coborî la *breakfast room* dar comandă micul dejun în cameră. Telefonul mobil sună. Era Ali Ghoroob care îl întrebă ce face.

— Una din prietenele mele mă va scoate la o plimbare în afara Teheranului, îl anunţă Malko. Mă voi întoarce destul de târziu.

Ceasul lui Breitling afişa ora 9 şi 10 minute. Avea aproape opt ore de omorât.

*

* *

Kaveh Husseini se dusese ca de obicei la serviciul lui de la Ambasada Italiei. La ora şapte dimineaţa, mersese să ia maşina marca Peykan de la vărul lui şi îi făcuse plinul pentru echivalentul de 3,50 euro, verificând şi pneurile. Maşina polua, der mergea! Parcase pe strada Nofel-Loshato, aproape în faţa Ambasadei Franţei. Cea a Italiei, colţ cu „Bobby-Sands” Street, era foarte aproape de locul în care parcase. Îşi consultă ceasul: era ora unu. Proiectase să ia masa în restaurantul în care mergea de obicei, pe bulevardul Hafez. În

timpul cât va sta acolo, va cere să i se pregătească şi nişte sandvişuri pentru călătorie.

În momentul în care se pregătea să iasă, carabinierul care supraveghea uşa îi lansă din gheretă:

— Au venit doi indivizi mai devreme care s-au interesat de tine.

Pulsul lui Kaveh Husseini acceleră ca o săgeată şi aproape se bâlbâi.

— Ce voiau?

— Nimic! Doar să ştie dacă lucrezi astăzi. Nici măcar n-au cerut să te vadă.

Bătrânul militant Toudeh îşi simţi picioarele înmuindu-se sub el. Evident că membrii serviciilor iraniene nu aveau dreptul să intre în ambasadă… Se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură de ciocan în cap. Totuşi se forţă să schiţeze un surâs.

— A, înţeleg! Sunt veri de-ai lui Tabriz. Am uitat un pachet pentru ei.

O şterse în mare grabă spre biroul lui de la parter, se îndreptă spre ferestrele cu grilaj şi dădu uşor perdeaua la o parte. Îi zări imediat: doi bărbaţi fără cravată stăteau lângă un Peugeot 206 gri. Chiar în faţa ambasadei. Poliţistul de gardă se făcea că nu-i vede atunci când îndemna lumea să circule. Kaveh Husseini lăsă perdeaua să cadă şi îşi puse mâinile pe birou ca să le împiedice să tremure. Oricum trebuia să iasă din ambasadă. Italienii nu-şi asumau răspunderea să-l sustragă de la o anchetă: iranienii erau prea supărăcioşi…

Gândurile i se învârteau nebuneşte în cap. Sigur că era şi o altă ieşire din ambasadă, care dădea în „Bobby-Sands” Street, dar era încuiată. În plus, ca să-şi recupereze maşina, era obligat să treacă prin faţa celor doi agenţi de la Ministerul de Informaţii. Respiră adânc, având o durere ascuţită într-o parte. Rămase prosternat mai multe minute, cu capul în mâini. Ştiind că viaţa lui avea să se schimbe, încercă să fie raţional. Nu aveau nimic contra lui, doar dacă armeanul nu vorbise. Oare de ce erau acolo cei doi poliţişti? Putea să fie vorba de o anchetă fără importanţă, dar un lucru era sigur: nici nu intra în discuţie să-i însoţească pe Said Hajjarian şi pe agentul CIA în deşert.

Reuşi să-şi reia sângele rece, se ridică şi merse în biroul vecin.

— Poţi să-mi împrumuţi telefonul tău mobil? îl întrebă el pe un coleg. Al meu este în pană.

Celălalt îi întinse telefonul. Întors în biroul lui, Kaveh Husseini formă numărul agentului CIA, cu stomacul strâns. De îndată ce îl auzi răspunzând, îl anunţă:

— Eu sunt. Mă recunoaşteţi? A intervenit o problemă.

Capitolul XIII

Malko avu impresia că-i stă inima în loc. Totuşi,

vocea lui Kaveh Husseini era perfect calmă.

— Ce problemă?

Iranianul oftă.

— Sunt la ambasadă, dar sunt nişte poliţişti afară care mă aşteaptă... Nu ştiu de ce. Merg să mă întâlnesc cu ei, dar nu voi putea să vin cu voi. Îmi pare rău... Sper că nu e ceva grav.

Vorbea pe un ton absent, detaşat. Malko simţea că-i cade cerul în cap. Nu avea ghid şi mai ales nu avea maşină! Şi dacă îl arestau pe Kaveh Husseini...

Acesta din urmă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Malko, zise imediat:

— Dacă puteţi, trebuie să mergeţi la întâlnire... Nu cred că acest incident e legat de afacerea noastră. Poate că e un truc idiot care se va rezolva într-o oră, două. Asta e. Trebuie să plec.

Un truc idiot!

În cel mai bun caz, Malko se trezea fără maşină şi fără ghid pentru ex-filtraţia lui. În cel mai rău, se va arunca într-o capcană mergând să-l recupereze pe Said Hajjarian. Consternat, se mulţumi să spună:

— Bine. Vă urez mult noroc.

— Şi dumneavoastră, răspunde Kaveh Husseini cu o voce plină de tristeţe. Cred că veţi putea să mergeţi acolo.

Comunicaţia fu întreruptă! Malko se aşează pe pat, copleşit, cu capul gol. Mai rău nu se putea. Operaţiunea de recuperare fusese lansată şi el

avea mari şanse să nu poată să ajungă la întâlnirea cu elicopterele... încercă să privească lucrurile la rece şi să întrevadă diferite posibilităţi. Cel mai sigur era evident de a nu merge la întâlnire cu Said Hajjarian. Să rămână încă două zile la Teheran şi să părăsească apoi ţara.

Asta se numea „a demonta”.

Eşec total.

Altă soluţie consta în a găsi o maşină şi să încerce să realizeze operaţiunea. Cu riscul de a fi arestat. De altminteri, această soluţie depindea de mijlocul de transport. Dacă nu rezolva această problemă, revenea la prima soluţie. Febril, formă numărul lui Yasmine Misaq pe telefonul mobil. Răspunse robotul. Îi lăsă un mesaj pe un ton voit lejer, cerându-i să-l sune repede.

Yasmine Misaq era singura care putea să-l ajute, dar va fi obligat să-i spună adevărul.

*

* *

Kaveh Husseini ieşi cu un pas liniştit din Ambasada Italiei, dar nu parcurse nici trei metri, că cei doi bărbaţi opriţi lângă Peugeot 206 înaintară spre el şi-l încadrară.

— Sunteţi arestat, zise unul dintre ei. Veniţi cu noi.

Iranianul nu comentă şi nu ceru mandat de arestare.

La ce bun? Aceşti oameni erau atotputernici. Se aşeză pe locul din faţă al maşinii care demară

imediat spre nord, cu siguranţă spre cartierul Mehran unde se află sediul Etta'alat, fostul cartier general al Savak. Viaţa era o eternă reîncepere. Nu merseră până acolo; cotind pe o mică străduţă din cartierul Narmak se opriră în faţa unei case cu obloanele închise. Era o *safe house*.

Intrară la parter, într-o încăpere iluminată de un neon gălbui. Un bărbat, aşezat în spatele unui birou, îi ceru actele, deschise un dosar pus în faţa lui şi începu să-i amintească trecutul lui de militant. Kaveh Husseini aştepta, neştiind unde vrea să ajungă interlocutorul lui. Era obişnuit cu interogatoriile şi ştia că nu trebuie niciodată să o iei înaintea întrebărilor. Terminând, poliţistul întrebă cu o voce calmă:

— Care sunt ocupaţiile dumneavoastră în acest moment?

— Lucrez la Ambasada Italiei, răspunse Kaveh Husseini, ca traducător. Scriu articole şi cărţi.

— Nu aveţi activităţi ilegale?

— Nu, bineînţeles, răspunse Kaveh Husseini pe un ton bonom.

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Safir Moffateh?

— Da. Este un prieten vechi. Ne vedem regulat.

Celălalt notă câteva cuvinte şi continuă:

— Safir Moffateh este un prieten apropiat şi al lui Said Hajjarian, nu-i aşa?

— Da, cred. De ce?

Bărbatul respiră adânc şi anunţă în sfârşit:

— Acum ceva vreme, Mujahedinii Khalq au

încercat să-l apropie pe Hajjarian, ca să-l împingă să trădeze Republica Islamică. Această tentativă a fost dejucată. De intermediarul dumneavoastră...

Kaveh Husseini reuşi să surâdă.

— Ce vă face să credeţi asta?

— În cursul ultimelor zile, v-aţi dus de două ori la Bazar şi v-aţi sustras de oamenii care vă supravegheau. Vreau să ştiu cu cine v-aţi văzut acolo.

Bătrânul militant Toudeh rămase tăcut. Deci fusese supravegheat. Dar aceştia nu ştiau de vizitele lui la armean. Altfel i-ar fi vorbit de el. Avea deci o mică şansă să iasă din încurcătură.

— Prima oară, zise el, am fost să cumpăr un pulover şi a doua, căutam un cadou pentru soţia mea, dar n-am cumpărat nimic. Era prea scump. În plus, nu m-am sustras de nimeni, căci nu mă ştiam supravegheat. De mult timp nu mai fac politică.

Tăcere lungă.

— Cred că nu spuneţi adevărul, lăsă să-i cadă poliţistului. Speram că veţi fi inteligent. Vă voi da pe mâinile unuia care vă va face să vorbiţi.

Apăsă pe o sonerie şi cei doi bărbaţi care îl aduseră acolo îl încadrară pe Kaveh Husseini şi îl conduseră din nou la autoturismul Peugeot 206. De data asta, destinaţia era Etta'alat. Complexul Ministerului de Informaţii nu inspira încredere în ciuda celor două mari portrete ale ayatollahilor Khomeiny şi Khamenei atârnate la intrare.

Turnurile din lemn, sârma ghimpată, acoperişurile din tablă şi pereţii gălbui degajau o impresie sinistră. Circulaţia era interzisă în jurul complexului şi trona un calm straniu. Kaveh Husseini fu condus mai întâi într-un birou unde fu percheziţionat. Apoi îi luară haina şi îi puseseră cătuşe de care era atârnată o coardă. Tras ca un animal, fu condus într-o clădire mai retrasă unde se trezi într-o încăpere mică, în faţa unui bărbat care îi făcu pielea de găină.

Hassodolah Lajevardi.

Poreclit în anii 1980 „Măcelarul de la Evin”. Era şeful sinistrei închisori şi nu ezita să pună umărul ca să-i facă pe suspecţi să mărturisească. Era responsabil de mii de execuţii... Kaveh Husseini se forţă să-l privească în faţă. Se schimbase foarte puţin. Avea părul ras, fruntea lată, ochelari fumurii, un nas foarte lung, barbă şi mustaţă gri.

— *Salam*, zise Lajevardi. Ştii de ce eşti aici? Îi urăsc pe Mujahedinii Khalq şi ştiu că eşti în contact cu ei. Vrei să-mi spui ce ştii?

Hassodolah Lajevardi vorbea cu o voce blândă şi clară, dar Kaveh Husseini îşi simţi sângele îngheţându-i în vine. Lajevardi îl va tortura până ce va vorbi. Era un profesionist şi mai mult, un fanatic. Îi luaseră ceasul, dar el calculă că trebuia să fie puţin după ora două după-amiaza. Trebuia să mai reziste încă două ore, înainte să scape vreo fărâmă de informaţie. Dacă îl interogau pe bijutierul armean din Bazar, acesta nu va rezista

mai mult de un sfert de oră.

— Nu ştiu nimic, zise calm Kaveh Husseini. Şi n-am nici un contact cu oamenii despre care vorbiţi.

Hassodolah Lajevardi se făcu că nu-l aude. Întredeschise uşa şi strigă:

— Mehdi! Parviz!

Doi indivizi vânjoşi, cu capetele rase, intrară în încăpere. La un semn al şefului lor, unul dintre ei luă extremitatea corzii fixată de cătuşe şi îi întoarse mâinile lui Kaveh la spate. Apoi celălalt, urcat pe un scaun, trecu coarda printr-o rolă fixată în tavan. După care, amândoi începură să tragă de coardă. Kaveh Husseini îşi simţi braţele trase în sus. Se aplecă înainte dar, cum tracţiunea continua, o durere atroce îi parcurse umerii şi el se trezi cu picioarele la câţiva centimetri de sol. Durerea din muşchi era abominabilă, dar ştia că aceasta avea să sporească.

Cei doi bărbaţi îl prinseră fiecare de câte un călcâi şi se amuzau trăgându-l în jos, rupându-i şi mai mult muşchii lui Kaveh Husseini.

Dezarticulat, acesta scoase un geamăt surd.

Hassodolah Lajevardi, aşezat în spatele biroului, îşi aprinse o ţigaretă.

Acesta nu era decât începutul.

*

* *

Malko tresări: Îşi lăsase telefonul mobil foarte aproape de ureche.

— Ce mai faci? E amabil din partea ta că m-ai

sunat, zise vocea călduroasă a lui Yasmine Misaq.

Malko îşi privi automat ceasul: două şi douăzeci şi cinci.

— Trebuie să-ţi cer un serviciu, zise el.

— Dacă pot. Despre ce este vorba?

— Unde eşti?

— La aerobic. Ştii unde e. Lângă bulevardul Gandhi. Vrei să vii după mine?

— Sosesc, zise Malko.

Îşi luă sacul care conţinea Thuraya şi Glock-ul şi coborî. Chehab stătea în holul hotelului. Malko urcă în maşină privind pentru ultima oară hotelul. În mod normal, nu se va mai întoarce aici.

Yasmine Misaq îl aştepta în faţa clădirii unde făcea ea aerobic, la volanul BMW-ului. Purta ochelari negri şi era destinsă. Ajuns în maşină lângă ea, îl întrebă:

— Ai vreo problemă?

— Se vede?

— Da. Ochii tăi nu mai sunt aurii. Sunt plini de verde şi apoi, nu ştiu, eşti încordat.

— Am o problemă foarte serioasă, mărturisi Malko.

În cinci minute, îi povesti totul: apartenenţa lui la CIA, ţinta şederii lui la Teheran, proiectul de exfiltraţie şi problema finală. Yasmine Misaq îşi aprinse o ţigaretă australiană şi suflă lent fumul înainte să spună:

— Vrei să te conduc acolo unde ai întâlnire cu elicopterele?

— Este un risc enorm pentru tine.

Ea surâse.

— Dacă totul se petrece bine, nimeni nu v-a şti că te-am ajutat.

— Există riscul să fii interogată. Vor afla repede că am fost văzuţi împreună.

Yasmine Misaq suflă fumul.

— Da, dar eu am prieteni puternici. Nu vor putea să mă trateze prea rău. Bun. Voi face plinul şi voi verifica uleiul şi pneurile. Rămâi cu mine?

— Da. Merg să-l anunţ pe Chehab... Atunci când se întoarse, îi precizează:

— Voi merge la întâlnirea cu Hajjarian singur, pe jos. Tu mă vei aştepta mai departe. Dacă va fi o capcană, nu vei fi şi tu implicată.

— Dar tu nu vorbeşti farsi. Cum îi vei explica ce se întâmplă?

*

* *

Kaveh Husseini suferea atât de mult din toţi muşchii traşi de supliciu, că nu identifică imediat o altă durere mai puţin violentă. Furnicături în braţul stâng, însoţite de o apăsare în stomac. În acelaşi timp, începu să-i fie greu să respire. Fără să-şi dea seama, începu să horcăie, faţa i se acoperi cu sudoare şi rămase cu gura deschisă, în aceeaşi poziţie grotescă.

Lajevardi avea o îndelungată experienţă în tortură. Îşi dădu imediat seama că Kaveh Husseini făcuse o criză cardiacă.

— Parviz! Dezleagă-l repede!

Parviz îi desfăcu coarda petrecută prin inelul ţintuit în tavan şi Kaveh Husseini căzu greu pe solul celulei, cu faţa de ciment. Lajevardi era deja pe telefon.

— Trimiteţi-mi un medic cu un tonicardiac! ordonă el. Când ajunse medicul, după douăzeci de minute,

Kaveh Husseini era în aceeaşi poziţie şi respira greu. Doctorul îl examină, îl ascultă şi înălţă capul.

— A făcut un infarct. Trebuie transportat imediat la spital.

Atunci când sosi targa, Kaveh Husseini era întins pe spate, cu gura întredeschisă, inconştient. Încetă să mai respire în momentul în care îl băgau în ambulanţă.

*

* *

Bataan îşi modificase cursa pentru a se apropia de coasta iraniană. Un Blackhawk de recunoaştere decolase de o oră pentru a inspecta Oceanul Indian. Pe cea de-a doua punte a elicopterelor, mecanicii procedau la ultimele verificări, în timp ce piloţii se odihneau înaintea operaţiunii. Aveau să fie obligaţi să zboare aproape opt ore, în condiţii dificile, pe deasupra unui teritoriu ostil şi erau nervoşi.

Ofiţerul de cart intră pe punte şi îl salută pe comandantul navei Bataan.

— *Sir*, radarul a reperat o navă în faţă. E vorba

de o fregată iraniană, care se află de obicei mai la nord. Se pare că ne supraveghează.

Dacă marinarii iranieni asistau la plecarea elicopterelor, misiunea era condamnată la eşec.

— Schimbaţi direcţia, ordonă comandantul. Să ne îndepărtăm de coastă. Ţineţi-mă la curent cu poziţia acestei fregate.

Mai erau încă trei ore de lumină. Nu trebuiau scoase elicopterele Super-Stallion pe punte decât în ultimul minut, adică cu o jumătate de oră înaintea decolării. Ca să evite ca vreun satelit rusesc să le repereze şi din cauza ceţii: apa de mare ataca totul. Comandantul navei *Bataan* privi linia orizontului din depărtare. Orele următoare aveau să fie foarte lungi. În cel mai bun caz, operaţiunea nu se va încheia înainte de ora cinci dimineaţa.

Între timp puteau să intervină foarte multe lucruri.

*

* *

Era ora cinci fără zece minute.

Malko se întoarse spre Yasmine şi îi adresă un surâs puţin forţat.

— Pe curând.

BMW-ul era parcat pe strada Tabriz, la două sute de metri de locul de întâlnire cu Said Hajjarian. Malko convenise cu Yasmine Misaq că dacă nu se va întoarce într-un sfert de oră, să plece şi să se debaraseze de Thuraya şi de

pistolet, pe care le lăsase în maşină. Dădu colţul pe strada Kia, cu stomacul strâns, privind în jurul lui. Câţiva trecători, o femeie bătrână învelită într-un văl negru. Inspectă cu atenţie maşinile parcate: toate erau goale. Era atât de tensionat, că îl durea capul.

Intră pe sub bolta ce ducea în curtea aflată în prelungirea imobilului dentistului. O camionetă descărca covoare în faţa unui antrepozit de la parter. Îşi aruncă privirea la ceas: cinci fix. Ca să nu fie remarcat, rămase sub bolta care dădea în strada Kia, privind fix spre uşa imobilului dentistului lui Said Hajjarian, cu inima bătându-i în tâmple, ţinându-şi respiraţia. Se gândi la Kaveh

Husseini. Bătrânul militant de la Toudeh făcuse tot ce putuse. Numai să fi fost suficient.

În faţa lui, uşa care dădea spre culoarul imobilului dentistului se deschise şi se ivi un bărbat cu sacou şi fără cravată, cu părul alb tuns scurt. Avea vreo cincizeci de ani. Acesta traversă curtea şi năvăli sub boltă, izbindu-se aproape de Malko.

— *Haroye doktor Hajjarian*? întrebă Malko cu vocea joasă.

Celălalt bâigui un „*Baleh*”, privindu-l nedumerit pe Malko. Vizibil surprins, murmură în engleză:

— Unde este Kaveh?

— N-a putut să vină, răspunse Malko. Dar planurile nu s-au schimbat. Sunteţi pregătit?

— Sunt gata, zise iranianul cu accentul lui

tărăgănat.

Îi lipsea un dinte într-o parte, ceea ce îi dădea un aer neîngrijit. Faţa îi era foarte marcată. Avea un nas drept, ochi limpezi şi părea puţin pierdut.

— Urmaţi-mă, zise Malko. Maşina este puţin mai departe. N-aţi avut probleme?

— Nu.

Dădură pe strada Kia şi se îndepărtară în grabă. Malko era încordat ca o coardă de vioară. În fiecare secundă se aştepta să se ivească agenţii Ministerului de Informaţii. Dădu colţul cu o uşurare inexprimabilă. BMW-ul era acolo, la cincizeci de metri mai departe. Se stăpâni cu greu să nu grăbească pasul, îl urcă pe iranian pe locul de lângă şofer, iar el urcă în spate.

Avu loc o scurtă conversaţie în farsi între Yasmine şi detector, apoi iranianca se întoarse spre Malko.

— l-am explicat că plecăm în deşert şi că totul va fi bine.

Malko se întoarse.

Nu era nimeni. Îi venea să cânte de bucurie.

Yasmine Misaq conducea ca iranienii, se strecura peste tot cu autoritate. Se petrecură cu un Mercedes de la poliţie care coti pe o străduţă mică.

Prima parte – cea mai periculoasă – fusese depăşită. Malko se aplecă spre detector.

— Ce aţi spus familiei dumneavoastră?

— N-am familie. Locuiesc singur.

— Credeţi că aţi fost urmărit de acasă?

— Da. Cred. O motocicletă cu doi *bassidji*. Îi văd frecvent.

— Întâlnirea dumneavoastră la dentist cam cât durează de obicei?

— Depinde. O oră, o oră şi jumătate...

Asta le dădea un oarecare avans. În plus, poliţia nu putea să inspecteze miile de maşini care părăseau Teheranul în fiecare seară. Malko, pentru prima oară de când a primit telefonul de la Kaveh Husseini, simţi cum arsurile din stomac i se calmează.

*

* *

Perplex, Mostaffa Najar ascultă darea de seamă a lui Hassodolah Lajevardi. Moartea accidentală a lui Kaveh Husseini îi priva de o sursă de informaţie preţioasă.

— Din partea lui Hajjarian, întrebă el, nimic special?

— Nu. Era acasă la începutul după-amiezei şi e supravegheat în permanenţă de *bassidji*. A telefonat ieri ca să-şi facă o programare la dentistul lui.

— Perfect. Continuaţi să-l supravegheaţi. Interogaţi-l şi pe Safir Moffateh. Şi pe familia lui Kaveh Husseini.

Rămas singur, Mostaffa Najar se întrebă dacă nu mersese pe o pistă greşită încă de la început. Oricum, dacă asta a dus la moartea unui fost

Toudeh, era deja un lucru pozitiv. Făcu o adresă prin care cerea examinarea telefonului mobil al lui Kaveh Husseini.

*

* *

Prins într-o circulaţie dementă, BMW-ul cotea în jurul lui Jahad Square, între o camionetă încărcată cu pepeni şi un taxi colectiv galben. Malko îşi privi ceasul Breitling pentru a suta oară. Rulau deja de o oră şi nici măcar nu ieşiseră din oraş! Ar fi trebuit să o ia spre vest, pe la periferie. În depărtare, zări turnuri. Erau ale mausoleului imamului Khomeyni. Se mergea cu zece kilometri la oră şi asta devenea neliniştitor.

— Crezi că asta se va aranja? o întrebă el pe Yasmine.

Iranianca îşi aprinse o ţigaretă.

— Nu înainte de intersecţia pentru Imam-Khomeiny Airport.

Şi mai aveau 460 de kilometri de făcut!

În faţă, detectorul moţăia. În orice caz, ambuteiajele le securizau fuga. Nu se vedea nici un poliţist. Puţin câte puţin, circulaţia devenea ceva mai fluentă. Aplecat asupra hărţii, Malko verifica itinerarul. Atâta timp cât se aflau pe autostradă, nu exista nici un risc să se piardă. Apoi... Brusc, tresări: chiar în faţa lor, două maşini de poliţie, albastre cu alb, erau oprite pe marginea autostrăzii. Un poliţist, pe marginea şoselei, le făcea semn unor maşini să oprească.

— Ce este? întrebă Malko cu pulsul ajuns la 200 de bătăi pe minut.

— Nu ştiu, mărturisi Yasmine cu o voce albă.

Alerta ar fi putut fi deja dată. Malko se întrebă dacă iranienii ar fi putut să ştie că se aflau într-un BMW. Ex-filtraţia risca să se oprească acolo. Puţin mai departe, pe stânga, cele patru turnuri ale mausoleului Khomeyni păreau nepăsătoare. Malko privi spre Glock-ul pus pe banchetă. Dacă ar fi fost obligat să tragă asupra poliţiştilor, aventura lor devenea disperată.

Capitolul XIV

Mostaffa Najar se grăbea să părăsească biroul lui din Etta'alat atunci când adjunctul lui, Parviz Amer, intră ca o vijelie după ce bătu la uşă şi lansă:

— Said Hajjarian a dispărut.

Şeful de la Divizia 3 tresări.

— A dispărut? Dar credeam că e supravegheat de *bassidji*!

— Avea programare la dentist. L-au urmărit până acolo. Nevăzându-l ieşind, au urcat la dentistul care a declarat că nu l-a văzut pe Said Hajjarian şi atunci au descoperit că imobilul avea şi o altă ieşire care dădea în strada vecină. Hajjarian nu s-a întors acasă, l-am anunţat pe

pasdarani şi la aeroporturi.

Mostaffa Najar îşi reţinu cu greu furia. Deci ceea ce bănuise el se adeverise. Sub nasul lui! Deci bănuielile cu privire la Kaveh Husseini fuseseră justificate.

— Arestaţii pe toţi cei care sunt în relaţie cu Hajjarian. Mai ales pe Safir Moffateh. Telefonul lui a fost pus sub ascultare?

— Da, bineînţeles. N-am descoperit nici un telefon suspect.

— Bine. Supravegheaţi şi gara şi autobuzele care merg în direcţia Kurdistan.

Mostaffa Najar îşi aprinse o ţigaretă ca să reflecteze. Erau puţine şansele ca detectorul să plece printr-un aeroport. Dacă fusese recuperat de o reţea clandestină din Teheran, existau două modalităţi de a-l scoate din ţară. Fie prin Kurdistan, unde frontiera era poroasă, fie prin provincia de sud, unde britanicii aveau oameni. Căci asta semăna cu o operaţiune a britanicilor, singurii care aveau un serviciu eficace pe teritoriul Teheranului. Ori ei erau foarte apropiaţi de americani... Numai ca Hajjarian să nu se fi refugiat în ambasada lor, care se va ocupa să-l exfiltreze mai târziu.

Şeful Diviziei 3 începu să scrie lista de măsuri care trebuiau luate: să interogheze poliţiştii de serviciu din faţa Ambasadei Marii Britanii, să distribuie fotografii cu fugarul, să sensibilizeze patrulele volante de pasdarani şi de *bassidji*, să

vadă programul de vizite al soţiei lui aflată la Viena. Dacă era încă în Iran, trebuia să-l găsească. Dacă reuşise să plece în străinătate, trebuia lichidat de urgenţă, oriunde s-ar afla.

*

* *

Yasmine Misaq încetini. Silueta poliţistului se mărea în parbriz când BMW-ul nu era decât la câţiva metri de el. Acesta le făcu semn din mână care însemna că puteau să treacă, dar opri camioneta care era în spatele lor.

Tensiunea scăzu brutal în BMW.

— Îi caută pe cei care nu şi-au plătit taxele! explică Yasmine Misaq, uşurată.

Circulaţia era mult mai fluidă. Malko se uită din nou la ceas. 6 şi 10. Erau în grafic. Ziua începea să se stingă. Se lăsă absorbit în studierea hărţii.

Aveau să treacă prin Qom, Kachan, Natanz şi Naim, urmând autostrada care mărginea marele deşert Dachte Kav. Apoi, undeva după Natanz, trebuiau să găsească drumul nu foarte bine indicat, care se afunda spre est şi ajungea la Posht-Badam, terenul de aviaţie dezafectat. Ori avea să fie noapte neagră şi ar fi fost mai bine să nu ceară prea multe informaţii. Singurul punct de reper era o cale ferată paralelă cu autostrada peste care trebuiau neapărat să treacă pentru a fi în direcţia bună.

Legănat de torsul motorului, Malko închise ochii. Peisajul era deopotrivă monoton şi magnific:

la stânga, un deşert argilos cât vedeai cu ochii, la dreapta, munţi cu creste ascuţite fără nici un pic de vegetaţie. Autostrada era aproape goală: era prea scumpă... În dreapta lor, discul roşu al soarelui dispăru uşor în spatele munţilor. Malko se simţi uşurat când se lăsă întunericul. Nu se mai vedea nici un poliţist. Fără îndoială din lipsă de efective, pe marginea autostrăzii erau plasate, la intervale regulate, maşini de poliţie din carton, viteza fiind limitată la o sută de kilometri la oră.

*

* *

Bataan naviga paralel cu coasta iraniană, la o distanţă de şaizeci de mile, urmată de *Alvand*, fregata marinei iraniene, care îi supraveghea de la o distanţă de zece mile. Îşi privi ceasul. 8:30. În mod normal, ar fi trebuit să schimbe direcţia ca să urce spre coastele Iranului, ca să scurteze la maximum traiectul celor patru elicoptere.

Pentru moment era însă imposibil.

Consumat de situaţie, se întrebă dacă iranienii nu aflaseră cumva despre operaţiunea „Sunflower”, ceea ce explica încăpăţânarea acestei fregate de a urmări nava *Bataan.*

Ca să-şi înşele anxietatea, coborî în sala de operaţiuni unde se afla locotenentul navei, Freeman. Elicopterele erau tot în hangar, ca să fie protejate de aerul umed şi ca să evite să fie reperate.

*

* *

Farurile BMW-ului luminau autostrada deosebit de pustie. Trecură de ramificaţia pentru Qom. Singurele încetiniri au fost datorate taxelor de autostradă, aflate din cincizeci în cincizeci de kilometri.

Lui Malko îi fu greu să nu aţipească, atât de monoton era traseul. În faţă, Said Hajjarian dormea, cu capul într-o parte, sprijinit de centura de siguranţă. În stânga şi în dreapta era un întuneric absolut, presărat din când în când cu alte lumini rare. Îşi aruncă privirea spre acele luminoase ale ceasului lui Breitling: ora nouă fix. Elicopterele operaţiunii „Sunflower” trebuiau să fie pe drum.

*

* *

— Comandante, fregata iraniană s-a desprins!

Ofiţerul de cart năvălise în duneta navei *Bataan*.

— Am interceptat mesajele radio: se îndreaptă spre Abadan.

Comandantul navei *Bataan* îşi privi ceasul: 9 şi 10 minute. Chiar dacă schimbau imediat direcţia, le trebuiau încă douăzeci de minute ca să ajungă la punctul de decolare al elicopterelor Super-Stallion.

— Aduceţi elicopterele pe punte, ordonă el. Să se poziţioneze în locaţiile 1, 2 şi 3. Decolare în treizeci de minute. H + 40. Luaţi direcţia prevăzută la viteza maximă pentru a o „pune în

vânt”.

Bataan nu depăşea 22 de noduri.

De la dunetă, urmărea plasarea în locaţii şi alimentarea cu carburant a elicopterelor Super-Stallion, urcate unul câte unul de ascensoare. După un sfert de oră, cele patru elicoptere mari erau aliniate în spatele navei, cu echipajele la bord şi motoarele pornite. Comandantul intră în contact cu port-avioanele *Nimitz* de unde avea să decoleze E2-C Hawkeye care adăpostea *mission command*, luând în sarcină bruiajul eventual al radarelor iraniene şi comunicaţiile.

Pe punte, vacarmul enormelor motoare era îngrozitor. Minutele se scurgeau într-o tensiune progresivă.

În sfârşit, primul elicopter Super-Stallion se ridică deasupra punţii, urmat de celelalte trei. Cu gâtul sugrumat de emoţie, comandantul navei *Bataan* contempla cele patru aparate mari, aproape invizibile, cu luminile stinse, în întunericul nopţii. Nu va închide ochii până când nu se vor întoarce.

De îndată ce ultimul aparat plecă, *Bataan* începu să schimbe direcţia pentru a se îndepărta de coastele iraniene. Distanţate la o sută de metri unul de altul şi înălţate la vreo treizeci de metri, cele patru Super-Stallion se cufundară în întuneric.

Comandantul urcă în dunetă, însoţit de locotenentul de marină Freeman.

După câteva minute, un marinar aduse un mesaj cu un singur cuvânt provenind de la „Wild Goose 1”, Super-Stallion-ul din frunte: „Dry” (Sec). Elicopterele trecuseră de coasta iraniană la ora 9,42. Cu aproape trei sferturi de oră întârziere după orarul prevăzut. Comandantul coborî din nou în sala de operaţiuni şi se plantă în faţa hărţii Iranului materializând traseul elicopterelor lui. I se strânse inima: aveau o bună bucată de drum de parcurs, în noapte, deasupra unui teritoriu ostil, fără nicio altă protecţie decât altitudinea lor foarte joasă. Nici un elicopter nu poseda sistem de bruiaj activ. În timpul misiunii, aparatele trebuiau să comunice între ele în UHF criptat, care nu se putea folosi decât la câteva zeci de kilometri şi deci nu putea fi interceptat. În caz de urgenţă, erau în legătură cu *mission commander*-ul în Satcom.

Constrângerile de zbor erau foarte stricte: zbor la 300 de picioare şi imposibil de a lua altitudine, din cauza radarelor iraniene. Şi nu intra în discuţie să facă vreun ocol, din cauza kerosenului. Şi pe deasupra, aproape şapte ore de zbor în echipament de vedere nocturnă, ceea ce genera un stres permanent.

Fasciculul farurilor lumină panoul verde care indica ieşirea din Kachan. În mod ciudat, semnalizarea era exact aceeaşi ca în Statele Unite. Probabil că era o moştenire din vremea Şahului. În ciuda circulaţiei aproape inexistente, Yasmine

Misaq nu depăşea viteza legală, în eventualitatea unui control. Radioul BMW-ului difuza muzică. În stânga lor, nu se vedea nicio lumină: mergeau de-a lungul Dachte Kav, marele deşert care ocupa centrul Iranului.

Nimeni nu vorbea în maşină. Yasmine concentrată la condus, detectorul adormit şi Malko tensionat, gândindu-se la elicopterele care zburau în acest moment spre ei. Totul părea de o uşurinţă surprinzătoare, după emoţiile din acea după-amiază.

Ca să-şi stăpânească neliniştea, se aplecă din nou asupra hărţii. Trebuia mai ales să nu rateze ramificaţia cu drumul care ducea la aeroportul dezafectat de la Posht-Badam şi exista riscul să nu fie semnalat, sau să fie semnalat foarte slab. Yasmine încetini: se vedeau luminile de la punctul de taxare. Taxele alternau: ia unul plăteau două sau trei mii de riali, la următorul dădeau tichetul eliberat de primul. Tânăra femeie încetini şi apoi demară din nou. Câteva vehicule staţionau de cealaltă parte a punctului de taxare, cu luminile stinse.

— Nu ai obosit? o întrebă Malko.

— Nu, mulţumesc. Este în regulă, răspunse Yasmine Misaq.

Ea insistase să conducă, pentru cazul în care ar fi fost opriţi de un control rutier. Maşina îi aparţinea şi ea putea să dea explicaţii în farsi, ceea ce nu era cazul lui Malko...

Said Hajjarian sforăi.

— Mai avem mult? întrebă acesta cu vocea lui tărăgănată. Sunt obosit.

— Încă două ore de drum, răspunse Yasmine Misaq.

Cel puţin.

Malko îşi punea întrebări despre soarta lui Kaveh Husseini. Acesta părea deja pe o altă planetă. Yasmine Misaq trase brusc de volan ca să evite o vulpe care traversa,,după care rutina se reluă.

Cerul era acoperit, dar noaptea era totuşi suficient de luminoasă. Luaseră combustibil chiar după Qom şi nu mai aveau nevoie să realimenteze înainte de „Deşert Unu”.

Malko examină din nou harta pe care o avea întinsă pe genunchi. Elicopterele, plecate din Oceanul Indian, aveau de parcurs între 700 şi 800 de kilometri, de la punctul de plecare. Cu drumul de întoarcere, era mult... Piloţii aveau să fie epuizaţi.

Privi cerul: aproape fără stele.

*

* *

— Main gearboy low pressure (Pierd presiune la transmisia principală), anunţă cu o voce calmă unul din cei doi mecanici de pe Super-Stallion „Wild Goose 2”.

O lumină roşie începu să clipească pe tabloul de

sisteme hidraulice. Zburau deja de aproape două oră fără nici un incident.

— Verificaţi manometrul, ceru pilotul.

Marele elicopter zbura cu 180 de kilometri la oră într-o noapte senină, cu un vânt slab. La o sută de metri în faţă, puţin mai jos, se distingea silueta elicopterului „Wild Gosse 1”. Deasupra era complet întuneric.

Mecanicul se activă iar după zece minute termină prin a anunţa:

— Circuitul manometrului şi circuitul de bord sunt coerente. E o scurgere. Suntem obligaţi să aterizăm.

— Cât timp putem să mai zburăm? întrebă pilotul, care ştia deja răspunsul.

— Între cincisprezece şi treizeci de minute, *sir.*

După aceea, rotorul avea să explodeze. Pilotul luă rapid o decizie şi anunţă prin radio:

— Aterizăm. Avertizează „Wild Goose 1” să ne recupereze. Celelalte două vor aştepta în aer.

Şi îşi începu coborârea. Din fericire, survolau o regiune nelocuită. Febril, navigatorul calcula coordonatele de *touch down*, pentru a le comunica la *mission commander*. Elicopterul greu Super-Stallion îşi legăna cele douăzeci de tone ca un animal mare stângaci. Cei patru membrii ai echipajului scrutau întunericul prin binoclurile cu vedere nocturnă, cu stomacul strâns.

În cel mai bun caz, vor pierde cincisprezece minute. Ceea ce făcea o oră, cu întârzierea

iniţială. Nu vor ajunge la „Deşert Unu” decât la ora 1 A.M.

*

* *

Numeroase birouri de la Ministerul de Informaţii erau încă luminate după miezul nopţii. Dispariţia lui Said Hajjarian era o afacere de stat şi pasdaranii începeau să-i acuze pe omologii lor de incompetenţă. Mostaffa Najar se hotărâse să-şi petreacă noaptea la birou. Ghidul fusese anunţat şi ordonase ca toţi să fie activi pentru găsirea fugarului.

Cadavrul lui Kaveh Husseini se afla la morga spitalului Firouzgar şi soţia lui era interogată fără întrerupere. Din păcate pretindea că nu ştie nimic despre activităţile soţului ei.

Safir Moffateh era de negăsit. Oare plecase şi el? Examinarea telefonului mobil al lui Kaveh Husseini nu relevase mare lucru. În afara unui apel la soţia unui *bazari* care nu durase decât câteva secunde. Probabil că fusese greşeală. Ea va fi interogată a doua zi.

Mostaffa Najar era convins că fugarul se ascundea undeva în Teheran aşteptând ca lucrurile să se liniştească. Mujahedinii Poporului aveau încă vreo câteva ascunzători.

*

* *

Un marinar de pe *Bataan* lipi o bulină roşie pe harta Iranului unde traseul elicopterelor Super-

Stallion era materializat prin linii albastre.

Cele trei elicoptere rămase mai aveau în jur de o oră şi zece minute de zbor înainte să ajungă la „Deşert Unu”. Elicopterul Super-Stallion în dificultate fusese abandonat intact, într-o zonă pustie, din fericire. Era puţin probabil să fie descoperit înainte să se facă ziuă.

Locotenentul de navă Freeman luă o cafea din aparat şi se aşeză din nou, fixând harta. Până acum, E2-C Hawkeye nu descoperise nicio reacţie iraniană. Pierderea unui aparat nu punea în pericol misiunea. Chiar dacă descoperirea lui de către iranieni risca să facă valuri.

Un ofiţer radio intră în încăpere şi îi întinse un mesaj locotenentului de navă Freeman, însoţit de o fotografie din satelit.

— *Sir*, a apărut o turbulenţă atmosferică la nord de Kachan. Se îndreaptă spre sud cu o viteză de aproximativ 40 de mile.

Ofiţerul privi harta: turbulenţa atmosferică se îndrepta exact spre zona unde elicopterele Super-Stallion trebuiau să aterizeze.

Brutal îngrijorat, îl întrebă:

— Era imprevizibil?

— *Yes, sir*. Aceste furtuni de nisip se formează foarte repede.

— Bine. Ţineţi-mă la curent cu evoluţia ei.

Se aşeză şi bău puţină cafea rece, rugându-se cerului ca turbulenţa atmosferică să-şi schimbe traiectul. Desigur că elicopterele puteau să o

traverseze, zburând cu instrumentele, chiar dacă nisipul în suspensie poate provoca avarii, dar într-o furtună de nisip, nu intra în discuţie să aterizeze sau să decoleze, vizibilitatea fiind nulă.

*

* *

De o jumătate de oră, Yasmine Misaq încetinise, scrutând la stânga autostrăzii şi panourile rare, în căutarea unui drum care ducea la Anarak, localitatea cea mai apropiată de fostul aerodrom de la Posht-Badam.

Fără să vadă nimic. Nici cea mai mică ramificaţie.

Erau deja aproape de 1.500 de metri altitudine şi munţii erau foarte aproape. Într-o linişte apăsătoare, mai rulară încă douăzeci de minute, apoi farurile luminară un panou care indica Yazd la 40 de kilometri...

— Am fost prea departe! strigă Malko.

Yasmine Misaq lansă o exclamaţie furioasă.

— Evident! Acest drum trebuie să plece din cealaltă margine a autostrăzii, cea care merge de-a lungul deşertului.

Ea străbătu banda de pământ bătătorit din centrul autostrăzii şi trebui să se ferească din calea unui camion-cisternă care se îndrepta spre Teheran, al cărui şofer nici măcar nu încetini. Plecară în sens invers, cu viteză mică. Malko, plasat pe partea dreaptă, era foarte atent, din ce în ce mai neliniştit. Nu s-ar fi gândit niciodată să

fie atât de dificil să găsească această ramificaţie.

Privi pentru a suta oară acele luminoase ale ceasului lui Breitling. 11 şi 10. Nu mai aveau decât cincizeci de minute pentru a ajunge la „Deşert Unu”. Brusc, farurile luminară un panou din lemn, aproape la rasul solului, care indica: Chah Malek.

— Opreşte! îi lansă el lui Yasmine.

Consultă harta şi scoase o exclamaţie de uşurare.

— Este direcţia bună! Anarak este chiar în faţă.

Pe urmă, mai trebuia să găsească amplasamentul exact al fostului aerodrom, care nu figura pe această hartă. Şi în acea zonă, satele erau rare.

Plecară din nou la drum. După câţiva kilometri, apăru o trecere la nivel cu calea ferată nepăzit.

— Este calea ferată indicată pe hartă, anunţă Malko. Suntem buni.

Teoretic, nu se aflau la mai mult de patruzeci de kilometri de „Deşert Unu”. Aproape reuşiseră.

*

* *

Pilotul de pe „Wild Goose 3” zări în binoclul cu vedere nocturnă o serie de urme albe care veneau spre el. Ele dispărură foarte repede, dar după câteva minute, elicopterul începuse să vibreze şi comenzile să devină mai dure. Realiză atunci că se încrucişase cu un stol de păsări migratoare. Una dintre ele cu siguranţă că se izbise şi deteriorase o

paletă a rotorului. Pilotul reduse imediat turaţiile, dar vibraţia persista.

— *We go down*! lansă el.

Elicopterul vibra din ce în ce mai tare. Dacă paleta deteriorată se detaşa, aparatul s-ar fi dezintegrat în câteva secunde. Coborârea, totuşi foarte scurtă, îi păru pilotului că durează o eternitate. Şocul cu solul fu brutal, dar niciodată pilotul nu fusese atât de mulţumit să aterizeze.

*

* *

Încremenit, locotenentul de navă Freemari privea un marinar care lipea o altă bulină roşie în locul în care „Wild Goose 3” efectuase o aterizare forţată. La o jumătate de oră de zbor de „Deşert Unu”. Din nou se pierduse un sfert de oră pentru a recupera ceilalţi oameni ai echipajului. Comandantul navei *Bataan*, anunţat, se năpusti val-vârtej în sala de operaţiuni.

— Puteţi să continuaţi? Întrebă el.

Ofiţerul dădu din cap afirmativ.

— Da, dar nu mai avem nicio marjă de siguranţă. O dată ce plinurile vor fi refăcute la „Deşert Unu”, cele două aparate vor avea exact cât să ajungă înapoi.

Comandantul, copleşit, lăsă să-i cadă:

— Vom presăra Iranul cu elicoptere. Voi cere la Djibouti autorizaţia de a trimite în zori Tomcats pentru a le distruge.

— Apelaţi „Esquire” pe frecvenţa *Emergency*,

ceru locotenentul de vas Freeman. Avertizaţi-i de întârziere.

Ofiţerul de transmisie ieşi pentru a se întoarce câteva minute mai târziu.

— *Sir*, n-am putut stabili legătura cu „Esquire”. Thuraya lui nu este în serviciu.

— Continuaţi până când veţi avea contactul, ordonă Freeman.

Nu mai lipsea decât ca „Esquire” să lipsească de la întâlnire...

*

* *

BMW-ul se zdruncina pe o pistă plină cu gropi, într-o beznă totală. Te simţeai ca într-o călimară. Nicio lumină în afară de câteva stele. Părăsiseră autostrada de douăzeci de minute, fără să întâlnească măcar o pisică. Cel puţin locul fusese bine ales...

Brusc, apărură cocioabe din piatră. Le depăşiră rapid.

— Ar trebui să fie Chah Malek, zise Malko. Nu suntem prea departe...

Continuară şi brusc drumul deveni şi mai strâmt şi dispăru definitiv într-un câmp de porumb! Se pierduseră.

Malko scruta degeaba harta, căci nu înţelegea nimic.

Yasmine întorsese deja maşina în direcţia localităţii pe care o traversaseră. Acolo descoperiră în mijlocul satului un drum care pleca

spre est, aproape invizibil... Era mai rău ca precedentul, cu urme adânci de tractoare. Merseră încă zece kilometri şi apăru un nou sat care, de data asta, avea câteva lumini. Şi o scriere în farsi. Yasmine scoase o exclamaţie entuziasmată.

— Este Arnak!

Erau pe drumul bun. Nu mai trebuiau decât să găsească „Deşert Unu", la vreo cincisprezece kilometri la nord-est, potrivit documentului de la CIA. Yasmine alesese drumul care părea că se îndreaptă în acea direcţie. Uitaseră complet de eventualii lor urmăritori, concentraţi pe căutarea punctului de întâlnire. Brusc, o lumină apăru în dreapta lor, deplasându-se perpendicular pe ei. O maşină. În acest loc pierdut, chiar dacă nu era prea târziu, era uimitor...

După cinci minute, dădură într-un drum asfaltat orientat nord-sud. Maşina pe care o zăriseră trecu în faţa lor. Era o furgonetă încărcată cu pepeni.

— Este drumul care duce de la Naim la Kachan, zise Yasmine. Ar fi trebuit să o fi luat pe acolo că este mai bun.

Îl mai urmară timp de câţiva kilometri, pândind o ramificaţie sau un panou. Apoi Yasmine opri, descurajată.

— Suntem pierduţi! zise ea. Nu vom găsi niciodată drumul... Acest aerodrom dezafectat poate să fie oriunde, la distanţă de această şosea.

Malko îşi lăsă privirea la ceas: era doisprezece

fără cinci minute noaptea. Le rămâneau cinci minute pentru a găsi un loc fără punct de reper, în plină noapte, într-o regiune necunoscută.

Nu vor reuşi niciodată.

Capitolul XV

Rulând foarte încet, Yasmine Misaq scruta partea dreaptă a drumului, gata să se angajeze în orice bifurcaţie de drumuri. Pe locul din spate al BMW-ului, Malko, cu gâtul sugrumat de emoţie, făcea la fel. Să reuşească să părăsească Teheranul fără probleme şi să nu găsească locul de întâlnire, era înnebunitor... Brusc, o lumină apăru în faţa lor. Se gândi mai întâi că era vorba de un sat, dar apropiindu-se distinseră un tractor care rula pe marginea drumului.

Îl ajunseră uşor şi Yasmine Misaq se opri în dreptul lui. Şoferul tractorului făcu la fel. Ea coborî şi merse să îi vorbească.

— Este un miracol! lansă ea revenind la maşină. Locuieşte într-un sat la vreo zece kilometri şi tractorul lui avea pană. Cunoaşte fostul aerodrom de la Posht-Badam. Trebuie să ne întoarcem şi să o luăm pe al doilea drum la stânga. Nu e semnalizat. Este la cinci kilometri de aici.

— Nu a fost mirat? întrebă Malko.

— l-am spus că merg mai departe şi că mi-i s-a

dat ca punct de reper Posht-Badam. Şi la urma urmei, este un ţăran şi nu-i pasă.

Plecară în sens invers şi descoperiră ramificaţia indicată. Din nou un drum plin de gropi... În jurul lor se întindea deşertul, cu o vegetaţie pipernicită de cactuşi cât vedeai cu ochii. Şi totuşi, şoseaua părea destul de frecventată. Numai ca elicopterele americane să nu fie reperate.

Tensionaţi, foarte atenţi la drum, numărau kilometrii, încă o ramificaţie aproape invizibilă în dreapta lor. Un drum strâmt pe care abia putea trece o maşină. În sfârşit, după un kilometru, farurile luminară mai întâi un gard dărăpănat, apoi o clădire cu acoperişul smuls, vizibil abandonată, având în faţă o esplanadă din ciment invadată de tufe de cactuşi care se confunda cu deşertul înconjurător.

Yasmine Misaq opri maşina în faţa clădirii şi coborâră, lăsându-l pe Said Hajjarian în maşină, dormind. Tânăra femeie şi Malko parcurseră vreo sută de metri în întuneric, până când simţiră brusc sub picioare cimentul. O fostă pistă de aterizare.

Găsiseră în sfârşit „Deşert Unu”.

Se întoarseră la maşină. Liniştea era absolută, în afară de şuierul vântului. Malko, cu stomacul strâns, îşi consultă ceasul care indica miezul nopţii. Sau elicopterele erau în întârziere, sau a intervenit ceva. Luând Thuraya din BMW, îl activă, scoase antena şi începu să caute satelitul. În acest spaţiu descoperit, realiză legătura mai repede ca

în Teheran. Iconiţa care semnala un mesaj vocal primit apăru imediat.

Înnebunit de angoasă, Malko formă numărul *Emergency*.

O voce bărbătească răspunse şi zise „alo”. El anunţă imediat:

— Aici „Esquire”.

— Sunteţi la punctul de întâlnire? întrebă interlocutorul lui.

— Afirmativ.

— Întâlnirea întârzie cu aproximativ cincizeci de minute. Confirmaţi.

— Confirm, zise Malko. Întâlnire decalată cu cincizeci de minute. *Over*.

Se întoarse spre Yasmine.

— Vor veni!

Înghesuit în scaun, Said Hajjarian părea că doarme. Yasmine merse să-l pună la curent. Din nord sufla un vânt atât de puternic, dar temperatura era suportabilă. În sfârşit destins, Malko o întrebă pe Yasmine Misaq:

— Nu vrei să vii cu noi?

— Viaţa mea este la Teheran, zise tânăra femeie.

— Sper că totul se va petrece bine la întoarcerea ta. Nimeni nu ştie că ne-ai însoţit.

Ea făcu un gest nepăsător.

— De îndată ce vă veţi îmbarca, plec la drum. Inch'Allah, voi fi în Teheran înainte de răsărit şi mă voi culca. Dacă mă interoghează, nu vor încerca să mă bruscheze şi nu vor avea nicio

dovadă. Evident, nu va trebui să intru în panică.

Apoi tăcură. Malko îşi ciuli urechile. Linişte. I se păru că vântul se înteţise.

— Ce este?

Brusc, auzi un zgomot surd, ca o prăbuşire. Sunetul venea din clădirea abandonată. Cu pulsul la 200 de bătăi pe minut, Malko o privi pe Yasmine.

— Ai putea spune că e cineva!

— Nu. Trebuie să fie vreun animal. Să mergem să vedem.

El o urmă, fără să se gândească măcar să ia Glock-ul de pe bancheta din spate a BMW-ului. În momentul în care ajunseră la colţul clădirii, se auzi un nou zgomot şi un animal le fugi practic printre picioare.

O vulpe.

Yasmine izbucni în râs.

Liniştit, Malko ciuli urechea din nou. Nimic. Se linişti gândindu-se că elicopterele nu erau foarte zgomotoase.

— Nu mai fi nervos, făcu tandră Yasmine. Profită de ultimele clipe în Iran.

Din cauza întunericului, abia îi distingea faţa. Dar când îi simţi gura caldă punându-i-se pe a lui, nu mai avea nevoie să o vadă. Sărutul lor se transformă repede într-o îmbrăţişare violentă, pasională. Timp de câteva clipe, Malko uită de elicopterele de la CIA, asaltând brutal fusta lungă a lui Yasmine. Aceasta, sprijinită de peretele pe

jumătate surpat, îl ajuta cum putea mai bine. Îl eliberă şi îl cuprinse cu mâna.

— Vino, îi şopti ea.

Uitaseră de Said Hajjarian, rămas în maşină. Ea fu cea care îl debarasă febril de chilot, apoi, întorcându-se, se sprijini de perete. Malko o învălui pe la spate, cu mâinile solid prinse de şoldurile ei şi o bombardă fără milă până când explodă cu un strigăt sălbatic. Avea acum impresia că a revenit la viaţă. Ca întotdeauna, adrenalina era un puternic afrodiziac.

Cu răsuflarea întretăiată, fericit, rămase lipit de crupa pe care o penetra încă.

Brusc, avu impresia că respiră nisip, o rafală de vânt îi mătură, un fel de praf granulos şi fierbinte. Se întoarse şi avu un şoc. Forma mai deschisă a BMW-ului părea că se dizolvase într-o obscuritate şi mai opacă. Se dădu înapoi şi Yasmine se întoarse.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ridică privirea spre cer: stelele dispăruseră, ca şterse cu radiera.

— Este *haboub*, zise Yasmine. Furtuna de nisip.

*

* *

Un soare radios strălucea de la orizont deasupra Washingtonului. O vară indiană prelungită care făcea Virginia foarte fercheşă. Ted Boteler se afla în biroul lui de la ora opt dimineaţa şi a trebuit să înghită un litru de cafea. Ţinut la curent în timpul

real al operaţiunii „Sunflower”, a urmărit toţi contratimpii, de la întârzierea decolării de pe Bataan, provocată de prezenţa fregatei iraniene, până la aterizarea forţată a celor două Super-Stallion din motive tehnice făcând parte din riscurile acestui gen de misiune. Aştepta neliniştit ca cele două elicoptere rămase să aterizeze la „Deşert Unu”, să-i îmbarce pe Malko şi pe Said Hajjarian şi să refacă plinul înainte să decoleze din nou. Trebuia să primească o confirmare a decolării celor două Super-Stallion pe care să o transmită imediat lui Porter Goss.

Ceea ce voia să însemne că era legat de birou până la ora nouă seara.

În orice caz, elicopterele înşelaseră vigilenţa radarelor şi a detectoarelor electronice iraniene. E2-C Hawkeye care coordona misiunea nu semnala nimic supărător. Îşi încrucişă degetele mental. Cele două elicoptere aveau încă trei ore de zbor deasupra teritoriului iranian înainte să ajungă la *Bataan*. Echipajele lor trebuiau să fie epuizate... Îşi mai servea o cafea când adjunctul lui intră în birou, cu faţa sumbră şi o fotografie în mână.

— *We got a problem*! anunţă el întinzându-i documentul.

Ted Boteler examină fotografia. Era o hartă meteo făcută din satelit cu o jumătate de oră mai devreme, înglobând zona unde operau elicopterele. O urmă întunecată de formă oblică o

acoperea pe aproape trei sute de kilometri. Săgeţile de pe hartă indicau că această turbulenţă atmosferică se deplasa spre sud, cu o viteză de douăzeci de mile la oră.

— Ce este? întrebă Ted Boteler.

— O furtună de nisip, sir. *Bataan* este deja la curent.

— Fă-mi legătura cu ei, ordonă Ted Boteler, din nou sugrumat de angoasă.

Fără a fi un expert, ştia că acest fenomen atmosferic era foarte periculos pentru elicoptere.

*

* *

Pilotul de pe „Wild Goose 1” crezu mai întâi că traversa un strat de ceaţă. Eşarfe opace alunecau de-a lungul parbrizului cockpitului. Apoi, minuscule granule de nisip se loveau de geamul blindat. Şi dintr-o dată, avu impresia că e plonjat într-o sticluţă cu cerneală neagră! Nu mai avea nici un punct de reper. Elicopterul Super-Stallion continua să zboare cu 180 de mile la oră, la 300 de picioare de sol, după instrumentele de bord. Numai că binoclurile de vedere nocturnă nu mai serveau la nimic.

Era îngrijorător.

Pilotul luă imediat altitudine.

— Pierdere vizuală. Mă ridic la 800 de picioare, lansă el în UHF, cu intenţia de a-l ghida pe „Wild Goose 4”.

La 800, apoi la 1.100 de picioare, era tot aia.

Mai urcă 200 de picioare. Fără nicio ameliorare. Nu mai avea decât un lucru de făcut. Îl sună pe şeful misiunii pe frecvenţa securizată Satcom, anunţă situaţia şi ceru instrucţiuni, precizând:

— Suntem la 60 de mile de „Deşert Unu” şi mai am combustibil doar pentru o jumătate de oră.

Obosit deja de zborul lung, era pe punctul de a intra în panică.

*

* *

Toţi ofiţerii implicaţi în „Sunflower” erau reuniţi în sala de operaţiuni a navei *Bataan*. Ofiţerul meteo luă cuvântul, adresându-se în mod special locotenentului de marină Freeman.

— *Sir*, suntem confruntaţi cu o problemă foarte serioasă. Această furtună de nisip acoperă zona în care se află „Deşert Unu”. Aparatele nu vor putea să aterizeze. În plus, mai au carburant doar pentru o jumătate de oră de zbor.

— Ce ne sfătuiţi? întrebă Freeman.

— Cele două aparate trebuie să se întoarcă imediat, ca să ajungă într-o zonă neatinsă încă de furtuna de nisip. Sunt obligaţi să aterizeze şi să facă plinul.

— Ar avea timp înainte Să fie ajunşi de această perturbare?

— Dacă o fac imediat, cred că da, dar va fi doar atât.

— Chiar n-au nicio şansă să aterizeze în „Deşert Unu”? insistă Freeman. Ar putea face plinul şi ar

aştepta să treacă furtuna.

Ofiţerul meteo dădu din cap.

— Este preconizată să dureze până mâine. Chiar dacă ar putea ateriza, echipajele s-ar expune unui risc enorm să le lase să staţioneze peste zi în „Deşert Unu”. Oricum, trebuie să luăm o decizie în minutele următoare. Altfel riscăm să pierdem cele două aparate. Ei vor fi obligaţi să aterizeze ca să alimenteze, în plină furtună de nisip.

O linişte apăsătoare se stabili, care dură mai multe secunde, ruptă de vocea albă a locotenentului Freeman.

— *Abort*. (Anulaţi misiunea.) Să se întoarcă la bază. De îndată ce vor ieşi din zona de perturbaţie, să aterizeze. Un singur aparat va fi „realimentat” şi va lua şi echipajul celui de-al doilea. Anunţaţi-l pe „Esquire”.

*

* *

Adăpostiţi după un perete al clădirii abandonate, Yasmine Misaq şi Malko încercau să nu înghită prea mult nisip. Era înspăimântător! Nu se vedea la mai mult de un metru şi furtuna părea fără sfârşit.

— Durează mult timp de obicei? întrebă Malko.

— Uneori chiar mai multe zile, zise Yasmine. Avioanele nu mai zboară în această perioadă.

Malko se gândi imediat la elicoptere. Nu trebuiau să fie departe. Oare îi va găsi în acest piure de mazăre, mai rău ca un *fog* londonez?

Thuraya, pe care îl lăsase aprins, începu să sune şi el răspunse.

— ”Esquire”? Aici „Sunflower”. Mă auziţi?

— Cinci pe cinci.

— Misiunea este anulată, anunţă vocea anonimă. Repet, misiunea este anulată.

Malko, îngrozit, nu-şi credea urechilor.

— Anulată! repetă el. Ce...

— Acţionaţi în consecinţă, concluzionă vocea anonimă.

Comunicaţia fu întreruptă.

Pietrificat, se întoarse spre Yasmine Misaq şi anunţă cu o voce albă:

— Nu mai vin!

Se aflau în plin deşert, rupţi de lume. Dacă se întorceau în Teheran, serviciile iraniene îi vor aresta. Era sfârşitul.

Capitolul XVI

Devastaţi de veste, Yasmine Misaq şi Malko rămaseră încremeniţi, cufundaţi în negura opacă. Stelele dispăruseră ca şi contururile obiectelor apropiate, înghiţite de această masă pufoasă şi mişcătoare agitată de rafale bruşte. Malko realiză de ce elicopterele făcuseră cale întoarsă. Chiar cu instrumentele de bord, ar fi fost foarte riscant să aterizeze, cu această vizibilitate nulă.

Era devastator, prevăzuseră orice, mai puţin asta. Ideea că elicopterele venite după ei zburau acum spre Oceanul Indian, fără nicio şansă de întoarcere, i se părea insuportabilă.

— Ce vrei să faci? întrebă Yasmine.

Ea nu-şi pierduse sângele rece. Malko n-avu timp să-i răspundă: o siluetă ţâşni din piureul de nisip. Said Hajjarian, ieşi din BMW şi venea să afle veşti.

— N-au ajuns încă? întrebă el cu vocea lui tărăgănată.

Malko fu cel care îi răspunse.

— Nu. Există o problemă din cauza furtunii de nisip.

— A, bine, făcu iranianul. Şi atunci, când vin?

Malko precizează după câteva clipe de tăcere:

— Nu mai vin, *haroye* Hajjarian. Trebuie să ne modificăm planurile.

Iranianul se clătină ca şi cum ar fi fost lovit. Cu o voce sugrumată de nelinişte, insistă:

— Dar ce vom face? Nu putem să rămânem aici.

— E întrebarea pe care ne-o punem şi noi, răspunse Malko.

Îşi aruncă privirea la ceas: douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute noaptea. Cu această vreme, oare cât timp le-ar lua să ajungă la Teheran? Dacă se întorceau... Puţin câte puţin, creierul lui, tetanizat de anularea ex-filtraţiei lor, se repunea în funcţiune. Se întoarse spre Yasmine.

— Suntem la jumătatea drumului către frontiera

iraniană. Există vreo şansă să o trecem clandestin?

Ea dădu din cap.

— Nu vom reuşi niciodată. Este o zonă foarte supravegheată, din cauza minorităţii arabe şi a infiltrărilor britanice. Dacă suntem interceptaţi, suntem terminaţi. Şi apoi, totuşi, este foarte departe.

Numai să se fi gândit CIA la un plan B cu britanicii!

Din păcate era prea târziu pentru a se lamenta...

— N-aveţi nicio idee? îl întrebă el pe Said Hajjarian.

— Nu, dar nu vreau să mă întorc în Teheran.

— Ce vreţi să facem?

— Nu ştiu. Dacă mă întorc la Teheran, mă vor tortura şi mă vor omorî.

Yasmine Misaq i se adresă în farsi. Conversaţia fu destul de lungă. Apoi iranianul plecă spre maşină, înghiţită de furtuna de nisip. Yasmine oftă.

— Îi e frică şi m-a întrebat dacă aş putea să-l ascund la mine. Dar e imposibil.

Malko era copleşit. Lăsat liber, bătrânul era o bombă cu explozie întârziată. Doar el putea să facă legătura între planul CIA şi Malko.

Vântul continua să sufle şi nisipul era din ce în ce mai violent.

— Cred că, din păcate, trebuie să luăm drumul spre Teheran, sugeră Malko. Ne mai gândim pe

drum ce vom face.

Yasmine voia să-i răspundă atunci când o detonaţie surdă îi făcu să tresară. Venea de la maşină. Se năpustiră amândoi spre maşină, curbaţi de vânt. Portiera era deschisă, iar picioarele atârnau afară. Malko, ajuns primul aproape de BMW, îl descoperi pe Said Hajjarian prăvălit pe scaunul din faţă. Capul îi era dat pe spate, ca lipit de spătar şi mâna dreaptă îi atârna în exterior, strângând încă pistoletul uitat de Malko în maşină. Mirosul fad de sânge îi lovi nările. Said Hajjarian îşi trăsese un glonţ în gură.

Yasmine Misaq scoase o exclamaţie înăbuşită, îngrozită.

Malko nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la mort, prima victimă colaterală a anulării operaţiunii „Sunflower”. Eşecul era total…

Tremurând din cauza vântului – erau la mai mult de 1.500 de metri altitudine se întoarse spre Yasmine.

— Îl voi scoate din maşină.

Trecând peste repulsie, îi luă mai întâi mortului Glock-ul din mână, apoi, prinzându-l pe acesta de sub axile, reuşi să-l răstoarne pe sol.

Yasmine Misaq îşi aprinsese o ţigaretă şi părea paralizată de groază. O pată enormă de sânge se etală pe spătarul scaunului, amestecată cu schije de os şi de creier.

— Am cârpe în portbagaj, zise Yasmine.

Malko merse să le aducă şi curăţă atât cât putu

spătarul scaunului, unde nu mai rămase decât o pată închisă. Întinse cuvertura pentru a o ascunde. Apoi, prinzându-l din nou pe mort de sub braţe, reuşi să-l tragă, în ciuda rafalelor de nisip, până la clădirea abandonată şi îl ascunse în spatele unei bucăţi de zid. Cu puţin noroc, nu va fi descoperit prea curând. Yasmine Misaq, aşezată în maşină, continua să fumeze, lividă. Odată îndeplinită sarcina lui macabră, Malko se întoarse la BMW, luă pistoletul şi merse să-l arunce între ruine. După un moment de ezitare, se debarasă şi de Thuraya.

Din nou nu mai era decât un om de afaceri aflat în călătorie de afaceri. I se alătură lui Yasmine.

— Să mergem, zise el simplu.

Reacţiona ca un automat, încercând să nu gândească. Yasmine se aşează din nou la volan, strâmbându-se. Malko se aşează pe locul mortului. Din fericire, cuvertura era suficient de groasă. Chiar cu farurile toate aprinse, fasciculul de lumină nu străbătea opacitatea furtunii de nisip decât la doi metri. Trebuia să stea cu ochii pe drum, ca să nu se îndepărteze.

Malko se întoarse: fosta bază dezafectată fusese înghiţită de furtuna de nisip. Se forţă să-şi sprijine capul de spătar şi privi lumina alburie din faţa maşinii.

Era obosit. Foarte obosit.

*

* *

„Wild Goose 4” atinse coasta iraniană la ora 3 şi 10 minute. Trimiţând mesajul „*Wet*” (Umed) care semnifica că de acum se aflau deasupra oceanului. Epuizaţi, cei doi piloţi se schimbau din jumătate în jumătate de oră. În cabina enormă, bărbaţii din platoon şi echipajele celorlalte trei aparate dormitau.

Ajuns deasupra Oceanului Indian, aparatul luă altitudine pentru a putea comunica cu nava Bataan. Aceasta se apropiase la maximum de coastă. De îndată ce radarele ei „interceptară” elicopterul, aceasta făcu o manevră ca să se apropie şi mai mult. Şi în sfârşit, după ce-şi aprinseră luminile, elicopterul Super-Stallion atinse puntea port-elicopterelor. Marinarii îl înconjurară imediat şi începură să-i ajute pe ocupanţii lui, care se resimţeau după lunga călătorie.

Pilotul, după ce se extrase din cockpit şi îşi scoase ochelarii cu vedere nocturnă, făcu câţiva paşi pe punte şi se clătină, ameţit de oboseală.

Locotenentul Freeman avea lacrimi în ochi. Singura lui consolare era că nu fuseseră pierderi omeneşti. Dar „semănaseră” trei elicoptere în Iran. Se apropie de pilot şi zise simplu:

— *You did a wonderful job*.

Ted Boteler ieşise livid din biroul lui Porter Goss. Chiar dacă era ora nouă seara, nu-i venea să meargă acasă. „Sunflower” fusese un fiasco complet şi nu era vina nimănui.

Touch luck.

Piloţii elicopterelor Super-Stallion se întrecuseră pe sine. Pus la curent de eşecul misiunii, Preşedintele refuzase să trimită Tomcats ca să distrugă cele trei elicoptere abandonate.

La ce bun?

*

* *

Ted Boteler se scutură. Pentru marinari se terminase. Dar nu şi pentru el. Prima lui datorie era să reia contactul cu Malko şi să încerce să monteze un plan B despre care nu avea în acest moment nici cea mai vagă idee. Adjunctul lui, George Orwell, intră în birou cu o faţă prăpăstioasă.

— E imposibil să se intre în contact cu „Esquire”. Thuraya este închis.

— Continuaţi din oră în oră, ordonă directorul de Operaţiuni. I-aţi anunţat pe *Veri* (britanici)?

— Da.

— Ce au spus?

— Sunt dezolaţi. Pentru ei, s-a terminat.

Ted Boteler scoase o înjurătură. MI6 nu voia evident să-şi frigă agentul lor pentru a veni în ajutorul unui agent CIA clandestin, poate deja prins de serviciile iraniene.

Înfrângerea este orfană… Ted Boteler înţelesese că nu putea să conteze pe agenţie.

— Avem pe cineva disponibil care ar putea să plece acolo?

George Orwell se strâmbă.

— Da. Un tip care ne dă unele informaţii. Un iranian care înoată în caviar. Djangurz Rirhi.

— Unde se află acum?

— În Germania sau în Franţa.

— Găsiţi-l şi expediaţi-l la Teheran, ordonă Ted Boteler. Daţi-i identitatea falsă a lui Malko. Să ia legătura cu el. Daţi-i codul „Esquire”. Să se întoarcă apoi în grabă şi să ne spună ce se întâmplă acolo.

— Este un risc mare de securitate, obiectă George Orwell. Acest iranian nu e atacabil 100%.

— Chiar dacă este 10%, ne vom mulţumi! tranşă Ted Boteler. Nu-l putem lăsa baltă pe Malko. Să ştie măcar că ne preocupăm de el.

*

* *

Lui Yasmine Misaq îi era greu să ţină ochii deschişi. Malko trecu la volan. Părăsiseră zona „Deşert Unu” de o oră şi jumătate şi de abia reuşiseră să treacă peste calea ferată ce mergea paralel cu autostrada. Furtuna de nisip era la fel de violentă şi conducea cu douăzeci la oră, cu nasul lipit de parbriz. Conducea şi îşi rumega gândurile sumbre. Atâta timp cât nu ajungea în Teheran, nu ştiau care erau dimensiunile acţiunii lor. Totul depindea de Kaveh Husseini. Dacă fostul militant Toudeh nu vorbise,

Malko era la adăpost. Nu exista nicio legătură strictă între el şi dispariţia lui Said Hajjarian.

În caz contrar, era de rău. Foarte rău.

O zdruncinătură mai puternică o trezi pe Yasmine.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Vom ajunge în curând pe autostradă, o anunţă Malko. Dar furtuna nu se ridică.

În ritmul acesta, vor ajunge la Teheran abia după-amiază...

*

* *

Mostaffa Najar începea să-şi facă o idee mai clară asupra afacerii Hajjarian. În jurul orei unu dimineaţa, un şofer de camion asistase la aterizarea a două elicoptere mari nu departe de autostradă. Plecase doar unul dintre ele. Poliţia, anunţată, trimisese pasdarani care identificaseră un Super-Stallion american în perfectă stare! Puseseră mâna pe o droaie de documente actuale cu ruta Teheran.

Era incredibil: două elicoptere americane pătrunseseră profund în spaţiul aerian iranian fără să declanşeze nicio alertă!

Directorul de la Divizia 3 nu-şi făcea iluzii. Said Hajjarian se afla în elicopterul care redecolase. Dar, chiar dacă el a scăpat, trebuia să-i găsească complicii rămaşi în Iran. Fără prea multe elemente.. Kaveh Husseini era mort, Safir Moffateh, găsit cu o seară în urmă într-o cafenea, jura că nu este la curent cu nimic. Ori, Mostaffa Najar avea nevoie de un nume: omul care a făcut

legătura între Kaveh Husseini şi americani.

Nu mai avea nici un minut de pierdut.

Interogarea lui Safir Moffateh avea loc la închisoarea Evin, în cartierul 209 administrat direct de Etta'alat. Chiar dacă era trecut de ora două dimineaţa, Mostaffa Najar se decise să meargă acolo.

*

* *

Hassodolah Lajevardi fuma o ţigaretă în faţa sălii unde era interogat Safir Moffateh. Se ridică cu vioiciune când îl văzu pe şeful de la Divizia 3.

— Moffateh continuă să pretindă că nu ştie nimic, îl anunţă el.

— Nu ştii să-l iei! lansă Mostaffa Najar. O să-ţi arăt.

Pentru el, dacă un suspect nu mărturisea, era pentru că interogatoriul nu era bine făcut. Intrară amândoi în celulă. Prizonierul era suspendat de braţe, cu picioarele la zece centimetri de sol şi torsul gol. Pielea marcată de mai multe urme maro şi rotunde dezvăluia că fusese ars cu ţigareta. Era inconştient.

— Coborâţi-l! ordonă Mostaffa Najar.

În timp ce subordonatul lui dezlega coarda care îl ţinea pe prizonier suspendat, merse în fundul încăperii şi ridică o pânză care ascundea o masă de tâmplărie echipată cu o menghină mare. Odinioară, această piesă servea la întreţinerea clădirilor. Iranianul întoarse levierul, îndepărtând

la maximum fălcile menghinei, apoi se întoarse şi lansă:

— Aduceţi-l.

Hassodolah Lajevardi îl trase pe prizonier până la masă. Din două încercări, reuşi să-i plaseze capul între cele două fălci ale menghinei. Trebuiră să-l forţeze ca să intre, ceea ce-l smulse pe prizonier din amorţeală. Culcat pe jumătate pe masă, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, scoase un strigăt devastator atunci când cele două fălci începură să-i zdrobească cartilajele urechilor. Mostaffa Najar se aplecă spre el şi zise calm:

— Ştiu că mă minţi. Îmi vei spune cine este persoana care trebuia să-l scoată pe Hajjarian afară din ţară şi vei avea linişte. Sunt grăbit.

— Nu ştiu. Jur pe Sfântul Coran! bâigui Safir Moffateh.

Cu o mână fermă, călăul lui roti tija de oţel care regla spaţiul dintre cele două fălci cu un sfert de tur, declanşând un strigăt inuman care muri pe cărămizile goale ale celulei. Hassodolah Lajevardi privea cu interes şi fără iluzii: şi el folosise deja menghina, dar nu credea prea mult în rezultatul ei. Servea mai mult ca să impresioneze decât să facă să pe cineva să mărturisească. Reuşea doar să zdrobească urechile şi asta nu servea la mare lucru, sau continuai şi victima murea. Dar Mostaffa Najar era şeful lui şi avea toate drepturile. Acesta mai învârti puţin tija de oţel.

Prizonierul scoase un strigăt atroce şi fu cât pe

ce să se sustragă dintre fălcile menghinei. Plin de zel, Lajevardi îi expedie din spate un şut între picioare care îi smulse un urlet prizonierului. Apoi începu să geamă fără întrerupere, atât de încet că Mostaffa Najar trebui să se aplece ca să înţeleagă ce spunea.

— *Na, na*, nu ştiu nimic... pe Sfântul Coran...

Acesta reluă presiunea, întorcând tija de oţel centimetru cu centimetru. Durerea trebuia să fie îngrozitoare. Începu să-i curgă sânge din nări lui Safir Moffateh. Se zbătea din picioare, scuturat de spasme, cu gura larg deschisă, curgându-i bale, apoi începu să vomite cu jeturi lungi.

Cu o faţă plină de dezgust, Mostaffa Najar, încordându-şi muşchii, decise că era suficient. Întoarse tija încă un sfert de tur...

Cutia craniană a prizonierului cedă cu o pârâitură insuportabilă. Urletul se termină în gâlgâituri. Două jeturi de sânge îi ţâşniră din nări, împroşcând până pe sol. Fălcile de oţel intraseră în cutia craniană ca într-o nucă. Sânge şi materie cenuşie se prelingeau din fracturi, prin păr. Prizonierul încetă să mai urle. Cu privirea deja fixă, agoniză, apoi încetă să mai respire după un ultim spasm.

Mostaffa Najar se ridică, satisfăcut într-un sens. Era o pistă explorată până la capăt. Safir Moffateh nu ştia cine era misteriosul contact, altfel ar fi mărturisit. Îi mai rămânea un singur element pentru a-şi continua ancheta. Verificarea

telefonului mobil al lui Kaveh Husseini relevase un singur apel încă neexplicat. Cel al soţiei unui *bazari* care, la prima vedere, nu avea nicio legătură cu el.

Era subţire, dar trebuia să închidă şi uşa aceea.

*

* *

Malko nu mai putea. Era ora patru dimineaţa şi ei se aflau încă la 150 de kilometri de Teheran. Furtuna de nisip se deplasa spre sud şi vizibilitatea era mai bună.

Prăbuşită lângă el, Yasmine Misaq adormise. Conducea ca un robot, având doar o singură idee: să ajungă odată. Visa la un pat, la fel cum visează un câine la os, nesimţind nici măcar foamea. Puţin îi păsa de ceea ce va găsi la Teheran.

Luminile unui mare han apărură în noapte. Încă o oră şi se făcea ziuă. Trebui să se oprească la un post de taxare, întinse 2.000 de riali şi Yasmine se trezi.

— Unde suntem?

— Mai avem o oră şi jumătate.

— Eşti bine?

— Da, e în regulă.

Îşi aprinse o ţigaretă. Furtuna de nisip care făcuse ca totul să fie ratat era acum în spatele lor. Munţii se decupau clar în primele luciri ale zorilor. Malko începu din nou să reflecte. De acum singura lui problemă era să părăsească Iranul cât mai repede posibil, dar înainte să se prezinte la

frontieră trebuia să fie sigur că iranienii nu ajunseseră până la el...

De îndată ce va ajunge, va încerca să-l contacteze pe Malcolm Mc Laughlin. Poate că britanicul ştia ceva. Începu să recapituleze de unde putea să vină pericolul. Bijutierul armean din Bazar îl văzuse, dar nu-i ştia numele. Dacă fusese arestat, iranienii probabil că vor ajunge până la el. Graţie descrierii lui fizice... Puţin câte puţin, kilometrii se adăugau la alţi kilometri, circulaţia era mai puţin fluidă, cu multe camioane. În curând vor circula cu 40 la oră. Se apropiau de Teheran.

— O să trec din nou la volan, sugeră Yasmine. Nu se ştie niciodată.

Profitară ca să facă plinul. Malko ridică cuvertura de pe scaunul din faţă: urma de sânge era tot acolo, semn tangibil al tristei lor epopei.

Când plecară din nou la drum, Malko era total lucid şi ziua se ridica. Angoasa îl prinse din nou. Ce avea să găsească la Teheran? Agenţii serviciilor iraniene puteau foarte bine să-l aştepte la *Esteghlal* şi să-l ridice, direcţia „Noapte şi ceaţă”. Din păcate nu avea altă soluţie. Să meargă direct la aeroport ar fi fost şi mai periculos. Un panou anunţa „Teheran 12 kilometri” apăru pe partea dreaptă a şoselei. Mergea să se arunce în gura lupului.

Capitolul XVII

BMW-ul cotea uşor în jurul dâmbului din Jahad Maidaneh, la sud de Teheran. Malko îşi privi ceasul: şapte şi un sfert. Trecuseră paisprezece ore de când plecaseră! Yasmine Misaq se întoarse spre el.

— Vino la mine, îi propuse ea. Te vei odihni şi asta ne va da timp să reflectăm asupra situaţiei. Dacă. ai fost controlat, putem spune că ai dormit la mine...

— Mulţumesc, spuse Malko uşurat.

Nu se simţea că ar avea curaj să lupte, regretând în final că nu păstrase pistoletul cu care se sinucisese Said Hajjarian. Le mai luă încă o oră ca să ajungă la Darakieh. Într-un final, BMW-ul se cufundă în parcarea subterană a lui Yasmine şi ajunseră în apartament direct din ascensor.

— Sunt bucuroasă că am ajuns, suspină Yasmine Misaq.

Ea ajunse în cameră, unde se dezbrăcă mecanic, imitată de Malko. După cinci minute, dormeau.

*

* *

Nassira Ghoroob îi fixă neliniştită pe cei doi bărbaţi care sunaseră la uşa apartamentului ei.

— *Ghanome Ghoroob*? întrebă unul dintre ei.

— *Baleh.*

— Etta'alat.

Fără să-i ceară permisiunea, intrară şi se

instalară pe o canapea, în faţa unui televizor mare cu ecran plat. Nassira Ghoroob îi urmă, măcinată de îngrijorare.

— Ce doriţi? întrebă ea. Soţul meu nu este acasă.

Unul dintre bărbaţi îi aruncă o privire gurmandă. Fără *hijab*, îmbrăcată într-un pulover verde mulat şi o pereche de blugi colanţi şi machiată, era foarte excitantă.

— Aveţi un telefon mobil al cărui număr este 912 652 8765? întrebă el.

— Da.

— Cunoaşteţi un oarecare Kaveh Husseini?

— Nu. De ce?

— Totuşi, i-aţi telefonat, insistă poliţistul. (Scoase un carneţel:) Pe data de 29 septembrie, la ora 1 şi zece minute. A avut loc o conversaţie foarte scurtă.

Nassira Ghoroob nici nu clipi.

— N-am telefonat niciodată acestui bărbat. De ce îmi puneţi aceste întrebări?

— Acest bărbat este un inamic al revoluţiei islamice, lansă pe un ton agresiv celălalt poliţist. Este căutat pentru fapte foarte grave.

Femeia îşi aprinse o ţigaretă şi îşi deschise geanta, arătând un telefon mobil Samsung nou.

— Acesta e telefonul de care mă servesc. Nu ştiu nimic mai mult despre celălalt. Nici măcar unde se află. Puteţi să verificaţi, toate comunicaţiile mele date de acesta: 912 987 5412.

Poliţiştii luară notă, înciudaţi.

— Dacă doriţi, puteţi să mergeţi la soţul meu, adăugă

Nassira Ghoroob. Este la birou.

*

* *

Ali Ghoroob discuta la telefon cu unul din magazinele lui din Italia, când secretara îl anunţă sosirea a doi poliţişti, care refuzau să spună motivul vizitei lor.

— Să intre, zise el.

Detesta regimul, dar era prudent. Cu oamenii de la Etta'alat trebuia să aibă grijă. De îndată ce intrară, el îi primi călduros, îi pofti să ia loc şi le oferi ceai.

Aceştia se informaseră. Ali Ghoroob era un *bazari* puternic şi nu puteau să-l bruscheze prea mult. Mollahi ţineau să fie în relaţii bune cu Bazarul. Politicos, unul din poliţişti îi explică apelul de pe telefonul mobil, obţinând acelaşi răspuns ca de la soţia acestuia.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Kaveh Husseini, afirmă Ali Ghoroob.

— Soţia dumneavoastră a spus că şi-a pierdut telefonul mobil, insistă poliţistul.

Ali Ghoroob nu se tulbură, ştiind foarte bine că telefonul era folosit de clientul lui, Otto Gruber. Ori el nu voia să creeze probleme şi trebuia, înainte de toate, să-l prevină.

El adresă vizitatorilor lui un surâs plin de

inocenţă.

— Nu ştiu nimic. Eu l-am împrumutat într-o zi de la soţia mea, căci al meu rămăsese fără baterie. M-am servit de el câteva zile, apoi l-am lăsat undeva. Poate chiar aici, în acest birou. Dacă este important, voi încerca să-l găsesc. Lăsaţi-mi un număr de telefon. Voi întreba angajaţii mei.

De îndată ce plecară, Ali Ghoroob îşi spuse că trebuia să rezolve problema cât mai repede posibil... Merse şi îl căută pe Chehab, în biroul vecin şi îi întinse un telefon mobil nou.

— Mergi la *Esteghlal*, zise el şi dă-i lui *Haroye* Otto acest telefon mobil şi el să ţi-l înapoieze pe cel pe care i l-am împrumutat. Soţia mea are nevoie de el.

Pe urmă nu-i mai rămânea decât să „regăsească" celălalt telefon mobil. Că cumpărătorul lui austriac a avut contacte „rele", nu-l privea pe el. Dar trebuia să fie prudent. La viitoarea lor întâlnire îl va avertiza.

*

* *

— Said Hajjarian a fost găsit. Mort. Pe o fostă bază aeriană, la Posht-Badam.

Mostaffa Najar ridică privirea, nevenindu-i să creadă. Ceea ce adjunctul lui îi aducea la cunoştinţă era ultima informaţie dintr-o serie stupefiantă. Furtuna de nisip se disipase şi când se făcuse ziuă, se mai descoperiseră două elicoptere americane abandonate, aparent în perfectă stare!

Şi acum, Said Hajjarian!

— Cum a fost găsit?

— Într-unui dintre elicoptere, pasdaranii au găsit documente, printre care hărţi care desemnau un punct cu numele de cod „Deşert Unu”. Era Posht-Badam. Acolo a fost descoperit cadavrul şi arma care l-a ucis. Un pistolet automat.

Mostaffa Najar îi dădu liber colaboratorului lui. Uşurat pe de o parte că detectorul era mort. Nu reconstituise încă totul, dar un lucru părea sigur: operaţiunea americană pentru recuperarea lui Said Hajjarian eşuase. Şi asta era o veste foarte bună.

Numai că detectorul nu ajunsese singur la Posht-Badam, pierdut în plin deşert. Cei care l-au condus trebuiau să se afle în Iran, poate chiar la Teheran. Deci avea o şansă să-i identifice.

*

* *

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor: ceasul lui Breitling arăta ora trei! Patul era gol, dar Yasmine ieşi din baie, deja îmbrăcată şi îi surâse.

— Ţi-ai revenit?

El se ridică, încă buimac, revăzând evenimentele din noaptea precedentă.

— Trebuie să zbor la hotel! zise el. Nu pot să rămân aici.

— Mai întâi dau eu o fugă, îl sfătui iranianca. Să văd dacă nu remarc nimic suspect. Este mai sigur. În acest timp, pregăteşte-te.

Sub duş, gândurile i se puseră în ordine. Nu mai avea decât un obiectiv, modest: să iasă din Iran. Fără ca măcar să-i recontacteze pe *Veri*. Se demonta. Se îmbrăca atunci când telefonul mobil împrumutat de Ali Ghoroob sună. Vânzătorul de covoare probabil că era neliniştit. Răspunse. O voce zise ceva în persană şi Malko răspunse în engleză.

— *Sorry, this is not my phone...*

Comunicaţia fu întreruptă şi el uitase deja incidentul atunci când Yasmine Misaq reveni. Era optimistă.

— N-am văzut nimic neliniştitor, anunţă ea. Te aşteaptă şoferul. Cred că poţi să mergi. Apropo, în seara asta are loc o cină la Bijan. Eşti invitat.

— Merg să văd dacă pot să iau un avion încă din seara asta, replică Malko. După ceea ce s-a întâmplat, nu vreau să mai fac os mort la Teheran. Dar dacă nu găsesc loc, voi veni. Nu veni cu mine. Voi lua un taxi.

— Aici nu găseşti, zise ea surâzându-i. Te însoţesc.

*

* *

Chehab se îndreptă spre Malko cu un surâs larg.

— *Mister* Ali era neliniştit!

— Am fost la Ispahan cu o prietenă, îi explică Malko. Şi cred că voi pleca foarte repede în Europa.

— *Mister* Ali mi-a dat acest telefon pentru

dumneavoastră, îl anunţă iranianul. Are nevoie de al dumneavoastră.

Tocmai făceau schimb de telefoane când cel al lui Chehab sună. El îi întinse imediat aparatul lui Malko. Era Ali Ghoroob, la fel de călduros ca întotdeauna. După câteva schimburi de replici banale, îl anunţă:

— V-am trimis un alt telefon, căci soţia mea are nevoie de acesta. Aţi primit apeluri pentru ea?

— Am primit un apel mai devreme, zise Malko. Un bărbat care nu vorbea decât farsi. A închis.

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Apoi, vânzătorul zise cu voce schimbată:

— Veniţi să luaţi masa la mine. Am primit nişte minunăţii de Tabriz. Covoare mai vechi de cincizeci de ani.

În mod bizar, Malko avu impresia că nu era vorba să-i vândă covoare... Înainte să părăsească hotelul, merse la agenţia de voiaj din faţa recepţiei. O tânără iraniancă îl informă că nu era nici un zbor pentru Viena mai devreme de a doua zi. Făcu o rezervare la clasa business, după care se întâlni cu Chehab. În timp ce coborau spre centru, se gândi din nou la evenimentele din noaptea precedentă. Şansa nu fusese tocmai binevoitoare cu el.

Ali Ghoroob îl primi cu un surâs fermecător., care se şterse atunci când Malko îl anunţă intenţia lui de a pleca a doua zi.

— Aproape că nici nu v-am văzut, protestă

iranianul.

— Mă voi întoarce! promise Malko.

Li se aduse obişnuitul ceai şi de îndată ce rămaseră singuri, iranianul întrebă:

— *Mister* Otto, bărbatul care a sunat în această dimineaţă n-a spus nimic?

— N-am înţeles, mărturisi Malko. De ce?

Ali Ghoroob coborî tonul vocii.

— *Mister* Otto, am primit vizita a doi poliţişti de la Ministerul Etta'alat. Voiau să ştie unde se afla telefonul pe care vi l-am împrumutat.

— De ce? întrebă Malko, cu pulsul sărindu-i ca o săgeată.

— Mi-au vorbit de un om pe care nu-l cunosc. Kaveh Husseini. Un opozant al regimului, după spusele lor. Acesta ar fi fost apelat de pe acest telefon mobil.

Malko se revăzu într-o străfulgerare apelând numărul de mobil al lui Kaveh Husseini pentru a şi-l identifica pe al lui...

Greşeală prostească.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, afirmă el. Dar în mai multe reprize, am primit apeluri de la bărbaţi şi de la femei care închideau de îndată ce auzeau o voce străină...

Ali Ghoroob păru vizibil uşurat de răspunsul lui şi îi reapăru surâsul.

— Nu trebuie să avem probleme cu aceşti oameni, zise el. Sunt foarte periculoşi. O să-i sun ca să le spun că am găsit telefonul. Astfel,

povestea va fi reglată.

— Perfect, aprobă Malko, cu adrenalina fierbându-i prin vene.

Dacă iranienii stabileau o legătură între Kaveh Husseini şi el, era grav... Această petiţie dovedea cel puţin că fostul militant Toudeh nu vorbise. Dar era timpul să părăsească Teheranul.

Malko se ridică.

— Bine. Merg să fac câteva cumpărături.

De îndată ce se află în vechiul Peugeot 405, neliniştea puse din nou stăpânire pe el. Agenţii iranieni riscau să-i descopere legăturile cu Ali Ghoroob... Deci securitatea lui se sprijinea pe capacitatea vânzătorului de covoare de a nu povesti de împrumutul telefonului mobil. Mai mult ca niciodată, trebuia să părăsească Iranul. Se decise să se întoarcă la *Esteghlal*.

Complet întors pe dos, cel de-al şaselea simţ al lui îi spunea că o capcană avea să se închidă. Nu voia să aştepte seara pentru a o pune la curent pe Yasmine Misaq cu ultimele descoperiri. Serviciile iraniene aveau să descopere foarte repede că ei fuseseră în legătură. Se decise să o sune. Un telefon în plus sau în minus nu schimba mare lucru.

*

* *

Yasmine Misaq ascultase recitalul lui Malko sorbind o Coca-Cola. Îşi dădură întâlnire într-un local recent deschis, colţ cu bulevardul Valiasr şi

strada Taheri, Jaam-e-Jaam, o galerie comercială care avea la parter mai multe restaurante cu o bucătărie infamă, muşchi de viţel învelit într-o clătită sau carne impregnată de brânză. Din fericire, băuturile erau normale...

— CIA nu mai poate face nimic pentru mine, îi explică Malko. Trebuie să părăsesc Iranul înainte ca serviciile iraniene să ajungă până la mine. Doar că nu ştiu când se va întâmpla asta. Dacă mă prezint la aeroport mâine seară şi ei m-au reperat deja, mă vor aresta fără probleme. Vezi tu o altă soluţie pentru a părăsi Iranul?

Yasmine Misaq trase un fum lung din ţigaretă.

— Nu. Sunt foarte puţini străini în ţara noastră şi frontierele sunt bine păzite. Poate că am o soluţie mai bună. În seara asta, la Bijan, va veni cineva care te-ar putea ajuta. De altminteri, tu l-ai mai întâlnit. E Cyrus Gorgan.

— A, da. Bărbatul cu ochelari mari. Cel care lucrează în poliţie.

— Şi el este vărul meu cel mai apropiat. E o persoană în care am o totală încredere.

— Eşti sigură?

— Aparţine clanului Khatami, explică tânăra femeie. L-au lăsat în acest post pentru că la Interne nu are cu adevărat putere. Acest minister n-a fost amestecat niciodată în represiune. Şi vărul meu îl detestă pe Ghid. Poţi să ai încredere în el. În plus, în acest moment, e deosebit de pornit contra radicaliştilor, din cauza unei afaceri oribile.

Îţi aminteşti seara în care fusesem la mine acasă şi am auzit o discuţie violentă din stradă?

— Da.

— Erau doi *bassidji* care interpelau un cuplu tânăr într-o maşină. Tânărul băuse şi fata era foarte machiată. Controlul a luat o întorsătură proastă şi unul din *bassidji* a aruncat cu vitriol pe fată, care acum este desfigurată pe viaţă. Ori, logodnicul ei, care se afla în maşină cu ea, este nepotul unuia din cei mai buni prieteni ai lui Cyrus Gorgan, Ayman Daneschou. Numele acesta îţi spune ceva?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este unul din principalii responsabili ai programului nuclear militar din Iran.

Malko îşi simţi pulsul ambalându-i-se. Se revenea la subiectul care îl adusese în Iran. Printr-un subterfugiu neaşteptat.

— Un pasdaran? întrebă el.

— Nu, un om de ştiinţă foarte religios care a fost întotdeauna în graţiile Ghidului din cauza vieţii lui exemplare. Lucrase deja în domeniul nuclear-militar pentru Şahul care îl trimisese în Africa de Sud. El a coordonat partea balistică şi partea nucleară a acestui program. De altminteri, Ghidul îl trimite frecvent la AIEA

În Viena, ca să ajute negociatorii oficiali şi să le dea „linia” de urmat. Este un personaj foarte important.

— Înţeleg, zise Malko, neînţelegând unde voia să

ajungă.

Yasmine Misaq îl lumină imediat.

— Bijan prevăzuse să te invite oricum în seara asta, ca să te vezi din nou cu Cyrus Gorga. Acesta voia să-ţi vorbească de un proiect foarte important.

— El ştie cine sunt?

— Da, mărturisi Yasmine, dar nu rişti nimic.

— Despre ce vrea să-mi vorbească prietenul tău? întrebă Malko totuşi stând în gardă.

— De mai multe luni, preciză iranianca, Ayman Daneschou este în opoziţie cu pasdaranii. Ei vor, cu orice preţ, să fabrice bombe nucleare. El crede, ca şi moderaţii precum Khatami, că e suficient de a avea capacitatea necesară securizării Iranului şi că ar fi o eroare strategică să se certe cu lumea întreagă. De asemenea, după o lungă conversaţie cu ex-preşedintele Khatami, s-a decis să facă totul pentru a bloca dezvoltarea armei nucleare.

— Dar pasdaranii îl vor elimina.

— Dacă va rămâne în Iran, cu siguranţă. Dar Ayman Daneschou trebuie să meargă săptămâna viitoare în Europa, la Viena, pentru o adunare generală la AIEA. A ales să nu se mai întoarcă în Iran şi să dezvăluie suficiente secrete pentru a bloca programul nuclear.

Malko nu-şi credea urechilor.

— Dar de ce nu mi-ai spus toate astea înainte? N-aş mai fi avut nevoie să-l ex-filtrez pe Said Hajjarian.

— Am aflat chiar înainte de plecarea noastră. Credeam că nu te vei mai întoarce niciodată la Teheran.

Lui Malko îi vâjâia capul. Era prea mult.

— Dar pentru ce are acest Daneschou nevoie de mine? obiectă el. Mai ales că oricum merge în Austria?

— Atunci când pleacă în străinătate, este extrem de supravegheat. Are nevoie de un ajutor exterior pentru a alege libertatea.

— Va trebui deja ca eu însumi să pot să părăsesc Iranul...

Yasmine Misaq îşi puse mâna pe a lui.

— Cred că prietenul meu poate să te ajute. Pentru ca tu să poţi, mai apoi, să-l asişti pe prietenul lui Daneschou să scape de compania celor care îl supraveghează.

Malko era căpiat. Să iasă din Iran cu ajutorul şefului poliţiei! Era un miracol! Sau era vorba de încă una din combinaţiile întortocheate şi mortale în care iranienii excelau. O fixă pe Yasmine în ochi, întrebându-se dacă putea cu adevărat să o creadă. Îşi aminti de avertismentul lui Malcolm Mc Laughlin: „Toţi partizanii fostului regim au fost întorşi.”

Capitolul XVIII

Mostaffa Najar contempla gânditor telefonul pus pe biroul lui.. Cu o oră mai devreme, Aii Ghoroob i-l dăduse unui agent Etta'alat, după ce-l găsise, cu mii de scuze.

Şeful Diviziei 3 era tentat să creadă în buna-credinţă a acestui *bazări*. De pe acest telefon nu se emisese nici un apel în ultimele zile, primindu-se doar vreo şase, foarte scurte, de câteva secunde. În afară de Kaveh Husseini, proprietarii numerelor din memorie erau oameni fără istorie.

Numai că era o problemă. Cu trei ore în urmă, unul din oamenii lui apelase acest mobil şi cineva îi răspunse, în engleză... Deci telefonul nu se afla în fundul vreunui sertar... Ancheta uzuală asupra lui Aii Ghoroob relevase că era de mai multe zile în contact cu unul din cumpărătorii lui venit din Austria, un oarecare Otto Gruber, comerciant de covoare austriac. Etta'alat, bineînţeles, avea un dosar despre el. Mai venise în Iran şi avea un profil „curat”. Nici cel mai mic contact cu vreun serviciu, în Austria sau în Iran. Începu să-i examineze cererile de viză comunicate de biroul de Emigraţii şi foarte repede, un val de adrenalină îi invadă arterele. Ridică linia lui directă şi se conectă cu linia secretarei, căreia îi ordonă:

— Convoacă-l pe Ali Ghoroob imediat.

*

* *

Ca de obicei, alcoolul curgea în valuri acasă la Bijan Abidar. Impasibilă, o servitoare „învelită”

destupa ca pe bandă butelii de Taittinger. În Iran, se prefera a însoţi caviarul cu şampanie mai degrabă decât cu votcă, considerată vulgară.

Şi caviarul, era din belşug! Mai multe cutii de 500 de grame de Beluga cu granule irizate şi cu gust delicat.

Lui Malko îi venea greu să profite de această îndestulare, având stomacul strâns de angoasă. De la sosirea lor, Yasmine dispăruse ca să-l caute pe prietenul ei, şeful de poliţie. Azar, care arbora mândră la încheietura mâinii brăţara oferită de Malko, se ivi imediat, la fel de sexy. Rochia în mătase cu imprimeuri strânsă pe corp, cizme cu tocul ascuţit şi pe deasupra, acea privire fals inocentă.

Lui Malko nu-i stătea mintea la seducţie, fiind deopotrivă înăbuşit de anxietate şi excitat la ideea de a relua misiunea *in extremis*. Decepţionată, Azar se cufundă din nou în mulţimea de invitaţi.

Termină o felie cu Beluga atunci când Yasmine reapăru.

— Vino, îi zise ea.

El o urmă până într-un mic salon, aflat în capătul casei.

Bărbatul pe care Malko îl mai întâlnise fuma, aşezat pe o canapea din piele, cu aceiaşi ochelari, serios şi cu cravata la gât. Îi întinse mâna lui Malko.

— Vă mai amintiţi de mine?

— Bineînţeles, zise Malko. Dar nu ştiam că

sunteţi vărul lui Yasmine.

— Ea mi-a povestit totul despre dumneavoastră, răspunse el. Bineînţeles că şi de ex-filtraţia dumneavoastră eşuată şi de moartea lui Said Hajjarian.

— Îl cunoaşteţi?

— Puţin. Dar cred că aveţi o grijă imediată: să părăsiţi Iranul. Aveţi o rezervare pentru zborul de mâine pentru Viena?

— Da.

— Foarte bine. Mai întâi, vă voi însoţi la Mehrabad. Cu mine, nu veţi fi supus nici unui control.

— Cum?

Cyrus Gorgan surâse modest.

— Sunt şeful poliţiei şi responsabil cu securitatea Mehrabadului.

— Mulţumesc, zise Malko, înzecit uşurat.

— Asta nu e totul, continuă Cyrus Gorgan. Yasmine v-a vorbit de Ayman Daneschou. El doreşte să ceară azil politic în Austria. Şi să dezvăluie apoi adevărul despre programul iranian nuclear. Aşa cum v-a spus Yasmine, Ayman Daneschou trebuie să plece săptămâna viitoare la Viena, pentru o adunare generală a AIEA. Şi cum trebuie şi eu să efectuez un turneu în Europa, voi aranja să fiu la Viena în acelaşi timp cu el.

— El va fi supravegheat.

— Bineînţeles, confirmă Cyrus Gorgan. Cel mai bine este să se pregătească o „răpire” dintr-un loc

unde-l voi duce eu. La Viena, voi locui la ambasadă, în Jauresgasse şi sunt şi eu supravegheat de pasdarani. Trebuie deci să reflectăm la această manevră înainte de plecarea dumneavoastră de aici. Având în vedere că nu vom mai avea nici un contact pe urmă. Ca totul să fie fixat când plecaţi mâine seară.

În momentul în care misiunea lui se dovedise a fi un eşec total, i se aducea pe un platou de argint miracolul. Evident, cu condiţia ca el să iasă din Iran.

— Ce trebuie să fac de acum până mâine? întrebă el.

— Mai întâi, să vă anulaţi rezervarea. Toate rezervările sunt comunicate la Etta'alat. Mâine, desfăşuraţi o activitate normală. Yasmine va veni după dumneavoastră la hotel la ora şase, după ce vă va invita la cină. Pentru cazul în care vă este ascultat telefonul. Zborul Austrian Airlines pleacă din Mehrabad la ora 1 şi 10 minute dimineaţa. Vom ajunge în ultimul moment, către ora douăsprezece şi jumătate. Bineînţeles că vă veţi lăsa lucrurile la hotel. Vă vom lua documentul de îmbarcare la Mehrabad şi apoi vă voi trece prin circuitul VIP, care evită controalele poliţiei, pentru a vă conduce direct la avion. Atunci când Etta'alat va descoperi a doua zi că aţi fost în acel zbor, va fi prea târziu...

— Nu există riscul să se ceară întoarcerea avionului la soi?

— Nu. Este o procedură grea, care cere timp. Veţi fi ieşit deja din spaţiul aerian iranian.

Malko i-ar fi sărutat mâinile...

Cyrus Gorgan se ridică şi îi întinse mâna.

— Fac un serviciu ţării mele, zise el simplu. Pasdaranii sunt nişte nebuni care vor să întoarcă lumea întreagă pe dos. Aşteptaţi puţin ca să ieşiţi din această încăpere. Este multă lume aici în seara asta şi nu suntem siguri de toţi. Yasmine vă va ţine companie.

Nu se putu împiedica s-o întrebe:

— Este serios?

— Vărul meu nu are obiceiul să glumească. Cred că tu te-ai găsit la momentul potrivit în locul potrivit... Vino.

Vom mai mânca nişte caviar înainte să mergem acasă.

*

* *

Ali Ghoroob trecu de poarta de la Ministerul de Informaţii cu picioarele tremurându-i. Convocarea lui venise prin telefon acum o oră. Deja acesta nu era semn bun. Nici ora: nouă şi jumătate. Ceea ce implica un regim de urgenţă deloc liniştitor.

Un planton îl însoţi până la biroul lui Mostaffa Najar, la etajul doi. Acesta îl primi amabil şi îl invită să se aşeze într-o canapea veche din piele roşie obosită şi îl însoţi, fapt care îl mai linişti puţin pe *bazari*. Acest lucru evoca mai mult o conversaţie amicală decât un interogatoriu.

Surâzând, directorul de la Divizia 3 îl întrebă:

— *Tchai*?

— *Baleh, befar me* (Da, vă rog), zise Ali Ghoroob cu gura uscată.

De îndată ce un tânăr foarte slab le-a adus un platou cu pahare cu ceai şi biscuiţi, Aii Ghoroob reluă puţin nesigur.

— Aţi cerut să mă vedeţi? întrebă el cu respect.

Mostaffa Najar bău puţin ceai şi răspunse pe un ton egal:

— Cunoaşteţi o anume persoană numită Otto Gruber, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles, replică Ali Ghoroob simţindu-şi stomacul gâtuindu-se. Este unul din cumpărătorii noştri cei mai mari din Europa. Tatăl meu a lucrat înaintea mea cu el.

Mostaffa Najar se ridică şi merse să ia de pe birou două documente pe care i le întinse lui Ali Ghoroob.

Bazari luă formularele, fiecare având prins de el cu o agrafă câte o fotografie. Directorul de la Divizia 3 întrebă cu o voce blândă:

— Nu remarcaţi nimic?

— Nu, mărturisi Aii Ghoroob, din ce în ce mai nesigur.

— Cele două fotografii nu sunt identice. Bărbatul care a intrat în Iran acum două săptămâni nu este adevăratul Otto Gruber... Ar fi trebuit să vă daţi seama.

Bazari îşi simţi picioarele înmuindu-se sub el.

Încremenit, bâigui:

— Dar a fost prima oară când l-am văzut. Dăţile trecute s-a întâlnit cu asociatul meu sau cu tatăl meu.

În faţa liniştii interlocutorului lui, Mostaffa Najar continuă:

— Bărbatul care s-a dat drept Otto Gruber a dat un telefon unui fost militant Toudeh, care se află în contact cu Mujahedinii Poporului, Kaveh Husseini. Acest lucru relevă că este un spion, deci un inamic al Republicii Islamice.

Ali Ghoroob era dărâmat. Spion era cea mai rea acuzaţie în Iran.

— N-aţi remarcat nimic? insistă Mostaffa Najar.

— Nu, nu, bâigui *bazari*. Jur pe Sfântul Coran. De altminteri nici nu l-am întâlnit prea mult.

— Dar aţi minţit spunându-ne că i-aţi împrumutat telefonul mobil al soţiei dumneavoastră. De ce?

Dărâmat, Ali Ghoroob nu găsi nimic să răspundă. Mostaffa Najar se îndreptă spre birou şi începu să scrie.

— Veţi fi transferat la blocul 209 al închisorii din Evin, îl anunţă el. Aceste fapte sunt prea grave pentru ca să fiţi lăsat în libertate.

Sună şi intrară doi poliţişti. Aceştia îi puseră imediat cătuşele lui Ali Ghoroob. Înainte să iasă din birou, auzi în spatele lui vocea lui Mostaffa Najar precizându-i:

— Bineînţeles că membrii familiei

dumneavoastră vor fi interogaţi şi ei, la fel şi personalul...

Năucit, Ali Ghoroob se lăsă dus de cei doi poliţişti. Tocmai sărise în mijlocul unui coşmar, cu picioarele legate. Nu se ieşea niciodată intact din închisoarea Evin.

*

* *

Yasmine băuse mult. Nu erau multe locuri în Teheran unde aveai ocazia să bei Taittinger. Ea şi Malko se evaporaseră de la Bijan când petrecerea era încă în toi. Abia ajunseră în apartamentul ei, că ea puse muzică şi îi lansă lui Malko:

— Aşează-te în fotoliu.

Malko stătea pe un scaun din piele, foarte jos, stil ciobăniţă. Yasmine se apropie şi se aşeză în faţa lui în genunchi, cu rochia suflecată peste coapse. Mai întâi îl sărută pe Malko îndelung, apoi spuse:

— Este pentru ultima oară când facem dragoste. De aceea vei face tot ce-ţi spun eu.

— Sunt la dispoziţia ta.

— Mângâie-mi sânii.

Vârfurile lungi şi ţepene ieşeau pe sub materialul rochiei. El începu să i le frământe între degete. Yasmine închise ochii, mişcându-şi bazinul, excitându-l puţin câte puţin pe Malko. Rămaseră astfel un lung moment, apoi Yasmine întrebă cu vocea ei aspră:

— Acum scoateţi coada şi planteaz-o în vintrea

mea. Să fie foarte adânc.

Malko se descheie la fermoar şi îşi degajă membrul înţepenit. Imediat Yasmine se ridică puţin, îl prinse, îl ghidă şi se lăsă să cadă în el, plantându-se profund.

— Uşor! zise ea. Posedă-mă uşor!

El urmă fantasma ei până când ea se opri brusc din mişcare şi se ridică. El n-a avut timp să-şi pună întrebări. Cu o mână sigură, Yasmine îi plasase membrul încordat la intrarea în şale. Ea n-a trebuit decât să se lase să cadă pentru ca Malko să-i violeze şalele cu toată lungimea membrului lui. Şi ea începuse să mişte. Ei simţea cum se îndreaptă vertiginos spre plăcere. Când Yasmine îi simţi sămânţa ţâşnindu-i în străfundul crupei ei, se sfredeli în el cu toată greutatea. Strigară dezlănţuiţi deodată.

Puţin mai târziu, fiind încă trasă în ţeapă, îi spuse cu o voce egală:

— E o fantasmă mai veche a mea. Într-o zi, l-am surprins pe porcul de Bijan făcând dragoste cu Azar în felul acesta.

*

* *

Când Malko se trezi; un soare strălucitor inunda camera. Yasmine îl însoţi la *Esteghlal* după întâlnirea lor de „adio”. Malko făcu un duş şi coborî. Abia ieşi din ascensor, că un domn în vârstă cu mustaţă albă îl abordă.

— Mă numesc Djangurz Rirhi. Prietenul meu,

domnul Esquire, mi-a spus că aţi fi interesat poate de caviar.

Malko fu şocat. În afară de CIA, nimeni nu-i cunoştea numele de cod.

— În fine, zise el, veniţi să bem o cafea.

Se aşezară într-un colţ liniştit în breakfast room. De îndată ce fură serviţi, Djangurz Rirhi zise în şoaptă:

— Am sosit din Germania ieri seară. Mi-i s-a cerut să vă contactez. Sunt îngrijoraţi pentru dumneavoastră.

Neîncrezător, Malko întrebă:

— Ce faceţi în Teheran?

— Sunt importator de caviar în Germania. Vin frecvent în Iran.

— Aveţi vreo modalitate să mă ajutaţi să ies din Iran?

Bătrânul bărbat dădu din cap.

— O, nu! Trebuia doar să iau legătura cu dumneavoastră, să aflu ce se întâmplă. Plec peste două zile.

— Perfect, concluzionă Malko. Spuneţi-le că, dacă nu ajung mâine în Europa, există riscul să rămân aici pentru foarte mult timp.

*

* *

Malko ieşea din agenţia de voiaj de la *Esteghlal* unde îşi anulase rezervarea pentru zborul de seară atunci când îl zări pe Chehab, şoferul. Îşi spuse că trebuia să-şi ia la revedere de la Ali Ghoroob

înainte de seară, ca să nu fie tentat să-l însoţească la aeroport.

— Puteţi să-l sunaţi pe domnul Ali? întrebă Malko.

Chehab se execută şi anunţă:

— Nu este la birou.

— Încercaţi la el acasă.

De data asta, conversaţia fu mai lungă. Atunci când şoferul se întoarse spre el, Malko îi văzu în privire că era o problemă.

— Domnul Ali nu este acasă, anunţă Chehab. Nici *Ghanome* Nassira. Au venit poliţişti după ea în această dimineaţă…

Malko se simţea ca după un duş glacial. Cu un efort supraomenesc, reuşi să surâdă.

— Nu ar trebui să fie nimic grav. Urc un moment în cameră.

Numai de-ar putea să dea de Yasmine. O sună de pe telefonul hotelului. Ea era tot în apartament.

— E frumos afară. Ce-ai zice dacă am lua masa la Darband? Îi propuse el.

— Bună idee, zise tânăra. Vino să mă iei de acasă.

Perspectiva de a o întâlni nu reuşi să-i topească masa de fontă care îi bloca stomacul. Ali Ghoroob fusese cu siguranţă arestat şi el. Şi va vorbi. Puţinul care îl ştia era suficient ca să atragă atenţia asupra lui Malko.

Era o cursă contra cronometru. Agenţii iranieni se vor interesa oare de el înainte de plecarea

avionului pentru Viena?

Libertatea lui şi poate chiar viaţa depindeau de acest răspuns.

Capitolul XIX

— Nu trebuie să te mai întorci la hotel, îl sfătui Yasmine Misaq. Trimite-l pe şofer, iar tu rămâi cu mine până deseară.

Malko îşi privi kebabul de care nu se atinsese. Era incapabil să înghită chiar şi o îmbucătură. Erau instalaţi la una din terasele în aer liber, sub castani, în faţa pantelor abrupte ale Elbourzului.

— Crezi că aş putea pleca? Numele meu trebuie să fie deja pe toate computerele. Când mă voi prezenta la Austrian Airlines, voi fi imediat reperat.

— Ne vom da seama, zise evaziv tânăra femeie. Să ne terminăm masa.

Ceea ce făcură repede. Malko luă două cafele turceşti sută la sută. Şi-ar fi dat şi cămaşa pentru o votcă. Ieşind din restaurant, îl anunţă pe Chehab că va pleca cu Yasmine.

Aceasta ajunse pe Modones Expressway, apoi intră pe interminabilul bulevard Valiasr, cotind apoi pe bulevardul Fatemi. Tânăra opri BMW-ul în faţa unui turn modern de douăzeci de etaje ce se înălţa în fundul unei grădini. Faţada argiloasă a

clădirii era decorată cu motive din ceramică.

— Vin cu tine? întrebă Malko.

— Nu. Aici e Ministerul de Interne. Merg la vărul meu. Aşteaptă-mă puţin mai departe, la hotel *Laleh*, care e chiar după parc.

Malko plecă pe jos, parcurse parcul şi ajunse la fostul hotel *Intercontinental*. Era şi mai trist decât holul la care locuia el. Holul era sinistru. Comandă o cafea la barul pustiu. Era măcinat de gânduri negre. Yasmine Misaq reapăru după treizeci de minute.

— M-am întâlnit cu Cyrus, îl anunţă ea. Te duc acum la Bijan. Ai biletul şi paşaportul la tine?

— Bineînţeles.

— Cyrus este responsabilul poliţiei judiciare şi a tuturor poliţiştilor în uniformă, deci toţi poliţiştii de la Mehrabad îl cunosc. Te va înregistra el însuşi şi va lua el cartea ta de îmbarcare. Apoi te va duce direct la avion. Să mergem.

După douăzeci de minute, sunau la vila lui Bijan Abidar. Bătrâna bonă îi pofti înăuntru. Yasmine schimbă câteva cuvinte cu ea şi îl anunţă:

— Bijan nu se întoarce astăzi. Este plecat la Karaj. Fă-te comod.

— Şi tu?

— Mai rămân puţin cu tine.

Era vizibil că nu prea îi venea să-l părăsească. Malko se instală în curtea interioară. Zărind o butelie de votcă, îşi servi un pahar şi îl bău dintr-o înghiţitură. Alcoolul îl destinse puţin. Ar fi dat

toată sticla cu alcool pe gât.

— Să mergem să facem o baie, sugeră ea. Ne va destinde... Trebuie să fii în formă în seara asta.

*

* *

Instalat în curtea interioară, Malko încerca să se liniştească în această oază de securitate. Bătrâna femeie pusese aproape de ei un platou cu caviar, ceai şi votcă. Malko o contempla pe Yasmine care înota stil craul de-a lungul piscinei. Timpul trecea încet. Yasmine ieşi în sfârşit din apă şi se înveli în jurul taliei cu un prosop. Costumul de baie dintr-o piesă pe care îl găsise în casă îi punea în valoare pieptul greu şi atunci când se aşează, prosopul îi alunecă descoperindu-i coapsele până sus. Din păcate Malko era prea tensionat, iar libidoul îi era amorţit de angoasă. Îşi consultă ceasul Breitling: mai avea şase ore de aşteptare.

*

* *

Mostaffa Najar puse receptorul în furcă furios. Aceşti imbecili de la interogatoriu din Evin nu-i smulseseră încă lui Ali Ghoroob nici o mărturisire. Degeaba au dus-o pe soţia lui plângând şi au ameninţat că o vor trimite la *bassidji* care o vor trata ca pe o căţea, căci el ţinea de versiunea lui. Pentru el, falsul Otto Gruber era cumpărătorul lui vienez.

Ceva îi scăpa lui Mostaffa Najar. Bărbatul care se dădea drept Otto Gruber nu părea deloc

neliniştit. Chiar decomandase rezervarea pentru zborul de seară pentru a o reporta la sfârşitul săptămânii! Bineînţeles că mai mulţi agenţi Etta'alat îl pândeau la *Esteghlal*, cu ordinul de a nu-l scăpa din ochi, fără a interveni totuşi. Trebuia mai întâi să adune probe, deci ca cineva să vorbească. El transmisese prin poştă fotografia falsului Otto Gruber agenţilor iranieni din Viena, pentru ca aceştia să încerce să-l identifice.

De a doua zi, cu siguranţă că va primi un răspuns.

*

* *

Noaptea se lăsase şi Yasmine Misaq plecase. Singur în casa lui Bijan Abidar, Malko avea o senzaţie stranie. Nu-şi mai dorea să părăsească acest cocon unde se simţea în siguranţă. Niciodată n-o va mai revedea pe tânăra femeie care îi salvase viaţa. Încă două ore de aşteptare. Nici măcar nu-i era foame. Intră în salon şi porni televizorul, fără să reuşească să prindă un post străin, întrebându-se unde erau butoanele de căutare. Serviciile iraniene, nevăzându-l întorcându-se ia hotei, probabil că şi-au intensificat căutările. Urmărea din priviri secundarul ceasului lui. Timpul se scurgea cu o lentoare disperantă. Izolarea şi lipsa de veşti era neliniştitoare. Fără să-şi dea seama, aţipi, epuizat de tensiunea nervoasă...

Se trezi tresărind.

Un bărbat stătea în faţa lui, surâzător. Cyrus Gorgan.

— Sunteţi gata? întrebă iranianul.

Malko se ridică, cu creierul încă amorţit şi îşi puse mecanic haina.

— Da, zise el. Nimic nou?

— Nu. Nu fiţi neliniştit. Totul va fi bine.

Apoi ieşiră. Un BMW negru era parcat în faţa porţii şi iranianul se aşeză la volan. Era miezul nopţii.

— Nu mi-am luat şoferul, îi explică Cyrus Gorgan, ca să evit indiscreţiile. Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

Malko i-l întinse. Iranianul îl examină rapid şi i-l dădu înapoi.

— Biletul de avion?

Pe acesta îl păstră. Ajunseră pe interminabilul bulevard Engelab şi o luară spre vest. În ciuda orei târzii, era încă multă circulaţie pe străzile Teheranului. Toate zborurile din Teheran pentru Europa plecau la miezul nopţii! Cotiră în jurul sensului giratoriu Ayadi, unde monumentalul arc al Revoluţiei, luminat de proiectoare de toate culorile, marca sfârşitul oraşului. Încă douăzeci de minute şi ajunseră la intersecţia ce ducea la Mehrabad. Maşinile stăteau la coadă în faţa unui punct de control. Cyrus Gorgan depăşi toată coada, arătând legitimaţia unui poliţist care voia să-l oprească. Parcările din jurul aerogării erau pline, dar şi acolo, un paznic ridică o barieră şi el

putu să parcheze.

— Nu vă îndepărtaţi de mine! îl sfătui iranianul pe Malko.

O mulţime densă se înghesuia în jurul aerogării. La stânga, sosirile, la dreapta, plecările, cu două porţi. Una pentru femei, cealaltă pentru bărbaţi.

Cyrus Gorgan dădu din coate, arătă legitimaţia unui poliţist care îl salută respectuos şi ajunseră înăuntru.

Malko nu se simţea deloc în largul lui: locul colcăia de poliţişti... Fără a-i mai pune la socoteală pe cei îmbrăcaţi civil, care nu erau reperabili. Primul baraj: bagajele.

Trecură prin uşile magnetice, dând într-un hol mare în faţa ghişeelor de înregistrare ale diferitelor companii.

— Aşteptaţi-mă acolo, îi ordonă Cyrus Gorgan.

Malko îl văzu îndreptându-se spre un ghişeu mai retras unde stătea o angajată în *hijab*. El îi arătă scurt legitimaţia şi imediat, angajata, debordând de servilism, se ridică şi îl însoţi până la ghişeul de înregistrări de la Austrian Airlines. Acolo, ea avu o scurtă conversaţie cu mustăciosul care elibera cărţile de îmbarcare. Cyrus Gorgan îi dictă numele pe care acesta îl scrise pe listă şi îi întinse o carte de îmbarcare în care Cyrus Gorgan strecură biletul de avion al lui Malko, înainte să se întoarcă la el.

— Uite, îi explică iranianul. Am spus că sunteţi un prieten al meu, fără rezervare. Ştiam că sunt

locuri la *business class.* Angajatul mi-a dat o carte de îmbarcare fără a preciza locul pe el.

— Dar i-aţi dat numele de Otto Gruber? întrebă Malko, tetanizat.

— Bineînţeles. Era cel înscris pe biletul de avion. El l-a notat pe lista definitivă a pasagerilor care va fi trimisă la companie după plecarea avionului. Serviciile vor descoperi mâine dimineaţă că aţi fost în acest avion... Veniţi acum.

Ei se apropiară de gheretele din sticlă de la Imigrări unde oficiau funcţionare feminine „acoperite" până ia ochi. Ca să îl treacă pe Malko, Cyrus Gorgan trecu de un şir de pasageri, bătu uşor în geam arătând legitimaţia şi îi adresă câteva cuvinte funcţionarei., Aceasta declanşă imediat portiţa, dând acces în sala de plecări. Malko ar fi strigat de bucurie.

Erau în zona de vamă.

— Ce i-aţi spus?

— Că nu plecaţi. Însoţesc foarte frecvent prieteni care, ei, nu pleacă cu adevărat.

— Dar ea nu mă va mai vedea întorcându-mă, obiectă Malko.

Cyrus Gorgan surâse.

— Sunt atâtea ghişee... Eu voi ieşi pe la sosiri. Toate aceste funcţionare sunt obişnuite să se supună fără să comenteze. Veniţi. Mai e un ultim control.

Încă o coadă pe care o depăşiră în viteză, tot graţie legitimaţiei magice a lui Cyrus Gorgan. O

ultimă uşă magnetică. Un poliţist aruncă o privire distrată pe cartea de îmbarcare a lui Malko şi ei o luară pe rampa care cobora la parter, unde staţionau autobuzele care duceau pasagerii la avioane.

Ieşiseră în aer liber.

— Vom merge puţin, zise Cyrus Gorgan. Avionul pentru Austria este la aproximativ 500 de metri.

Se angajară pe pistă fără ca nimeni să le ceară nimic. Inima lui Malko bătu mai repede atunci când văzu avionul Airbus uriaş în culori de roşu şi alb. Un poliţist stătea la capătul pasarelei. Cyrus Gorgan îi arătă cartea de îmbarcare a lui Malko şi anunţă:

— *Daftari Vige*.

Un VIP preîmbarcat. Se întâmpla frecvent. Urcară pasarela împreună. Fură întâmpinaţi de o stewardesă surâzătoare.

— *Gruss Gott*! lansă Malko. Am ajuns puţin cam repede.

Stewardesa îl instală în 1J. Lângă hublou. Cyrus Gorgan se aşeză lângă el.

— V-aţi gândit la modul în care am putea să ne întâlnim la Viena? întrebă el.

— Da. Cunoaşteţi Naschmarkt?

— Nu.

— Este un târg de obiecte care se ţine sâmbăta la Wienzeile. Nu departe de Opern-Ring. Acolo merg mulţi străini. Dacă puteţi să-l aduceţi pe Ayman Daneschou, pot să organizez operaţiunea

sâmbăta viitoare. E de ajuns să mă anunţaţi. Uitaţi numărul meu de telefon.

Pasagerii începeau să sosească. Cyrus Gorgan rămase cu el până la închiderea uşilor. Dar greutatea care îl înăbuşea pe Malko nu dispăru decât în momentul în care roţile avionului părăsiră solul... Privi imensul covor luminos de sub aripile aparatului. Erau puţine şanse să se mai întoarcă vreodată în Iran.

*

* *

Mostaffa Najar, ajungând în biroul lui la ora opt dimineaţa, nu găsi decât veşti rele.

Mai întâi, Ali Ghoroob, interogat pentru a doua noapte consecutiv, nu vorbise. În stadiul în care se afla, însemna că nu avea nimic de spus. Apoi, falsul Otto Gruber dispăruse! Nu se mai întorsese la hotel. Camera lui fusese scotocită: toate lucrurile lui se aflau încă acolo. Mostaffa Najar încercă să se convingă că îşi petrecuse noaptea la vreo femeie, ceea ce se mai întâmplase, după spusele angajaţilor de la hotel. Numărul paşaportului lui fiind comunicat poliţiei de frontieră, ar fi fost interceptat dacă ar fi încercat să părăsească ţara.

Mostaffa Najar telefona la închisoarea Evin ca să-l aducă pe Ali Ghoroob, atunci când secretara îi aduse un plic sosit de la cei din Viena. Răspunsul cererii lui din seara precedentă cu privire la Otto Gruber.

Ceea ce îl plonja într-o furie oarbă. Falsul Otto Gruber era un adevărat spion. Biografia lui ocupa două pagini. Prin urmare, un şef al misiunii CIA stătuse cincisprezece zile în Iran, sub nasul lui, fără să fie reperat! Ce afront! Nu băuse încă paharul până la fund. După o oră, i se aduse, ca în fiecare dimineaţă, lista pasagerilor care au părăsit Teheranul în noaptea anterioară. Se aruncă pe cea de la Austrian Airlines. La litera G, îl găsise pe Gruber, Otto!

Cum trecuse el de controale? De îndată ce-şi mai potoli puţin furia, îl chemă pe responsabilul de Operaţiuni speciale şi îi întinse biografia agentului CIA.

— Vreau ca acest bărbat să fie eliminat, zise el. Foarte urgent.

Era singura măsură care putea să-i calmeze orgoliul rănit.

Capitolul XX

— Avem o săptămână să ne organizăm, dar asta n-ar trebui să ne pună probleme, lansă cu o voce vibrând de excitare Mark Hopkins, şeful agenţiei CIA din Austria. Este o oportunitate formidabilă. Bravo!

Reuniunea se ţinea în Ambasada Americană din Boltzmannstrasse, la ultimul etaj, în prezenţa a doi

dintre adjuncţii de la COS. Acesta îi ceruse lui Malko, reîntors acum două zile, ca ea să se ţină în această luni dimineaţa, la ora 9. Ceea ce îl forţase să se trezească în zori. Ori, cu o seară înainte, ca să-şi sărbătorească întoarcerea la viaţă, dăduse o cină de optzeci de invitaţi la castelului din Liezen. Alexandra purta pentru această ocazie o rochie care părea cusută pe ea, cu decolteul adânc, mulată pe scobitura şalelor ei într-o manieră aproape obscenă. Invitaţii întârziind mult la această cină, Malko a trebuit să aştepte miezul nopţii pentru a-i exprima logodnicei lui efectul pe care această ţinută îl avusese asupra lui...

Căscă. Briefing-ul şi debriefing-ul fiind ţinut de cei doi părinţi de la informaţii. Se târâse până la Viena luând-o cu el şi pe Alexandra, venită în *shopping spree* (descindere de cumpărături). Nu se putu împiedica să întrebe:

— Aţi verificat cine este Ayman Daneschou?

— *You bet*!

Americanul îi arătă un teanc de documente.

— Este coordonatorul programului de îmbogăţire a uraniului în Iran. El ştie câte centrifuge au aceştia şi unde sunt ele. Şi ca accesoriu, care este producţia lor reală. Nu îmi vine să cred că un individ ca el vrea să fugă.

— V-am explicat, zise Malko. E o poveste personală.

Mark Hopkins dădu din cap.

— A fost o bună idee să te trimitem în Iran.

Acest Ayman Daneschou este mult mai interesant decât Said Hajjarian. Asta le va da o lovitură iranienilor…

El pusese deja botul. Malko îl răcori.

— A fost cât pe ce să rămân acolo… Iranienii au avut vreo reacţie după „Sunflower”?

— Moale, lăsă să-i cadă lui Mark Hopkins. Ne-au acuzat că am vrut să trimitem un raid aerian contra uzinei de îmbogăţire a uraniului din Natanz, dar, în realitate, ei nu ştiu despre ce a fost vorba. Cele trei elicoptere abandonate au apărut în toate mijloacele de informare iraniene. Ei au pretins că au fost doborâte graţie avioanelor lor…

— Ei ştiu despre ce-a fost vorba, îl corectă Malko. Au descoperit cu siguranţă în zona „Deşert Unu” cadavrul lui Said Hajjarian. Dar poate că nu vor să mărturisească faptul că elicoptere americane s-au afundat atât de adânc în spaţiul aerian iranian fără să fie reperate…

Şi din partea americană se nega. „Sunflower” era de nemărturisit.

— Cum aţi prevăzut să operaţi? întrebă americanul.

— Cyrus Gorgan trebuie să-l aducă pe Ayman Daneschou sâmbătă dimineaţa la Naschmarkt, la talcioc, pe Wienzeile. Acolo e întotdeauna foarte multă lume şi străini care adoră să cumpere suveniruri.

— Unde va locui Ayman Daneschou în Viena?

— La Ambasada Iranului, cred.

Americanul se cufundă în dosarul lui.

— Reşedinţa lor se află pe Jauresgasse. Acolo îşi cazează vizitatorii importanţi. Altfel, ambasada se află chiar lângă AIEA, pe Leopold-Bernsteinstrasse numărul 8, într-o clădire modernă, turnul Mischek, la etajul 22. Acolo sunt cazaţi reprezentanţii pasdaranilor şi cei ai Etta'alat. Ştim de asemenea că au şi vile în oraş pe nume de împrumut, dar nu le cunoaştem amplasarea. Când ajung Daneschou şi Gorgan?

— Miercuri sau joi. Ei nu călătoresc vinerea, din motive religioase. Va trebui să-i supraveghem foarte discret încă de la sosirea lor.

— Bineînţeles, aprobă Mark Hopkins. Voi trimite oameni la Francfort.

— În urma „răpirii”, Cyrus Gorgan va trebui să fie neutralizat, ca să nu fie implicat, sublinie Malko.

Mark Hopkins făcu o pauză şi îşi aprinse o ţigaretă.

— La Francfort îi voi trimite şi pe prietenii tăi, Chris Jones şi Milton Brabeck. Ei vor servi drept *baby-sitters*. Tehnic, nu e vorba de o răpire, deci nu violăm legea austriacă, dar totuşi va trebui să fim prudenţi. Pentru urmare, va trebui să pregătim un avion privat care va ateriza la Schwechat, ca să-l ex-filtrăm pe Ayman

Daneschou cât mai repede posibil. Iranienii îl vor cere cu siguranţă austriecilor. E inutil să-i punem pe aceştia în dificultate. Deci îl îmbarcăm

pe omul nostru într-o maşină închiriată de prietenii noştri şi o ştergem spre Schwechat. Când se vor trezi iranienii, avionul nostru va fi ieşit deja din spaţiul aerian austriac şi dumneavoastră veţi fi la castel... Trebuie repetată operaţiunea pentru ca totul să se petreacă bine. Cred că este responsabilitatea ta.

— În totalitate, confirmă Malko. Pot să o fac chiar în această dimineaţă. Dar mi-ar face plăcere ca unul din adjuncţii dumneavoastră să vină cu mine.

— John, ordonă imediat Mark Hopkins. Îl vei însoţi pe Malko.

— *Yes, sir*, zise John Dodge. Apoi voi merge să procur vreo zece telefoane mobile şi *prepaid cards* pentru comunicare. Trebuie să avem în vedere între şase şi opt participanţi.

— Perfect, aprobă Mark Hopkins. Ne revedem în patruzeci şi opt de ore. Milton Brabeck şi Chris Jones au ajuns. Putem să facem o repetiţie. Până atunci, mergi cu John* Dodge, aprobă Mark Hopkins. Ne revedem în patruzeci şi opt de ore.

*

* *

Mulţimea se înghesuia ca de obicei între tarabele din piaţa Wienzeile, stabilite în zona centrală a marelui bulevard care era situat în inima cartierului Mariahlife. Toată Viena venea acolo să cumpere fructe şi legume şi să bea un pahar de vin alb, bineînţeles că şi diplomaţii.

Singurul loc din oraş unde se găseau produse proaspete de bună calitate. Naschmarkt era vedeta eleganţei în orice sezon. El se opri la capătul străzii Friedrichstrasse. Chiar în faţă la Opern-Ring. John Dodge şi Malko ajunseră la extremitatea vestică. În acest loc, piaţa era întrerupă de o stradă. De cealaltă parte se întindea un spaţiu descoperit folosit ca parcare în timpul săptămânii.

— Acolo se ţine talciocul sâmbăta, îi explică Malko lui John Dodge. Voi aştepta aici cu Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Şi apoi? întrebă *casse officer*-ul. Pe unde veţi pleca? Am mai venit aici sâmbăta. Circulaţia este foarte proastă.

Urmat de american, Malko traversă şoseaua Linke-Wienzeile şi se opri în capătul unei străduţe cu sens unic care pleca perpendicular pe Linke-Wienzeile: Stiegengasse. La capătul ei, o mică străduţă paralelă cu Wiezeile dădea în ea, creând un spaţiu unde se putea parca o maşină.

— Să luăm maşina, sugeră Malko şi să vedem unde dă această stradă.

Îşi recuperară Opelul din parcare. Stiegengasse se încrucişa cu o altă stradă cu sens unic, Gumpendor-ferstrasse, care dădea şi ea în Opern-Ring.

— Ne vom pierde repede în circulaţie, concluzionă Malko. Ne întâlnim miercuri. Puteţi să mă lăsaţi la *Sacher*?

Îşi lăsase maşina în parcarea de la Kârntnergasse, chiar în faţă la *Sacher* unde trebuia să se întâlnească cu Alexandra.

*

* *

Orbitoare, cu părul ei blond şi ondulat, un taior roşu, cu umerii foarte mari care lăsa să se zărească dantela unei bustiere negre, o fustă foarte strâmtă, era visul imposibil al bărbatului onest. La o masă, în faţa unei cupe cu şampanie în *Rote Café*, ea îşi încrucişă picioarele cu ciorapi negri şi lansă:

— Atunci ai tăi *spooks* sunt mulţumiţi?

— Sunt încântaţi să mă revadă! afirmă Malko, care nu o ţinea la curent cu toate vicisitudinile meseriei lui periculoase. Eşti magnifică.

— Mulţumesc mult. Într-o bună zi, din păcate, un altul va profita de toate astea. N-am de gând să mor fată bătrână. M-am săturat să-ţi asumi riscuri idioate şi să dorm singură...

— Întreţine-mă, îi sugeră Malko.

— Apropo, am impresia că am fost urmărită în dimineaţa asta, zise tânăra femeie.

Malko surâse.

— Urmărită? Cu acest taior nu e de mirare...

Alexandra dădu din cap.

— Eram în maşină. Nu-mi vedeau taiorul. Când am luat-o pe A4 la Nickelsdorf, o Ibiza portocalie s-a angajat în spatele meu. Nu ştiu de unde a ieşit. Mai târziu, am revăzut-o de cel puţin trei ori. Ea

nu m-a lăsat decât pe Ring...

Lui Malko îi pieri cheful să mai glumească.

— l-ai văzut pe ocupanţi?

— Vag. Erau doi „bronzaţi”.

— Bun. Să comandăm.

Îşi promise să-l avertizeze pe Mark Hopkins. Oare iranienii făcuseră legătura între Otto Gruber şi el?

În timpul mesei, Alexandra îl anunţă:

— Să nu uit, Suntem invitaţi în week-end de Gudrun şi soţul ei la Schloss Kittsee.

Schloss Kittsee era unul din cele mai frumoase castele din Austria de Sus şi Wickersdorf-ii, castelani infinit mai bogaţi decât Malko. Acesta îşi vârî nasul în farfurie. Era chiar ziua recuperării lui Ayman Daneschou...

— Voi veni mai târziu, zise el. Trebuie să fiu aici, în Viena, de dimineaţă. Dar, cu puţin noroc, voi fi acolo pentru prânz.

Privirea lui Alexandra arunca scântei.

— Glumeşti?

— Nu. Trebuie să fac o chestie cu ai mei *spooks*. Urmare a călătoriei mele în Iran.

Tânăra îi adresă o privire furibundă.

— Ei bine, e în interesul tău să ajungi înainte de lăsarea nopţii! Altfel îl bag în pat pe primul care îmi cade cu tronc.

Malko rămase mut. Teheranul părea atât de departe. Nu-i venea să creadă că Cyrus Gorgan avea să debarce cu Ayman Daneschou pe care CIA

ţinea atât de mult să-l recupereze. El îi trimise o scrisoare „oficială” lui Aii Ghoroob pentru a-i mulţumi, fără să obţină vreun răspuns şi nu ştia ce se întâmplase după fuga lui.

*

* *

Mostaffa Najar privi spre dosarul enorm pus în dreapta pe biroul lui: afacerea Otto Gruber şi toate ramificaţiile ei. Acesta creştea în fiecare zi şi nu era încă terminat. Pentru moment, şeful Diviziei 3 reflecta asupra proiectului care îi stătea cel mai mult pe inimă şi care va spăla jignirea acestei incursiuni americane în Iran. Revenind la primul lui impuls, se decise, mai degrabă să-l lichideze pe falsul Otto Gruber, autentic şef al misiunii CIA, să-l răpească şi să-l aducă în Iran. Nu va fi prima dată. În 1983, în Liban, şeful agenţiei CIA, William Buckley, fusese răpit din Beirut şi apoi adus discret în Iran pentru a fi interogat şi torturat timp de mai multe luni lungi.

Cadavrul lui fusese trimis apoi în Liban.

Era mult mai productiv decât să-l omori pe acest spion. Căci puteau să afle prin intermediul lui multe despre inamicii lor... Cargoul *Kalendoor*, sub pavilion iranian, fusese deviat pe Anvers pentru a fi încărcat cu televizoare printre care îl strecurară şi pe reprezentatul Marelui Satan. *Daftari Vige* (Biroul special), sub direcţia unui agent experimentat, Hormouz Khorud, recrutase o echipă pentru această operaţiune şi ei erau deja la

treabă în Austria. Cu sprijinul antenei locale a Etta'alat. Capturat, spionul american putea răspunde la unele probleme nerezolvate. Ali Ghoroob, *bazari*, terminase prin a fi eliberat, într-un stadiu lamentabil. Fusese abuzat şi *bazari* erau oameni puternici. Deci trebuia tratat uman. Desigur, unghiile pe care i le scoseseră luau ceva timp să se refacă, dar trăia. Rămânea de descoperit modul în care falsul Otto Gruber putuse să părăsească Iranul, atunci când numele lui fusese comunicat poliţiei de frontieră. Ancheta era încă în curs. Dificil. Mostaffa Najar dispunea de un singur element. Atunci când unul din oamenii lui îl sunase pe Otto Gruber, telefonul lui mobil fusese localizat cu precizie, pe strada Shahib Baheshti numărul 28, la nord de Teheran, în cartierul Darakieh.

Printre ocupanţii imobilului, Etta'alat descoperise două nume: Shahin Bakravan, văduva ultimului şef de la Savak, împuşcat în 1979 şi o anumită Yasmine Misaq, o bogătaşă divorţată, în legătură cu oameni puternici de afaceri care aduceau servicii regimului. În acest grup se afla Bijan Abidar care importa materiale strategice şi Cyrus Gorgan, şeful poliţiei la Ministerul de Interne, supravieţuitor politic al echipei Khatami. Un om ca el l-ar fi putut ajuta pe Otto Gruber să iasă din Iran, dar de ce ar fi făcut-o?

Mostaffa Najar speră să aibă în curând răspunsul la toate aceste întrebări. Nimeni nu

rezista torturilor practicate la Evin, la secţia 209.

Niciun agent antrenat de CIA.

Capitolul XXI

Enormul Reichsbriicke, ce trecea peste Dunăre şi peste Dunărea Veche, era măturat de un vânt glacial şi nori plumburii alergau pe cer. Chris Jones, care aproape atingea cu vârful capului plafonul Mercedes-ului, se strâmbă.

— La Washington era aproape frumos...

— Ce vorbeşti! glumi Milton Brabeck, aşezat pe bancheta din spate. Tremurăm de frig!

Cele două gorile ale CIA ajunseseră în acea dimineaţă, via baza militară din Ramstein, cu un avion privat al Companiei, pentru a asigura securitatea răpirii lui Ayman Daneschou. Uşuraţi că fuseseră trimişi într-un loc civilizat. Nu se schimbaseră foarte mult. Două mase impresionante de muşchi, antebraţe ca jamboanele de Virginia, părul tuns scurt şi grizonat, ochii de un acelaşi albastru metalic şi convingeri foarte corecte. George W. Bush reprezenta în ochii lor aproape tot ce era mai bun în specia umană... A şi-l imagina pe Malko în Iran le dădea frisoane.

— Ce aţi mâncat acolo? întrebă Chris. Orez?

De data asta nu se înşela. Milton reluă,

dezgustat:

— În plus, ar trebui să fie plin de idioţi. Acolo nu e gripă aviară? Sper că v-aţi spălat pe dinţi cu scotch, ca să vă dezinfectaţi.

— În Iran, preciză Malko, alcoolul este interzis…

Cele două gorile rămaseră mute.

— E cam ca în perioada Prohibiţiei, concluzionă Chris Jones, care cunoştea istorie.

Ajunseră la Donaustadt, insula ce se afla între *Alt Donau* (Dunărea Veche) şi Dunăre, care adăpostea oraşul Naţiunilor Unite. Malko merse puţin pe Wagramerstrasse, apoi coti la stânga şi merse de-a lungul clădirilor futuriste, hidoase ale AIEA, cuburi fără graţie, reunite prin domul unei săli de conferinţe. Totul era păzit de paznici de toate naţionalităţile, de consemne şi vag înveselit de zeci de drapele. La cel de-al 28-lea etaj al clădirii A se afla Mohamed ElBaradei, noul deţinător al premiului Nobel pentru pace, care lupta contra proliferării nucleare, sprijinit de Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite. Şi în mod deosebit de Iran.

Malko coti la dreapta pe o stradă atât de veselă că te puteai crede în Germania de Est.

— Turnul din stânga adăposteşte iranienii, la etajul 22, explică el.

Cele două gorile contemplau clădirea, morocănoşi. Malko îşi termină circuitul şi trecură din nou peste podul imens ca să ajungă în centrul oraşului. Chris şi Milton făceau ochii mari în faţa

tuturor clădirilor vechi din Viena, care păreau clădiri oficiale, cu proporţiile lor monumentale, colonadele şi statuile lor. Evident că nu era vesel…

Cartierul de ambasade aflat între Rennweg şi Ring, era şi mai sinistru. Niciun pieton, interdicţii de staţionare pretutindeni, poliţişti postaţi în faţa fiecărei ambasade. Malko le arătă celor doi americani un drapel ce flutura într-o grădină înconjurată de un gard verde, aflat la intersecţia dintre Jauresgasse şi Meternich.

— Ambasada iranienilor. „Ţinta” noastră va locui probabil aici.

O nouă privire dezgustată.

Ajunseră la locul prevăzut pentru recuperarea iranianului. Oprind de data asta maşina, Malko îi duse pe cei doi americani la capătul lui Stiegengasse, arătându-le spaţiul de retragere din capătul străzii.

— De cu seara, va trebui parcată o maşină acolo. Unul din voi doi va rămâne la volan pe timpul acţiunii…

Plecară din nou, în direcţia *Hilton Plaza* unde CIA cazase cele două gorile. Un loc discret şi confortabil. Malko urcă cu ei. Imediat, Chris Jones scoase din dulap o valiză metalică şi o deschise mândru.

— Priviţi! De data asta suntem echipaţi! A meritat să venim cu un zbor comercial.

Chris radia ca un copil în faţa unui magazin frumos cu jucării. Valiza conţinea trei pistolete

automate de diferite calibre, un MP 5 H&K echipat cu un lansator de grenade, câteva grenade de diferite tipuri şi un pumnal capabil să taie un bou în două... Ca de obicei, erau înarmaţi ca un port-avion... Şi ardeau de nerăbdare să se servească de articolele lor.

— Eu am acelaşi lucru, precizează Milton Brabeck. Plus un minunat Glock, uşor ca un fulg...

— Cred că nu veţi avea nevoie de toate astea, observă Malko. Nu e vorba de o răpire cum a trebuit să facem în Islamabad, ci de o acţiune cu acordul victimei. Bineînţeles că va trebui să-l înghesuim puţin pe cel care îl însoţeşte ca să nu fie compromis.

— Cum îl vom recunoaşte pe cel bun? întrebă Chris. Toţi oamenii de acolo seamănă între ei. Au barbă?

— Acesta nu, precizează Malko. Bun. Puteţi să profitaţi de cazinouri până sâmbătă. Sunt din plin în zona pietonală. Şi chiar McDonalds-uri. Eu mă întorc să mă întâlnesc cu Mark Hopkins.

*

* *

Rafale de ploaie loveau geamurile groase ale biroului şefului agenţiei CIA, creând o atmosferă şi mai apăsătoare. Vara indiană se terminase... Mark Hopkins nu-şi ascundea satisfacţia.

— Din partea mea, totul este gata, anunţă el. Voi primi lista pasagerilor zborurilor care vor sosi din Teheran joi şi vineri dimineaţa. Trei *field officers*

înarmaţi cu fotografii ale lui Ayman Daneschou îl vor lua în vizor la Schwechat, de la distanţă bineînţeles, ca să încerce să afle unde va locui. Dacă este „prea cald”, o vor lăsa baltă. Sâmbătă, aş vrea să fie plasaţi oameni, încă de la şapte dimineaţa, în jurul Jauresgasse şi Leopold-Bernsteinstrasse. Plus alţii, în Naschmarkt. Ei vor avea toţi numărul tău de telefon mobil şi pe cel al lui Chris Jones. Rolul lor este pur de observare.

— Şi apoi?

— De îndată ce veţi fi în drum spre Schwechat, mă sunaţi. Eu dau semnalul de plecare lui Grunman care este în stand-by. În timpul în care veţi ajunge la aeroport, el va depune planul de zbor pentru Frankfurt. La ce oră te gândeşti că va fi?

— Sâmbăta se merge bine. O jumătate de oră ar fi suficientă poate. Voi fi la Naschmarkt începând cu ora nouă. Apropo, i-aţi anunţat pe austrieci?

Mark Hopkins dădu din cap.

— Nu. Sunt prieten cu René Polii, şeful celulei antiteroriste din Sicherheitsdienst, dar asta nu-i priveşte pe austrieci. Astfel, când iranienii vor face scandal, vor putea să jure că nu erau la curent cu nimic. Te invit la *Steier Eck*?

*

* *

Hormouz Khorud era aplecat peste o hartă mare a Austriei, în căutarea unui itinerar pentru a ieşi din ţară rapid, de îndată ce-l va răpi pe agentul

CIA. De o săptămână, oamenii lui efectuau reperări în jurul castelului lui şi la Viena.

El însuşi activase o reţea logistică amorţită care va asigura recepţia şi transportul celui răpit. Oameni fără nicio legătură cu autorităţile oficiale iraniene aflate în Austria. Responsabilul acestei reţele era reprezentantul unei companii iraniene, Jirood Food Industries. Era o operaţiune complet „etanşă", ca şi lichidările de opozanţi. Hormouz Khorud ajunsese din Teheran sub acoperirea unei misiuni culturale, trimis oficial de Ministerul Culturii din Teheran. El nu va participa direct la răpire şi urma să ia avionul spre Teheran de îndată ce misiunea va fi îndeplinită.

Americanii şi austriecii vor reacţiona cu siguranţă şi el trebuia să o rezolve repede. Frontiera cea mai apropiată fiind cea cu Ungaria, ei vor trece prin această ţară şi apoi prin Germania ca să ajungă la cargoul care aştepta în Anvers.

El însuşi se instalase în biroul antenei lor de pe Leopold-Bernsteinstrasse şi nici unul din iranienii care lucrau acolo nu ştia ce făcea el. Se opri din lucru şi bău puţin ceai. Dacă această operaţiune reuşea, va fi foarte bine notat şi poate că va fi trimis într-o ambasadă din străinătate.

— Nu e nimeni cu numele de Ayman Daneschou în zborurile care au venit ieri şi astăzi din Teheran, anunţă descurajat Mark Hopkins. Oare acest individ călătoreşte sub un nume fals?

Era vineri dimineaţa, cu douăzeci şi patru de ore înainte de operaţiune. Ori, vinerea, nu e nici un zbor din Teheran şi Ayman Daneschou trebuia să participe lunea următoare la o conferinţă a Al EA.

— M-ar mira, zise Malko. Este un oficial şi nu există nici un motiv să se ascundă. Doar dacă nu şi-a anulat călătoria.

Catastrofă…

Mark Hopkins, înciudat, propuse:

— Avem prieteni în delegaţia armeană. Voi încerca să mă informez.

Malko închise telefonul şi îşi reluă munca de călugăr benedictin. Să verifice toate facturile pentru iarnă. Castelul din Liezen era o mică prăpastie. O invidia pe Alexandra şi podgoriile ei. Tânăra femeie era fermecătoare iar recolta fusese excelentă. Pentru moment, ea nu se mai gândea decât la marea petrecere de la prietena ei Gudrun. Castelul din Schloss Kittsee era de trei ori mai mare decât cel din Liezen. Mândria Austriei de Sus.

Malko se întrebă ce ar fi putut să se petreacă în Teheran, cu un mic gând oribil: dacă din cauza exfiltrării lui, Ministerul de Informaţii îl bănuise pe Cyrus Gorgan? Totul era posibil, dar nu putea să verifice nimic. Cel mai scurt telefon la Teheran putea să aibă consecinţe tragice. Nu putea să facă altceva decât să aştepte. Exact douăzeci şi patru de ore.

*

* *

Cyrus Gorgan tresări, trezit din somn. Roţile avionului Lufthansa atinseseră solul. El zări brazii care înconjurau aeroportul din Frankfurt. În jurul lui, oamenii sforăiau. Ayman Daneschou întoarse capul spre el şi căscă.

— A fost un drum lung.

— Şi mai trebuie să luăm un avion până la Viena, sublinie şeful poliţiei.

Nu mai găsiseră loc la „business" pe Austrian şi guvernul prefera ca oficialii să zboare pe Iranair. Cyrus

Gorgan privi defilând brazii. Era torturat de nelinişte. Totuşi, de la plecarea agentului american, n-a avut loc nicio surpriză. Evident, serviciile n-au avut contact cu Ministerul de Informaţii. Totuşi, alerta trecuse. Se aplecă la urechea lui Ayman Daneschou.

— Sunteţi tot hotărât?

— Da, afirmă ferm omul de ştiinţă. Acest incident mi-a deschis ochii. Şi în plus, voi aduce un serviciu ţării mele. Altfel, vom deveni într-o secundă Coreea de Nord. Credeţi că acest om va veni la întâlnire?

— Nu mă îndoiesc. Sustragerea dumneavoastră este un act politic foarte important. Americanii vor fi nebuni de bucurie.

— Nu o fac pentru ei, i-o întoarse furios Ayman Daneschou.

— Ştiu, dar ei nu o ştiu.

Avionul se opri în faţa terminalului. Cyrus Gorgan se aplecă din nou spre urechea vecinului lui.

— Dacă nu mai vorbim până mâine, vin să vă iau în jurul orei zece de la Jauresgasse pentru o plimbare în oraş. Vom lua un şofer de la ambasadă.

*

* *

Malko îşi aruncă privirea spre ceas pentru a douăzecea oară în puţin mai mult de o oră. Ora 10 şi 12 minute... Vremea îngrozitoare s-a mai domolit puţin şi piaţa Naschmarkt era plină de lume. Dar nici urmă de cei doi iranieni. La Ambasada Americană, Mark Hopkins era pe picior de război, rugându-se pentru ca întreg dispozitivul să nu fi fost convocat pentru nimic. Din sfert în sfert de oră îl suna pe Malko. Acesta începea şi el să-şi piardă moralul. Brusc, telefonul lui mobil sună şi vocea neutră a unuia din *case officers* care stătea ia pândă anunţă:

— O maşină CD a părăsit rezidenţa de pe Jauresgasse cu doi bărbaţi şi un şofer. Unul din cei doi bărbaţi corespunde semnalmentelor „subiectului principal”.

Malko simţea că i s-a luat o imensă greutate de pe piept. Se întoarse spre Chris Jones.

— Sosesc, dar nu ştiu pe unde.

Milton Brabeck rămase la volanul Mercedes-ului parcat la capătul străzii Stiegengasse. Chris Jones

şi Malko se amestecară printre oamenii care se plimbau printre standurile acestui târg şic. Un sfert de oră se scurse şi Malko începea, din nou, să se neliniştească, atunci când o maşină opri pe locul gol al unui taxi, în Linke-Wienzeile. Un Opel mare, condus de un şofer. Acesta ieşi pentru a deschide portiera din spate, de unde ieşi mai întâi un bărbat necunoscut lui Malko, foarte slab, cu nasul coroiat, tenul foarte închis, părul negru, care era îmbrăcat la costum, fără cravată. Cyrus Gorgan îl însoţi imediat.

Fără să se grăbească, se îndreptară spre târg, în timp ce şoferul rămase la volan.

Malko se întoarse spre Chris Jones.

— Avem puţin timp. Să-i lăsăm să ajungă în dreptul primelor standuri. Apoi îl încercuiţi pe cel cu ochelari şi eu îl iau pe Ayman Daneschou. Înghesuiţi-l suficient pe „clientul” vostru ca să pară verosimil şi apoi zbughiţi-o la maşină.

Cei trei bărbaţi mergeau în spatele iranienilor. Dacă îi lăsau să se afunde prea mult în talcioc, trecătorii riscau să intervină. Malko aruncă o privire la şoferul Opelului, care depliase un ziar. Nu trebuiau să aibă probleme din partea lui.

Traversă pasajul care separa standurile şi îi lansă lui Chris Jones:

— *Go*.

Din cinci paşi, gorila îi ajunse pe cei doi iranieni, înconjurându-l pe cel din stânga cu braţele, îl ridică de pe sol. Malko se năpusti la rândul lui şi îl

prinse pe Ayman Daneschou de braţ.

— *Haroye doktor* Daneschou, vă iau cu mine!

Savantul iranian întoarse capul spre el şi bâigui câteva cuvinte cu spaimă în ochi. Malko remarcă o urmă mai închisă sub ochiul stâng, ca un semn de variolă. Trăgându-l pe iranian de mână, începu să fugă în direcţia Stiegengasse.

Aveau treizeci de metri de parcurs.

Şoferul îşi citea în continuare ziarul. Din fericire, căci trebuiau să treacă prin faţa lui. Cei doi bărbaţi ajunseră la trotuarul de pe Linke-Wienzeile atunci când se auziră două focuri de armă în spatele lor. Adrenalina îi făcu să-i explodeze arterele lui Malko. Se întoarse, fotografiind coşmarul. Un bărbat era alungit pe jos, pliat în două, foarte brunet, cu un pistolet căzut din mâna lui dreaptă. Un al doilea se clătina, la un metru în spatele lui, cu un automat mare în mână. Era tânăr, cu părul scurt, barbă şi mustaţă. Rămase pe ioc şi ridică arma, vizându-l pe Malko. Acesta încremeni. Nici măcar nu-şi luase o armă cu el.

— *Freeze*! (Nu mişca!) strigă Chris Jones.

Se pare că celălalt nu înţelegea engleza, căci continua să-şi ajusteze ţinta spre Malko. Glock-ul lui Chris Jones se declanşă din nou şi craniul iranianului explodă într-un snop de sânge. Acesta se prăbuşi.

Timp de câteva secunde, o linişte mormântală căzu pe Naschmarkt, apoi strigăte se porniră de

pretutindeni. Majoritatea oamenilor fugeau, iar cei mai curajoşi se îndreptau spre cei doi oameni întinşi pe jos. O femeie corpolentă începuse să urle, arătând spre Chris Jones.

— *Polizei! Polizei*!

Un val de maşini defila pe Linke-Wienzeile. Lui Malko şi prizonierului lui le era imposibil să traverseze fără să fie striviţi. La cinci metri de el, şoferul iranian ţâşni din maşină, aţintind şi el asupra lui un pistolet!

Chris Jones se rostogoli, cu braţul întins. Îşi aţinti arma asupra iranianului.

— *Freeze*!

Acesta înţelegea engleza şi nu dorea să moară ca ceilalţi doi. Puse arma pe capota maşinii. Şoseaua era în sfârşit liberă, semaforul se făcuse roşu. Malko se lansă, trăgându-l pe Ayman Daneschou, pietrificat. Cu o lovitură de picior, Chris îndepărtă pistoletul şoferului şi traversă în spatele celor doi bărbaţi, protejându-le fuga.

O sirenă de poliţie începu să se audă dinspre Karlplatz. Le rămânea foarte puţin timp.

Malko se lăsă să cadă pe scaunul din faţă al Mercedes-ului, punându-l pe iranian în spate, în momentul în care Chris ajunse la rândul lui. Milton Brabeck demară şi se întoarse spre Malko, foarte palid.

— Unde mergem?

Bună întrebare. În câteva minute, toată poliţia din Viena va fi pe urmele lor. Doi morţi şi o răpire

în plină zi nu treceau neobservate. Malko era înnebunit de furie. Operaţiunea blândă se transformase în coşmar. Şi nu se terminase aici.

Milton Brabeck anunţă cu o voce tensionată:

— E o maşină în spatele nostru...

Malko se întoarse: Opel-ul iranian cu numărul de înmatriculare CD încerca să-i ajungă.

Era complet. Malko îşi văzu existenţa năruindu-se.

Capitolul XXII

Malko nu ezită mai mult de o secundă. Dacă nu scăpau de urmăritorii lor, puteau imediat să meargă să se predea la poliţie.

— Milton, opreşte! lansă el. Chris, neutralizează-l pe şofer, I-ai cheia. Dar în special fără sânge...

Doi morţi erau îndeajuns... Milton Brabeck frână atât de brusc că şoferul Opel-ului, surprins, se izbi de bara de protecţie din spate a Mercedes-ului. Chris Jones sărise deja din maşină. Se năpusti asupra Opel-ului, îl smulse de pe scaun pe şofer şi îl proiectă pe şosea, apoi smulse cheile din contact şi se întoarse la Mercedes.

Totul în mai puţin de treizeci de secunde.

Milton Brabeck demară şi întrebă imediat:

— Unde vom merge?

— La capătul străzii, o coteşti la stânga, apoi pe

Ring. Trebuie să ajungem la ambasadă.

Nici vorbă să ajungă la aeroport. Era primul loc care va fi blocat de poliţia austriacă. În momentul în care cotiră pe Gumpendorferstrasse, sună telefonul mobil al lui Malko:

— Ce se întâmplă? urlă vocea isterică a lui Mark Hopkins.

— O mizerie, zise sobru Malko. Erau două gărzi de securitate care au deschis focul asupra noastră. Am fost obligaţi să-i neutralizăm.

— Sunt morţi! strigă americanul.

— A fost ei sau noi. Debriefing-ul este pentru mai târziu. Încerc să ajung la ambasadă.

— La ambasadă! Eşti nebun! Niciodată!

Milton Brabeck se strecura prin circulaţia de pe ring, din fericire fluidă sâmbăta. În zi de săptămână, ar fi fost înţepeniţi deja în ambuteiaje.

— Niciodată nu vom ajunge la Schwechat, sublinie Malko. Şi nu putem să ne învârtim în cerc prin Viena...

Ar fi trebuit să prevadă o *safe house*.

— Mergeţi la tine, la Liezen! lansă Mark Hopkins. Vom vedea pe urmă. Sună-mă când ajungeţi acolo.

Închise. În cinci minute, tot Washingtonul va fi la curent cu catastrofa. Din fericire, alături de Chris Jones, Ayman Daneschou era aproape amabil. Malko se întoarse spre el.

— Ştiaţi că aveaţi o protecţie?

Iranianul dădu din cap.

— Nu. N-am avut niciodată.

Malko, surâzând, luă decizia cea mai înţeleaptă.

— Mergi înainte! îi indică el lui Milton Brabeck. Spre zona pietonală. Traversează Ring-ul.

Aşteptară secunde interminabile la ghereta de taxare de pe Open-Ring. Malko, cu pulsul la 200 de bătăi pe minut, fixa panoul albastru al parcării de pe Karntnerstrasse. Jaguarul lui era parcat acolo. Cu Mercedes-ul nici măcar nu vor reuşi să iasă din Viena.

Şoferul iranian cu siguranţă că le luase numărul de înmatriculare. Nici nu respiră când intrară în parcare. În câteva clipe schimbară maşina şi Malko, de data asta la volan, ieşi din parcare şi o luă spre Burg-Ring.

Se încrucişară cu trei maşini de poliţie.

— Rămânem cu voi? întrebă Chris Jones.

— Cred că ar fi mai bine...

Se decise să evite autostrada A4, cu siguranţă supravegheată strict, căci ducea la aeroport. La capătul lui Schotten-Ring, coti la dreapta, apoi la stânga pe Praterstrasse, trecând canalul Dunării şi trecând pe lângă roata mare de la Prater. Apoi, Reichsbriicke. Ajunse în sfârşit pe drumul vechi, 10, care ducea la Liezen, foarte puţin circulat.

— În patruzeci de minute vom fi în siguranţă, îi spuse el lui Ayman Daneschou.

Cu condiţia ca Dumnezeu să-i întindă o sfântă mână...

*

* *

Hormouz Khorud făcea jogging pe Leopold-Bernsteinstrasse, când unul din oamenii lui veni să-l avertizeze de răpirea doctorului Daneschou şi de moartea celor doi agenţi de la Daftari Vige, oameni ai lui Khorud. Şoferul îl dusese la ambasadă pe Cyrus Gorgan, în stare de şoc, dar teafăr.

După cinci minute, Hormouz Khorud era în biroul lui de la etajul 22. Ce se petrecuse confirma bănuielile şefului lui, Mostaffa Najar, faţă de Cyrus Gorgan.

Această răpire nu s-ar fi putut realiza fără o complicitate internă.

Fără să vorbească cu nimeni, Hormouz Khorud realizase o protecţie armată în jurul lui Ayman Daneschou: cei doi oameni care fuseseră omorâţi. Răpirea lui Ayman Daneschou fusese cu siguranţă decisă la Teheran, între Cyrus Gorgan şi Otto Gruber. Ridică receptorul pentru a suna la reşedinţa lui Cyrus Gorgan.

— Să nu fie lăsat să iasă Cyrus Gorgan, ordonă el. Faceţi-i o rezervare pentru zborul de mâine spre Teheran. Este în pericol aici.

Avea să-i trimită o adresă în care îi va explica totul lui Mostaffa Najar şi şeful poliţiei va fi arestat la sosirea lui în Teheran. La Evin îl vor face să spună adevărul.

I se depuseră în faţă un vraf de telegrame de la agenţii de presă pe care le parcurse rapid.

Agresorii n-au fost identificaţi. Maşina folosită fusese închiriată de către un bărbat dotat cu un paşaport fals olandez, care dăduse o adresă falsă.

Nici cea mai mică revendicare.

Era sâmbătă şi ambasadele erau închise. Luni, americanii vor anunţa probabil că un iranian a defectat. Hormouz Khorud se îndoia. Erau doi morţi şi austriecii riscau să se enerveze. Un tânăr băgă capul pe uşă.

— Teheran!

Pe o linie protejată, era directorul de la Divizia 3, Mostaffa Najar, înnebunit de furie.

— Unde este?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Hormouz Khorud. Totul s-a petrecut în mai puţin de o oră. Cred că e vorba de americani, dar din cauza celor doi morţi „oamenii mei" probabil că nu vor mărturisi şi îl vor ascunde.

— Trebuie să-l găsim neapărat! accentuă Mostaffa Najar. Altfel consecinţele vor fi extrem de grave.

— Voi face imposibilul, promise Hormouz Khorud.

După ce puse receptorul în furcă, îşi aprinse o ţigaretă, lucru permis de Coran. Dispozitivul pe care îl pusese la punct pentru răpirea lui Otto Gruber se dovedea inutil. Dar mai întâi trebuia să-l localizeze pe Ayman Daneschou.

*

* *

Elko Krisantem se dovedi foarte bucuros zărindu-i pe Milton Brabeck şi pe Chris Jones, pe care îi cunoscuse cu mulţi ani în urmă în circumstanţe dificile... Cei trei bărbaţi, după ce se bătură pe spate de ziceai că o să le explodeze plămânii, se priviră ca nişte căţeluşi fericiţi. Retras, Ayman Daneschou contempla galeria de tablouri ale strămoşilor, sălile mari ale castelului, mobilierul. Era stupefiat.

— Unde suntem? întrebă el.

— Acasă la mine, răspunse Malko. Cred că voi fi obligat să vă ofer ospitalitate câteva zile. Vă vom conduce în camera dumneavoastră. Elko, poţi să ai grijă de invitatul nostru? Cazează-i şi pe Chris şi pe Milton.

Rămas singur, Malko o sună pe Alexandra ca s-o anunţe că nu va putea să ajungă la Schloss Kittsee.

— Deci, vii? întrebă ea.

— Nu imediat, trebui el să mărturisească. Înainte să te înfurii pe mine, ascultă la radio sau priveşte la televizor. Te voi suna.

Abia termină convorbirea, că sună Mark Hopkins.

— E în regulă? Sunteţi teferi şi sănătoşi?

— Pentru moment. Nu pot să-l ţin aici la infinit.

— Voi veni şi eu, anunţă americanul. Trebuie să discutăm faţă în faţă.

Chris Jones şi Milton Brabeck coborâră, impresionaţi, după ce se instalară în camerele lor.

— Niciodată n-aş fi crezut că voi vedea încăperi atât de mari! Ai putea să crezi că eşti la castelul Citizen Kane, zise Chris Jones. Ce facem acum?

— Vă curăţaţi artileria şi nu lăsaţi pe nimeni să intre. Cred că iranienii vor reacţiona.

Milton Brabeck glumi.

— Cu ce avem, putem să doborâm o divizie de puşcaşi marini.

— Dă-mi arma pe care ai folosit-o, îi zise Malko lui Chris Jones. O voi pune în siguranţă. Pedeapsa cu moartea nu există în Austria, dar nu cred că vreţi să învăţaţi germana în vreo douăzeci de ani.

— Dacă n-aş fi tras, ai fi fost mort, replică gorila.

— Ştiu, admise Malko. Dar acum avem o problemă serioasă de rezolvat. Austriecii sunt foarte trufaşi. N-aţi lăsat nimic compromiţător la *Hilton Plaza*?

— Nimic.

— Atunci relaxaţi-vă şi fiţi vigilenţi.

Între telefon şi mesajele înnebunite de la Langley, Mark Hopkins nu atingea pământul. Secretara lui, sunată de urgenţă să vină, îl anunţă:

— *Mister* René Polii la telefon.

Şeful de la antiterorism din Sicherheitsdienst.

Poliţistul, cordial, întrebă imediat:

— Sunteţi la curent?

— Da, recunoscu americanul. Am fost anunţat. De atunci sunt la birou. Aveţi elemente?

— Nu mare lucru. A fost o operaţiune bine organizată. Oameni hotărâţi care au tras fără să

ezite.

— Niciun civil n-a fost rănit?

— Nu, din fericire, dar doi agenţi de securitate iranieni sunt morţi. Aparent omorâţi de acelaşi om, un individ de talie mare.

— Poate că sunt Mujahedinii Poporului, avansă Mark Hopkins.

— Poate, zise din vârful buzelor René Polii, dar şoferul de la Ambasada Iranului i-a auzit vorbind englezeşte.

— Toată lumea vorbeşte engleza, remarcă Mark Hopkins. Apropo, cine a fost răpit mai exact?

— Un anume doctor Ayman Daneschou care vine regulat în Austria pentru reuniuni AIEA. Era aici pentru adunarea generală de lunea viitoare. Bărbatul care îl însoţea era Cyrus Gorgan, un înalt funcţionar de la Ministerul de Interne iranian. A venit în Europa pentru contacte privind lupta împotriva drogurilor.

Făcu o pauză şi întrebă pe un ton diferit:

— Sper că nu aveţi nimic de-a face cu povestea asta…

— René, doar nu crezi asta, protestă Mark Hopkins. Anunţă-mă dacă sunt noutăţi.

Închise, convins că poliţistul austriac era convins de implicarea lui în răpire. Încercă să se calmeze spunându-şi că telefoanele mobile cumpărate pentru această ocazie nu conduceau la nimic. Nici Mercedes-ul închiriat. Agentul care l-a închiriat părăsise deja Austria. Chris şi Milton

erau pentru moment în siguranţă la Liezen. Ceilalţi *case officers* care au mai participat la operaţiune fie au părăsit deja Austria, sau tocmai o făceau. Rămânea să participe la debriefing cu doctorul Ayman Daneschou. De îndată ce va dezvălui secretele, îl vor ex-filtra discret pentru ca el să reapară într-o ţară neutră. Probabil că le va da nişte bani Mujahedinilor Poporului ca să-şi revendice operaţiunea.

Ca să înlăture suspiciunile, Grunman-ul închiriat de Agenţie era tot la Schwechat. Nu va pleca decât a doua zi. Planurile de debriefing al doctorului Daneschou fuseseră schimbate. Trebuia cu orice preţ să aducă oameni din Washington aici pentru a le dezvălui secretele.

*

* *

De o oră, Cyrus Gorgan le povestea la doi agenţi Etta'alat răpirea, tamponându-şi fruntea rănită. Americanul îl lovise tare cu pumnul... Ei se întrebau dacă răpitorii le scăpaseră poliţiştilor. Fusese extrem de surprins să descopere cele două gărzi de securitate...

Uşa încăperii se deschise şi intră un necunoscut, care se prezentă ca Hormouz Khorud, superiorul agenţilor care îl interogau. Acesta îi luă mâinile şi îl sărută de trei ori, ca în Iran.

— *Haroye doktor* Gorgan, zise el cu o voce mieroasă. Sper că nu sunteţi prea şocat. A fost un lucru îngrozitor.

— Mă doare capul, recunoscu înaltul funcţionar. Am primit un pumn puternic, dar e în regulă. Doctorul Daneschou a fost găsit?

— Nu încă, dar nu va mai dura mult. Sunt însărcinat cu conducerea acestei anchete. Teheranul a decis să vă trimitem înapoi imediat. Plecaţi mâine. Până atunci, va trebui să fiţi foarte prudent...

Surâdea, dar Cyrus Gorgan îşi simţi gâtul înnodându-se. Cunoştea sistemul: Îl trimiteau înapoi în Iran pentru a-l aresta.

— Puteţi să-i descrieţi pe agresori? întrebă Hormouz Khorud.

— Erau europeni sau americani. Au strigat câteva cuvinte în engleză, dar n-am înţeles ce-au spus. Erau cel puţin zece.

— Nu i-aţi mai văzut niciodată?

— Nu, bineînţeles.

— Vreunul dintre ei era la curent cu programul dumneavoastră?

— Nimeni. Ieri m-am hotărât să-i arăt Viena doctorului Daneschou şi am reţinut o maşină de la ambasadă. Cum era timp frumos, l-am dus la acest talcioc care este foarte cunoscut după câte se pare.

Hormouz Khorud dădu din cap.

— A trebuit să vă urmărim de la ambasadă.

Se ridică şi îşi luă rămas bun de la Cyrus Gorgan cu o politeţe încântătoare.

*

* *

Atunci când Mercedes-ul blindat intră lent în curtea castelului de la Liezen, Malko era la telefon cu Alexandra, înnebunită de furie şi de îngrijorare. Chris şi Milton vegheau, între hol şi bibliotecă, înarmaţi ca nişte port-avioane. Chiar şi Elko Krisantem îşi reluase serviciul, scoţându-şi de la conservare vechiul pistol automat Astra, pe care îl ascunse la centură, ceea ce-l forţa să stea puţin cam ţeapăn...

Mark Hopkins îi strânse distrat mâna lui Malko, întrebând imediat:

— Unde este?

— În bibliotecă. Serveşte un ceai.

— Vorbeşte engleza?

— Rău. Şi nu-i place.

Doctorul Ayman Daneschou, atunci când intrară ei în încăpere, le adresă un surâs palid. Malko făcu prezentările şi mai puse două ceşti cu ceai. Mark Hopkins îl contempla pe iranian ca şi cum ar fi fost Gioconda. Pe un ton călduros, îl anunţă:

— Veţi face să avanseze cu paşi mari cauza păcii!

— Dacă voi putea, zise Ayman Daneschou cu accentul lui tărăgănat iranian. În fond ştiu o mulţime de lucruri...

Americanul saliva.

— De mâine, oameni din Washington vor veni să primească informaţiile de la dumneavoastră, anunţă el.

— A, bine! zise iranianul absent. Sunt foarte obosit. Aveţi veşti de la prietenul meu Cyrus Gorgan?

— Nici una, mărturisi Malko.

Regreta că nu-l luaseră şi pe el. Din păcate, acest lucru nu fusese prevăzut.

Conversaţia fu de scurtă durată. Mark Hopkins nu ştia nimic despre domeniul nuclear şi nu era meseria lui. Plecând, îl apostrofă pe Malko.

— Doriţi întăriri?

— Cred că, cu Chris, Milton şi Elko, fără să mă pun şi pe mine la socoteală, va fi în regulă...

— Să fiţi foarte atenţi!

— Nu vă temeţi. Avem cu ce să facem faţă unui atac. Privi apoi Mercedes-ul greu dispărând şi se întoarse să vorbească cu Alexandra, pentru a o convinge să nu-şi petreacă noaptea la Schloss Kittesee. Erau prea multe tentaţii acolo.

*

* *

Unul din agenţii iranieni intră în trombă în biroul lui Hormouz Khorud.

— *Haroye* Hormouz, şeful spionilor americani din Viena a ieşit din castelul pe care noi îl supraveghem. Unul din fraţii noştri l-a urmărit. A stat acolo o jumătate de oră.

— Mulţumesc, zise agentul de Daftari Vige. Veţi primi alte instrucţiuni.

Rămas singur, arboră un surâs mândru, mulţumindu-i lui Allah că fusese inspirat. Intuiţia

lui se adeverise.

Cyrus Gorgan fusese cel care organizase cu americanii răpirea inopinată a doctorului Ayman Daneschou. Şi acesta din urmă trebuia să se afle la falsul Otto Gruber – prinţul Malko Linge, şeful misiunii cunoscute a CIA – dacă nu, şeful spionilor americani nu s-ar fi dus acolo într-o sâmbătă după-amiaza... Acum trebuia să acţioneze repede şi să-l recupereze pe savant înainte ca el să dezvăluie americanilor ceea ce ştia.

Îşi turnă puţin ceai. A conduce o operaţiune de front contra acestui castel unde cu siguranţă că erau aşteptaţi era riscant şi improbabil. Mai ales că cei doi oameni care participaseră şi ei la răpire trebuiau să se afle încă acolo. Hormouz Khorud nu avea în Viena oamenii necesari acestui gen de operaţiune. Trebuia deci să se folosească de ruşi. Reluă dosarul de obiectiv, destinat răpirii falsului Otto Gruber, unde acumulase multe informaţii despre el şi se cufundă în lectură.

În acel moment, patru din oamenii lui plecaseră din nou în jurul lui Nickelsdorf, aşteptându-i ordinele... În timp ce citea, un plan îi încolţi în minte. Singura manieră de a-l recupera pe savantul răpit. Şi de a se răzbuna în acelaşi timp...

Capitolul XXIII

Noaptea se lăsase. Ayman Daneschou se odihnea în camera lui, în timp ce cele două gorile se înlocuiau pentru rondurile exterioare. Pentru a treia oară, bătrâna bucătăreasă, lise, îşi băgă nasul prin uşa de la bibliotecă.

— La ce oră servesc cina? Trebuie să bag raţa la cuptor.

— Contesa Alexandra nu va mai întârzia mult, zise Malko. A plecat din Schloss Kittsee acum mai bine de două ore. Şi nu are telefonul mobil la ea.

Ilse se retrase bodogănind. Împreună cu soţul ei, veghea la logistica castelului Liezen, ca şi cum ar fi fost propriii lor bani. Malko aştepta să vină Alexandra pentru a-l trezi pe iranian. Era nerăbdător ca acesta din urmă să fie recuperat de CIA, pentru a-şi regăsi liniştea la castel. Fără incidentul de la Naschmarkt, nu l-ar fi adus niciodată acasă. Îşi făcuse o regulă de aur să nu amestece niciodată viaţa privată cu viaţa lui profesională sulfuroasă. Aprinse televizorul pentru ştiri. Nu se vorbea decât de incidentul de la Wiezeile. Iranienii îi acuzau pe Mujahedinii Poporului, blamându-i pe austrieci pentru sistemul lor.

Milton Brabeck intră în bibliotecă.

— Totul e în ordine! anunţă el. Chris controlează scara. Sunt ceva noutăţi?

— Fotografia voastră n-a apărut încă la televizor, zise Malko. Trebuie să sperăm că va continua astfel şi că nu veţi fi identificaţi

niciodată.

Chiar dacă pledau în legitimă apărare, situaţia nu era roz. Malko îi turnă un pahar de Defender gorilei şi lui îşi turnă o Stolychnaya „Cristal”.

Se scurse o oră, povestind, şi dintr-o dată, realiză cât era ceasul: 9 şi 10. În acel moment sună telefonul.

— Ar trebui să fie Alexandra! zise el. Vom putea să luăm cina.

Răspunse la telefon şi auzi vocea unui bărbat cu accent greu de Burgeland.

— *Gruss Gott, Ihre Hoheit*! Sunt Helmut, din Bergaecker. Vă deranjez?

Bergaecker era un mic sat de podgoreni, la o aruncătură de băţ de Liezen.

— *Nein, nein*, îl linişti Malko. *Was ist los*? (Ce s-a întâmplat?)

— Un lucru bizar, Ihre Hoheit. Când ne-am întors de la vie, am văzut maşina lui *Crăfin* Alexandra abandonată la intrarea în sat. Chiar o portieră e deschisă. Probabil că a rămas în pană.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vene, dar reuşi să spună cu o voce egală:

— *Vielen Dank*, Helmut. Merg să văd despre ce e vorba.

Puse receptorul în furcă şi îşi încrucişă privirea cu cea a lui Milton Brabeck, spunându-i acestuia cu o voce albă:

— Avem o mare problemă. Anunţă-i pe Chris şi pe Elko. Cred că au răpit-o pe Alexandra. Dar nu

vreau să fie vreun rus care să ne atragă afară din castel. Mergeţi după artileria voastră.

Milton o şterse şi el, luă din rastel o carabină 30-30 şi strecură mai multe cartuşe în magazie. După cinci minute, părăseau castelul Liezen. Le-a luat mai mult timp ca să ajungă la Bergaecker. Văzură farurile aprinse ale maşinii Austin Cooper a lui Alexandra, care era pe jumătate scoasă de pe şosea, cu portiera din stânga deschisă.

Cu armele în mâini, coborâră şi se apropiară prudenţi de maşină, examinând interiorul cu o puternică lanternă Maglite. În afara unei zgârieturi pe bara de protecţie din faţă, nu era nicio urmă suspectă. Nici sânge. Malko suci cheia în contact şi motorul porni. Se aşeză la volan.

— Luaţi Jaguarul, îi zise el lui Milton. Ne întoarcem.

Complet devastat, o luă în direcţia Liezen. Întotdeauna se temuse de vreun incident de genul acesta. Această răpire dovedea că iranienii îl supravegheau de mult timp şi îi cunoşteau viaţa. Aceasta ar fi trebuit să fi început de la moartea lui Bani Farzaneh. Gândurile i se roteau nebuneşte în cap, cu un singur fulger de luciditate: să o recupereze pe Alexandra cât mai repede posibil şi cu orice preţ.

— Niciun telefon? îl întrebă el pe Elko Krisantem când ajunse la castel.

— *Nein*, *Ihre Hoheit*.

Rapid le puse pe cele două gorile la curent şi îi

lansă lui Elko:

— Daneschou să ia cina în camera lui. N-am starea necesară să întreţin o conversaţie cu el.

El merse în bibliotecă şi scoase din cutia lui pistoletul extraplat de care se servea din ce în ce mai puţin, datorită controalelor din aeroporturi. Îi verifică încărcătorul, îl probă în gol şi îl strecură la centură. De acum, era în război.

Total.

*

* *

Reflexul lui Mark Hopkins fu imediat, aflând de răpirea Alexandrei.

— Trebuie să-l punem pe Daneschou la adăpost. Voi...

— Nu-l duceţi nicăieri, i-o tăie sec Malko. Nu atâta timp cât n-am recuperat-o pe Alexandra. El rămâne aici, sub protecţia mea.

— Dar totuşi, Malko! Încercă să argumenteze americanul. Este un asset al Agenţiei, pentru care noi am plătit un preţ foarte mare.

— Eu mi-am riscat viaţa ca să-l recuperez. Şi Alexandra este assetul meu.

— Te-au contactat?

— Nu încă. Te ţin la curent.

Nu-i era foame şi se refugie în bibliotecă, cufundat în gânduri sumbre. Se afla în inima unui grav conflict de interese. Prins între CIA şi dorinţa lui de a o salva pe Alexandra. Povestea risca să se complice. Atunci când

Elko veni să-l întrebe dacă dorea să mănânce ceva, îl interpelă. Turcului putea să-i spună tot adevărul.

— Contesa Alexandra a fost răpită, îi explică el. De iranienii care vor, după toate aparenţele, să încerce un schimb cu bărbatul pe care l-am adus. Te însărcinez personal cu securitatea lui. Adică nimeni să nu pună mâna pe el. Asta îi include şi pe prietenii noştri Chris şi Milton.

— Nimeni nu-l va atinge, *Ihre Hoheit*, îl asigură Elko Krisantem. Pe onoarea mea.

În Turcia, onoarea e ceva serios.

Abia ieşise Elko din bibliotecă că telefonul fix sună. Malko răspunse imediat.

— *Haroye* Otto Gruber?

Pulsul i se acceleră. Erau ei.

— *Jawohl*.

— Herr Gruber, continuă vocea cu accent tărăgănat, cred că avem un mic diferend care cu siguranţă poate fi aplanat paşnic. Putem să ne întâlnim mâine dimineaţă la ora 10 la Cafeneaua *Landtmann*?

— Da, desigur, dar...

— *Bis morgen*, Herr Gruber. (Pe mâine, domnule Gruber.)

Malko închise, cu pulsul înnebunit de furie.

Era sigur că iranienii, în schimbul lui Ayman Daneschou, i-o vor înapoia pe Alexandra. Erau oameni pragmatici. Problema era că nu putea, vizavi de CIA, să li-l înapoieze pe omul de ştiinţă.

Nu-i rămânea decât o soluţie: să o recupereze pe Alexandra. Şi nu putea să o facă, dat fiind contextul, decât folosindu-se de forţă.

*

* *

Alexandrei îi era greu să respire, din cauza căluşului, mai întâi, apoi din cauza prafului pe care-l înghiţea la fiecare inspiraţie. Nu ştia unde se află, înfăşurată într-un covor care părea că absorbise tot praful din lume. Ochii o usturau, tuşea, se sufoca. Puţin câte puţin, panica îi înlocuia furia de la început.

Totul se petrecuse foarte repede.

O maşină închisă la culoare îi făcuse o coadă de peşte şi ea a trebuit să o izbească. Doi bărbaţi au ţâşnit din acel vehicul, au smuls-o fără un cuvânt de pe scaunul din faţă, i-au legat mâinile la spate, i-au pus o bandă pe ochi şi au aruncat-o pe bancheta din spate a maşinii lor. De îndată ce maşina a demarat, Alexandra a simţit tăişul unei lame de cuţit apăsându-se pe gâtul ei şi o voce calmă o avertizase într-o germană proastă:

— Strigaţi, tai gâtul.

Îngrozită, n-a mai deschis gura tot drumul. Din cauza circulaţiei, a înţeles că au ajuns în Viena. Maşina se oprise şi bandajul de pe ochi îi alunecase, atât cât să zărească scurt o curte înainte să o împingă pe o scară ce ducea la subsolul clădirii. Unul din cei trei oameni care o escortau i-a dat ordin să se întindă. Au apăsat-o

apoi pe umeri şi ea a simţit ceva greu căzând peste ea.

Un covor plin de praf.

În câteva clipe, era înfăşurată în covor! Cu mâinile legate, era complet neputincioasă. Bucăţi de hârtie erau îndesate la cele două extremităţi ale covorului. Liniştea se lăsă, se auzi o cheie învârtindu-se în încuietoare şi bătăile inimii i se mai calmară. Simţea încă oţelul cuţitului presându-se pe gâtul ei. Teama ei era de a nu i se tăia gâtul, manieră preferată de musulmani de a se debarasa de inamicii lor.

Se întreba oare cât timp îi va lua lui Malko să o scoată de acolo.

*

* *

— Rămâneţi în maşină, ordonă Malko. Am întâlnire cu un iranian, Supravegheaţi oamenii care intră. Apoi, unul dintre voi va intra în cafenea ca să-l identifice pozitiv. Atunci când va ieşi, urmăriţi-l.

— Nu ar fi mai simplu să ne asigurăm? sugeră Milton Brabeck. Întotdeauna am visat să-i explodez mutra unuia din aceste târfe de *gooks*...

Ieşi din maşină şi se îndreptă spre cafeneaua *Landtmann*. Fără prea multe iluzii: iranienii prevedeau că sunt urmăriţi şi acţionau în consecinţă. În plus, Chris şi Milton, erau mai dotaţi pentru bătălii decât pentru filaje...

Intră într-o imensă cafenea puţin solemnă, plină ca întotdeauna, inspectă sala din priviri şi se instală la o măsuţă lângă un geam care dădea pe Schotten-Ring.

După zece minute, uşa se deschise şi intră un tânăr cu tenul mat şi părul foarte negru, care, după o scurtă privire, se îndreptă spre el fără ezitare.

Ajuns în faţa mesei lui, îl întrebă:

— *Herr* Gruber?

— Aşezaţi-vă, zise sec Malko. Presupun că aveţi să-mi transmiteţi un mesaj.

Iranianul dădu afirmativ din cap şi se instală în faţa lui.

— Exact. Dorim să rezolvăm problema rapid şi curat. Deţineţi la castelul dumneavoastră un trădător al revoluţiei islamice ale cărui minciuni ar putea să cauzeze mult rău ţării mele. Vă cerem să-l eliberaţi. Cu modalităţile pe care le vom pune împreună la punct.

— Altfel?

— Primiţi în douăzeci şi patru de ore capul tăiat al unei persoane de care sunteţi foarte ataşat.

Vorbea fără să ridice vocea, cu privirea lăsată în jos. Dar Malko ştia că nu ameninţa de formă. Impulsul lui imediat fu acela de a-i trage două gloanţe în cap. Îşi păstră sângele rece şi întrebă simplu:

— Cum pot să vă întâlnesc.

— Vă voi telefona, zise iranianul ridicându-se.

Malko îl privi ajungând la uşă. Războiul începuse.

Trebuia să-l câştige.

*

* *

Hormouz Khorud ascultă raportul agentului lui, Mahmood, un tânăr taliban format în Germania, recrutat pentru operaţiuni speciale. Un băiat sigur. Calculul lui era simplu: după ce-i studiase viaţa agentului CIA, era sigur că acesta din urmă nu-i va lăsa să o execute pe femeia vieţii lui... De altminteri, iranienii nu aveau de ales: să atace castelul din Liezen, apărat de profesionişti, cu posibilitatea unei intervenţii a poliţiei locale, nu era o variantă ce putea fi luată în considerare. Şi Ayman Daneschou, odată ajuns în mâinile americanilor, ar fi fost pierdut... Totul trebuia să se joace în următoarele două zile.

Austriecii nu vor fi puşi la curent. Aceasta se petrecea între Otto Gruber şi el.

Până la schimb, nimeni nu avea contact cu ostaticul. Charam, un alt pasdaran, o păzea pe tânăra femeie din subsolul unui reparator de covoare care nu le putea refuza nimic iranienilor.

*

* *

— A intrat în clădirea de pe Leopold-Bernstein, anunţă Chris Jones. Milton a rămas acolo, dar nu are maşină.

— Bine, concluzionă Malko. Mergem să i-o

lăsăm pe a ta, apoi ne întoarcem la ambasadă.

Îl găsiră pe Milton Brabeck îngheţat pe o bancă şi Malko îi dădu instrucţiunile.

— De îndată ce acest iranian iese, îl urmăreşti şi mă informezi.

Continuau să folosească telefoanele mobile cumpărate pentru răpirea lui Daneschou. Malko o luă în direcţia Boltzmannstrasse. Avea mai puţin de patruzeci şi opt de ore ca să o recupereze pe Alexandra. Cu Elko Krisantem, Ayman Daneschou era bine păzit, dar nu era suficient.

Alexandra simţi covorul derulându-se. Tuşi şi înghiţi şi mai mult praf. Acum era întinsă, cu ochii bandajaţi, pe acelaşi covor. O mână o prinse de braţ şi o făcu să se ridice.

— *Toalet*, lansă o voce bărbătească.

Ea se lăsă ghidată, în timp ce îi scoteau bandajul. Îşi încrucişă privirea cu cea a unui tânăr bărbos cu expresia sălbatică cu un pumnal lung în mână. Cu vârful pumnalului arătă spre odaia cu WC turcesc.

— *Inja* (Aici), zise iranianul.

Atunci când ieşi, acesta îi întinse un bol cu orez amestecat cu carne, pe care ea începu să-l mănânce cu degetele. Ghemuit, temnicerul ei o privea. Ea realiză repede că privirea lui nu-i părăsea coapsele descoperite de fusta scurtă.

Bău puţin, apoi, voluntar, îi adresă o privire provocatoare gardianului ei, îndepărtând puţin picioarele pentru ca privirea lui să poată să urce

puţin mai sus. Mai întâi privirea lui deveni mai strălucitoare, ca înnebunită, apoi o grimasă de dezgust îi deformă trăsăturile şi el scoase o înjurătură în farsi, ameninţând-o cu pumnalul. O legă din nou şi o rulă fără blândeţe în covor.

Înainte, îşi trecu lent degetul peste gâtul ei, cu un surâs agresiv şi ei i se făcu pielea de găină. Acest tip nu va ezita nicio secundă să-i taie gâtul.

*

* *

Ambianţa era electrizantă în biroul lui Mark Hopkins şi Chris Jones, într-un colţ, se făcea mic de tot.

— Nu, nu vi-l dau înapoi! strigă Malko, ca răspuns la cererea şefului agenţiei CIA. Nu atâta timp cât nu am recuperat-o pe Alexandra.

Liniştea se aşternu din nou, mineralã.

Mark Hopkins era jenat. Obligat să-şi asume un rol ingrat. Încercă să-şi pledeze cauza:

— Ce voi spune la Langley? Casa Albă nu încetează cu întrebările...

— Adevărul, lăsă Malko să-i cadă. Nu voi ceda şi tu ştii asta. Vreau să pot să mă privesc în oglindă. Chiar dacă va trebui să devin şomer. Dacă vreţi ca lucrurile să se termine cu bine, trebuie să mă ajutaţi. Ce ştiţi despre iranienii prezenţi în acest moment în Viena?

— Nu mare lucru, l-am cerut lui René Polii să-mi furnizeze elemente.

— OK, zise Malko ridicându-se. Aştept

informaţii. Până atunci, mă voi descurca singur.

— Ce vei face?

Malko îl privi drept în ochi.

— Lucruri ilegale, poate chiar criminale! Ceea ce fac de obicei pentru voi. Acum o fac pe socoteala mea.

Mark Hopkins rămase mut de stupefacţie.

Capitolul XXIV

Vocea lui Milton Brabeck de-abia se auzea, dar ceea ce spunea era un balsam pentru inima lui Malko.

— Tipul a plecat să mănânce cu un altul. Sunt într-un restaurant iranian, pe strada...

Bolborosi adresa de trei ori, până ce Malko îl făcu să silabisească Gumpendorferstrasse.

— Perfect, zise Malko. Venim.

În maşină, se întoarse spre Chris Jones cu un surâs.

— Chris, pot să te las la hotel...

— De ce? întrebă gorila surprinsă.

— Pentru că acum e vorba de războiul meu, nu de cel al agenţiei. Pot să mă descurc singur. Nu vreau să vă fac să vă pierdeţi pensia. N-am intenţia să cedez. Nici să primesc capul tăiat al Alexandrei.

Americanul rămase tăcut câteva secunde şi

răspunse:

— Aici sunt deja căutat pentru crimă, deci... Pe urmă, n-am lăsat niciodată baltă un prieten. Nu fug ca un laş.

— Mulţumesc, spuse simplu Malko.

Atins.

Milton Brabeck era la volanul maşinii, la douăzeci de metri înainte de restaurant, pe îngusta Gumpendorferstrasse, cu sens unic.

— Sunt o întreagă bandă de nemernici înăuntru, anunţă americanul. Am putea să le aruncăm o grenadă.

Restaurantul *Nayeb* servea kebab ca în Teheran. Era plin când Chris Jones şi Malko intrară înăuntru. Barmanul le adresă un surâs de la barul din faţa intrării. Ei îl ignorară, îndreptându-se spre sala din fund unde mai multe mese erau ocupate.

Malko îl identifică imediat, la o masă de cinci persoane, pe individul cu care avusese întâlnire de dimineaţă la cafeneaua *Landtmann*. Iranianul îl văzu şi el. Încremeni, avertizându-i pe ceilalţi comeseni. Aceştia nu avură timp să reacţioneze. Malko era deja la un metru de ei. Pistoletul extraplat ieşi de la centură şi extremitatea ţevi se puse pe fruntea celui pe care-l căutase. Chris Jones, cu câte un pistolet în fiecare mână, acoperea sala.

— Vă ridicaţi şi veniţi cu mine, zise Malko în engleză.

Cum iranianul ezita, unul din companionii lui

aruncă în limba sa câteva cuvinte şi se ridică lent, prins imediat de guler de Malko, care îl trase după el de-a lungul sălii, sub privirile uimite ale celorlalţi clienţi. Chris Jones îi acoperea din spate, cu armele aţintite asupra iranienilor. După zece secunde, erau în stradă.

Chris Jones îl împinse pe iranian pe bancheta din spate a maşinii şi se aşeză de-a dreptul pe el. Sub greutatea celor o sută zece kilograme de muşchi, prizonierul ţipă, dar nu reacţionă. În timp ce Milton demara, Chris îl scotocea pe bărbat, fără să găsească vreo armă la el.

— Unde mergem? întrebă Milton.

— La Liezen.

*

* *

Livid, Hormouz Khorud îi privi pe cei doi ieşind din restaurant şi luându-l cu ei pe agentul lui. Stupefiat de îndrăzneala atacatorilor, îşi reluă foarte repede sângele rece. Mahmood făcea parte dintre cei care participaseră la răpirea ostaticei. Abandonându-şi mâncarea, se năpusti asupra lui Darius, un alt participant la răpire:

— Vino!

Fugiră până la maşina lor şi el se aşeză la volan. Trebuia să acţioneze foarte repede. Se aştepta la o reacţie din partea lui Malko, dar nu la aceea.

*

* *

Le-a luat o jumătate de oră ca să ajungă la

Liezen. În spate, prizonierul iranian nu deschisese gura tot drumul. Abia ajunseră în holul castelului, că Malko strigă:

— Elko?

Niciun răspuns. Cu pistoletul în mână, se năpusti pe scări, reînnoind apelul, Elko Krisantem răspunse într-un final, cu o voce sufocată:

— Sunt aici.

Ieşi din camera atribuită savantului iranian, cu un riot-gun în mână.

— Chris Jones te va înlocui, zise Malko. Am nevoie de tine.

— Aveţi încredere în el?

— Da. Daneschou este bine?

— Da, citeşte.

Coborâră amândoi şi Malko îi explică lui Chris Jones ce trebuia să facă. Nu erau la adăpost de o operaţiune a iranienilor. Prizonierul, în picioare în mijlocul holului, părea năucit. Malko i se adresă, dar el nu răspunse.

— Elko, încearcă să-i vorbeşti în turcă.

Ceea ce făcu. Miracol. Iranianul înţelegea această limbă!

După cinci minute, se aflau într-una din nenumăratele pivniţe boltite de la Schloss Liezen. Aceasta adăpostea, pe etajere prăfuite, documente foarte vechi care atestau că familia Liezen luase sub protecţie o colonie de evrei veniţi din Ungaria în secolul al XVIII-lea, pentru a fugi de persecuţii. Malko trase un scaun din lemn foarte masiv şi

Elko Krisantem îl aşează pe prizonier pe el.

— Întreabă-l cum se numeşte.

— Mahmood Lak.

— Pentru cine lucrează?

Prizonierul nu răspunse.

— Cine i-a dat ordin să-mi aducă mesajul în această dimineaţă?

Tot nici un răspuns. Malko nu mai insistă şi îi spuse lui Elko:

— Du-te şi adu o butelie de şnaps din bucătărie.

Iranianul era total imobil, cu mâinile încrucişate pe genunchi. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Elko Krisantem reapăru cu o butelie de şnaps destupată.

— Întreabă-l dacă bea alcool.

Răspunsul veni, cu un aer dezgustat.

— *Na*. (Nu.)

— Bine, zise Malko. Explică-i că vreau să ştiu un singur lucru. Unde este ţinută contesa Alexandra. Tradu-i.

După traducere, tânărul Mahmood se lansă, cu un rictus ostil, într-un discurs spumant.

— El zice, cred, că trebuie omorâţi toţi infidelii, că aceştia sunt nişte laşi, că ei plâng de frică văzând sângele combatanţilor lui Dumnezeu… că…

Critica violentă fu întreruptă de o slabă detonare, urmată de un urlet. Tânărul iranian îşi puse amândouă mâinile pe genunchiul stâng, cu faţa deformată de durere şi începu să ţipe ca un

animal.

Malko îi trăsese un glonţ în genunchi.

*

* *

Cu capul pe piept, Mahmood ţipa de toată frumuseţea, ţinându-se de genunchi cu amândouă mâinile.

— Explică-i că îi voi mai trage un glonţ şi în celălalt genunchi... zise calm Malko. Apoi câte unul în fiecare cot. Nu va muri, dar îl va durea îngrozitor de rău. Şi tot aşa, până când îmi va spune ce vreau.

Elko traduse, dar îl avertiză pe Malko:

— Nu sunt sigur că înţelege tot ce-i spun.

— Să înţeleagă esenţialul! E gata să vorbească?

La întrebarea lui Elko Krisantem, iranianul nu-şi descleştă dinţii. Totuşi, bărbia îi tremura de durere.

A doua detonare nu făcu mai mult zgomot ca prima, atenuată de amortizor. Mahmood Lak căzu într-o parte, urlând de data asta ca un porc cu gâtul tăiat. Malko îl privea, scârbit. Îi era puţină ruşine, dar viaţa Alexandrei era în joc. El avea în faţă nişte fanatici în ochii cărora viaţa unui infidel, adică 75% din umanitate, nu conta mai mult decât cea a unei insecte.

Ghemuit pe solul pivniţei, Mahmood Lak gemea, cu cartilajele zdrobite. Simţind jena lui Malko, turcul îi propuse:

— Vreţi să continui eu, *Ihre Hoheit*?

— Nu, tranşă Malko. Alexandra este logodnica mea, nu a ta. Dă-i şnaps.

Elko îi întinse butelia. Iranianul luă o înghiţitură serioasă, tuşi şi scuipă, dar bău totuşi puţin. Abia înghiţi că Malko se apropie de el şi puse ţeava pistoletului pe cotul lui stâng.

— Întreabă-l dacă şi-a schimbat părerea.

Nici un răspuns.

Al treilea proiectil făcu să explodeze cotul stâng al iranianului.

De data asta, îşi pierdu cunoştinţa şi au trebuit să-l întindă pe jos. Respira penibil, cu ochii închişi. Malko se întrebă dacă nu făcea oare toate astea degeaba. Aceşti tineri erau călîţi ca nişte kamikaze. Să moară pentru Dumnezeul lor era o soartă de invidiat.

Şi timpul îl presa...

Elko, ghemuit lângă prizonier, puse din nou întrebarea, tot fără să obţină vreun răspuns.

De sus, Malko îi trase un al patrulea proiectil în cotul drept. Glonţul ricoşă pe os şi făcu să explodeze vârful cotului, smulgând un urlet inuman iranianului. Malko era pe punctul de a vomita. Tortura era contrară întregii lui etici. Era eterna problemă a Mâinilor murdare... Îl contempla pe prizonierul care gemea pe jos, cu un amestec de ură, de dezgust şi de milă... Acest bărbat, care se ruga de cinci ori pe zi şi era cu Dumnezeu în gură la fiecare treizeci de secunde, i-ar fi tăiat gâtul Alexandrei fără să clipească.

Îi rămâneau călcâiele...

Voia să-i facă răni care nu omorau, dar care dureau foarte rău. Şi apoi, brusc, îşi spuse că fusese suficient! Mirosul fad de sânge îl făcea să-i vină să vomite.. Prizonierul făcuse pe el şi mirosul era îngrozitor. Se apropie, cu braţul întins şi puse extremitatea fierbinte a armei pe fruntea iranianului.

— Elko, spune-i să-i adreseze o ultimă rugăciune lui Allah.

Elko traduse şi imediat, Mahmood Lak se răsuci. Apoi începu să se târască, încercând să ajungă la scară, sprijinindu-se cu bărbia pe sol. Malko îl ajunse şi apropie pistoletul de ceafa lui. Un strigăt sălbatic ţâşni din pieptul iranianului, urmat de un val de cuvinte...

Elko se aplecă şi spuse:

— Repetă „Targipour”.

— Ce înseamnă?

Ghemuit, Elko Krisantem îl întrebă şi într-un final, înălţă capul.

— Este tipul la care a fost dusă contesa Alexandra. Un vânzător de covoare.

— Unde locuieşte?

— Nu ştie numele străzii...

În stadiul în care se afla, nu putea să-l ia cu el la Viena.

— Îngrijeşte-l, îi ordonă Malko. Să nu-şi piardă tot sângele.

Îl urcă în patru labe la parter şi în bibliotecă,

deschise un anuar telefonic din Viena la litera T. Acolo dădu peste: Targipour Massoud. Restaurator de covoare vechi, 34 Rennweg.

*

* *

Malko trecu încet prin faţa magazinului de pe strada Rennweg, aflat la colţul cu străduţa Steingasse. Magazinul era mare, cu trei vitrine, ornate cu inscripţii cu litere enorme fucsia şi galbene. TEPPICHE SERVICE TARGIPOUR. WASH AKTION. WASCHEN REPARATUR. (Service pentru covoare. Spălare. Reparare.) Opri maşina puţin mai departe pe Rennweg şi se întoarse pe jos, oprindu-se în faţa magazinului. În acea după-amiază de duminică, totul era închis. Zări prin vitrină covoare îngrămădite peste tot şi în fundul magazinului, capătul unei scări care ducea la subsol. Cotind pe Steingasse, dădu de o uşă care deservea acelaşi imobil şi o deschise.

Dădea într-o curte din care porneau mai multe scări şi intrarea în spatele magazinului.

O uşă blindată. Încercă în zadar să o deschidă, sună fără să obţină vreun răspuns şi merse să îl roage pe Elko

Krisantem să încerce să o forţeze când se auzi o voce furioasă în spatele lui:

— *Was wollen sie*? (Ce doriţi?)

Malko se întoarse. Un mustăcios corpolent, îmbrăcat într-un pulover gros gri, pe jumătate chel, îl fixa cu un aer ameninţător. Malko nu-şi

pierdu sângele rece.

— *Her Targipour*?

— *Jawohl, aber*... (Da, dar...)

Malko i-o tăie.

— Am văzut că aveţi covoare foarte frumoase şi voiam să le văd...

Iranianul se mai calmă puţin.

— Este duminică. Reveniţi mâine.

— Dar sunteţi aici...

— Locuiesc acolo.

El nu-l văzu pe Elko Krisantem strecurându-se în spatele lui. Într-o străfulgerare, turcul îi trecu un şnur în jurul gâtului şi începu să strângă. Lipsindu-i aerul, iranianul încercă disperat să îndepărteze laţul care îl strangula, scoţând grohăituri surde.

Malko zări legătura de chei prinsă la centura iranianului şi o smulse.

Îi trebuiră mai puţin de treizeci de secunde ca să găsească cheia potrivită şi descuie uşa magazinului. Iranianul căzuse în genunchi, cu ochii ieşiţi din orbite şi rezistenţa lui se diminua. La un semn al lui Malko, Elko Krisantem îl ridică şi îl împinse în magazin.

Aşezat pe un morman de covoare, iranianul, stacojiu, sufla ca un bou. Ridică într-un sfârşit o privire plină de ură spre Malko.

— Cine sunteţi? Ce doriţi?

— Femeia pe care o ţineţi aici, zise Malko.

Targipour ridică din umeri şi bombăni.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu e nicio femeie aici. *Los*! (Ştergeţi-o de aici!)

Elko scoase de la centură bătrânul lui Astra şi îi plantă extremitatea ţevii între ochii reparatorului de covoare.

— *Wo ist die Gräfin*? (Unde este contesa?)

Tetanizat, iranianul rămase încremenit, dar nu răspunse. Malko era deja pe scara ce ducea la subsol. Aprinse lumina şi descoperi covoare îngrămădite sau rulate şi un enorm cilindru metalic cu pereţii perforaţi într-un colţ.

Nicio ascunzătoare posibilă.

Alexandra nu putea să fie acolo. Sau Mahmood minţise, ceea ce era puţin probabil, sau o transferaseră în altă parte. Se pregătea să urce scara atunci când un obiect negru, într-un colţ, îi atrase privirea. Îl ridică şi pulsul îi sări la 200 de bătăi pe minut. Era un cercel din coral negru.

Un cadou făcut Alexandrei acum doi ani.

*

* *

Massoud Targipour, aşezat pe vraful lui de covoare, se simţea foarte rău. Faţa acoperită de transpiraţie, privirea pierdută, cu capul între umeri, încerca să nu privească ţeava pistoletului extraplat aţintit la zece centimetri de faţa lui.

De când descoperise cercelul, Malko se dezlănţuise. Alexandra fusese închisă aici şi acest bărbat trebuia să ştie unde se afla ea acum.

— *Herr* Targipour, vă voi ucide, lansă el cu o

voce glacială. Unde este această femeie?

— Nu ştiu, bâigui Massoud Targipour.

Un zgomot metalic îi făcu să tresară. Elko Krisantem, intrigat de enormul cilindru metalic ce semăna cu o imensă cuvă a unei maşini de spălat, apăsase pe un buton şi maşinăria începu să se învârtă.

— La ce serveşte asta? întrebă turcul.

Iranianul, foarte fericit de îndepărtarea de la subiect, îi explica faptul că servea la scoaterea prafului din covoare.

Elko avu brusc o idee genială.

— Ei bine, te vom desprăfui, lansă el, ca să te ajutăm să-ţi revină memoria.

Opri maşinăria şi sub ameninţarea pistoletului, îl forţă pe Massoud Targipour să intre în unul din compartimentele enormului cilindru, terminând prin a-l îndesa cu lovituri de picior. Iranianul, jignit, protestă.

— N-am făcut nimic. Am inima curată…

Elko porni din nou maşinăria şi cilindrul începu să se rotească, mai întâi lent, apoi din ce în ce mai repede, lăsând să străbată prin pereţii lui strigătele restauratorului de covoare, supus forţei centrifuge.

— După părerea mea, va vorbi, îi lansă Elko Krisantem lui Malko.

*

* *

Lui Mark Hopkins îi fierbea sângele în vene.

Chiar dacă era duminică, nu ieşise din birou. Îşi aprinse o ţigaretă şi îşi puse un coniac. Butelia de Defender „Succes” din barul lui se cam golise de azi-dimineaţă. Afacerea iraniană se transformase în coşmar. Mai întâi, poliţia austriacă făcuse un portret robot al asasinului – Chris Jones – care avea să fie difuzat în presă. Era deci urgent să fie scos din ţară. Pe urmă, cei de la Langley se făceau că nu înţeleg de ce Ayman Daneschou nu se afla încă pe teritoriul american. În opinia lor, recuperarea ostaticului trebuia să se facă ulterior, prin negociere. Ori, şeful agenţiei ştia, pe drept cuvânt, că nu-l va convinge pe Malko. Amândoi cunoşteau ferocitatea şi dorinţa de răzbunare a iranienilor.

Deschise un plic adus de un poliţist din Sicherheit-sdienst. Prietenul lui, René Polii, îi semnala sosirea, acum două zile, a unui iranian ce purta un paşaport diplomatic, în misiune oficială pentru Ministerul Culturii Iraniene. Un anume Hormouz Khorud, deja bănuit de implicare în afaceri de terorism. Era şi o fotografie a acestuia. Un tânăr bărbos, cu ochii afundaţi în orbite. Austriecii erau uimiţi că n-a avut încă nici un contact oficial. Mark Hopkins puse documentul de-o parte, pentru a i-l arăta lui Malko.

*

* *

Cilindrul se rotea de o jumătate de oră şi

strigătele lui Massoud Targipour erau din ce în ce mai slabe. Malko se învârtea în cerc ca o fiară în cuşcă.

— Scoate-l! îi lansă el lui Elko Krisantem.

Gândul că acest individ ştia aproape sigur unde se afla Alexandra îl înnebunea.

Odată cilindrul oprit, Elko Krisantem reuşi să-l scoată pe iranian din el. Acesta, cu faţa ca de ceară, respira sacadat, cu faţa congestionată şi ochii ieşiţi din cap. Corpolenţa lui transformase proba în supliciu. Elko Krisantem se aplecă asupra lui.

— Vrei să vorbeşti?

Iranianul scoase câteva sunete indistincte.

— Dacă nu ne spui unde este *Gräfin*, te bag înapoi.

Reparatorul de covoare sughiţă şi imploră:

— *Nein! Nein!* Oberdubling, Oberdubling... Oberdubling...

Repeta „Oberdubling” ca un disc zgâriat. Malko îşi simţi pulsul luându-şi zborul. Oberdubling era un cartier rezidenţial din Viena, pe culmi, chiar înainte de Grinzing.

— *Wo*?întrebă el. Unde? Pe ce stradă?

Iranianul respira din ce în ce mai greu. Acesta mai spuse:

— *Ich weiss nicht*.

Apoi suflul i se opri complet, ca şi cum ai închide un robinet, cu gura deschisă şi privirea sticloasă. Inima lui obosită nu rezistase la stoarcere. Malko

simţea milă. Când participi la o răpire, trebuie să te aştepţi la probleme. Numai că nu putea să scotocească din casă în casă cartierul indicat... Descurajat, îi făcu semn lui Elko şi părăsiră subsolul unde iranianul privea tavanul fără să-l vadă.

Se puse din nou la volanul Jaguarului, cu moralul la pământ. Îi mai rămâneau douăzeci şi patru de ore pentru a o găsi pe Alexandra. Altfel, ştia că iranienii nu vor ezita să-şi ţină promisiunea: să o decapiteze şi să-i trimită capul.

Cealaltă alternativă punea sfârşit carierei lui de agent, ruinându-l şi condamnându-l la moarte pe Ayman Daneschou.

Capitolul XXV

Noaptea căzuse şi vremea se stricase. Deja nu mai era o duminică veselă. Viena era deosebit de sinistră, îndreptându-se spre Ring, lui Malko i se învârtea în cap unica informaţie pe care o obţinuse de la Massoud Targipour. Oberdubling. Un cartier de vile opulente, la nord de centrul oraşului. Iranienii puteau să aibă o ascunzătoare, o *safe house*. Dar el nu putea să scotocească sute de vile.

Brusc, se gândi că poliţia austriacă poate că avea un registru cu ascunzătorile iranienilor. O singură persoană putea să-l ajute. Îl sună pe Mark

Hopkins şi uşurat, îi auzi vocea.

— Eşti la ambasadă? întrebă el. Vin acolo.

— Ai noutăţi? întrebă anxios şeful agenţiei.

— Poate.

Ajunse pe Boltzmannstrasse în cinci minute. Duminica, era un vis să circuli prin Viena. Mark Hopkins trebuie că anunţase venirea lui căci, de îndată ce zări Jaguarul negru, poliţistul de gardă ridică bariera de metal din şosea. Americanul îl aştepta în uşă, cu faţa rasă, îmbrăcat cu un pulover pe sub haina de lână.

— Deci? întrebă el nerăbdător, chiar înainte să urce în ascensor.

— Aveţi documente despre ascunzătorile folosite de serviciile iraniene din afacerile precedente?

— Da, bineînţeles, dar va fi foarte greu să obţinem de la poliţia austriacă o percheziţie. Am o listă sus.

— Vreau să o văd.

*

* *

Erau cinci adrese: trei case şi două apartamente.

Una singură se afla în cartierul Oberdubling: 18, Harteckerstrasse.

Malko luă hârtia şi o băgă în buzunar.

— Ai găsit? întrebă neliniştit Mark Hopkins.

— Am o pistă, se mulţumi să răspundă Malko.

— Vrei să îi cer ajutorul lui René Polii? E un tip de treabă...

Malko îi aruncă o privire ironică. Funcţionarii erau incorigibil de legalişti.

— Mark, zise el, de azi-dimineaţă am torturat doi oameni ca să aflu unde se află Alexandra. Sunt în ilegalitate şi rămân aşa. Şi tu ai interesul să o găsesc. Altfel, agenţia nu-l va mai revedea niciodată pe doctorul Ayman Daneschou.

Descompus, şeful agenţiei CIA nu răspunse, întinzându-i lui Malko documentul expediat de Sicherheitsdienst. Acesta tresări în faţa fotografiei lui Hormouz Khorud, bărbatul bănuit de austrieci că aparţine serviciilor iraniene. Era unul din cei care s-au aflat în restaurantul *Nayeb* atunci când l-au răpit pe Mahmood Lak.

Băgă biografia şi fotografia în buzunar. Asta putea să mai aştepte.

*

* *

Malko şi Elko Krisantem ajunseră pe Harteckerstrasse către ora opt seara. Era un bulevard mare şi calm, mărginit de vile mari, care urca spre colinele din Grinzing. Numărul 18 se afla la stânga cum urcai, după un mare rond, chiar lângă Ambasada Australiei.

Era o vilă impozantă, în mijlocul unei grădini în pantă, necultivată, mărginită la stânga de o potecă. Obloanele erau închise şi părea abandonată.

Malko se opri la o sută de metri mai departe.

— Elko, mergi să observi împrejurimile.

Turcul se strecură afară din maşină şi se întoarse după un sfert de oră.

— Nu e nici un semn de viaţă, îl anunţă acesta. Nici o maşină. O poartă dă, puţin mai jos, pe o potecă, într-o parte. Este uşor de pătruns în grădină...

— Să mergem, zise Malko, care nu voia să piardă nici un minut.

Poarta care dădea spre poteca în pantă era ruginită. O dădură la o parte şi se treziră în grădină. Făcură turul construcţiei. Totul era închis. O scară exterioară conducea la un parter englezesc închis cu o uşă din lemn.

Cu două focuri trase cu pistoletul extraplat, Malko făcu să-i sară încuietoarea. Graţie amortizorului, nu se auzi prea tare. El şi Krisantem se năpustiră înăuntru. Se simţea umiditatea, praful şi aerul închis. Electricitatea mergea. Explorară subsolul, fără să găsească nimic. Chiar şi cazanul pentru încălzire era stins. Cu pistoletul în mână, urcară până la parterul care dădea în stradă.

Tot linişte absolută.

Malko merse la intrare. Tot nimic. Împinse două uşi, nedescoperind decât încăperi goale. Apoi o a treia scufundată în întuneric. Imediat aprinse lumina şi descoperi un covor rulat într-un colţ. Dacă nu ar fi trecut mai înainte pe la Massoud Targipour, poate că nu i-ar fi dat atenţie. Dar se ghemui lângă el şi văzu că un pachet de hârtii

obtura extremităţile. Smulse hârtia şi zări părul blond al Alexandrei.

*

* *

Tânăra se clătina, cu privirea pierdută, încă KO. Reuşi totuşi să schiţeze un surâs.

— Nu voi mai cumpăra niciodată covoare persane. Mi-e sete.

Avu un acces de tuse. Malko o contemplă. Era încă sublimă, în ciuda circumstanţelor, cu un pulover de mătase strâmt, o centură de diamante şi o rochie

Christian Lacroix. Dacă Krisantem nu s-ar fi aflat acolo, ar fi făcut dragoste cu ea pe loc. Maşinal, ea îşi freca mâinile.

— Porcul acela din magazin a vrut să mă violeze! zise ea. Dar n-a reuşit.

Brusc, Malko nu mai regreta moartea restauratorului de covoare. Îi venea să danseze de bucurie.

— Să mergem, zise el.

— Aş vrea să fac o baie, suspină Alexandra, Nu mi-a fost atât de frică niciodată în viaţa mea.

Plecară pe unde veniseră şi Elko, la volan, conduse drept până la Liezen. Alexandra, în spate, cu capul pe umărul lui Malko, era încă şocată.

În hol, Malko se izbi de Chris Jones, cu un riot-gun în mână. Uşurat, gorila suspină.

— N-a mişcat!

— Bravo, zise Malko. Du-te după el. Plecăm.

De data asta, Elko fu cel care rămase la Liezen, ca să o supravegheze pe Alexandra. Înainte să plece, merseră în pivniţă să-l ia pe tânărul iranian, Mahmood. Părea a fi într-un stadiu foarte rău, în ciuda pansamentelor de la genunchi şi coate. Îl băgară în portbagajul Jaguarului, înfăşurat într-o prelată. În timp ce mergeau pe autostrada A4, Malko îl sună pe Mark Hopkins.

— Am noutăţi.

— Pozitive?

— Foarte pozitive. Sosesc.

În spate, Ayman Daneschou nu deschisese gura, puţin uluit. Reacţionă doar atunci când zări drapelul american fluturând în grădina ambasadei.

— Unde mergem? întrebă el.

— Vă voi preda autorităţilor americane, îl anunţă Malko. Cum fusese stabilit.

*

* *

Mark Hopkins arăta de parcă ar fi câştigat potul cel mare. Abia intrat omul de ştiinţă iranian în biroul lui, că ţinu să telefoneze el însuşi la Langley, pe linia protejată, pentru a anunţa vestea bună.

— Îl voi găzdui pe domnul în vila mea în seara asta, zise el. De mâine îl vom trimite în Germania. Mulţumesc. Cum aţi făcut?

— Într-o zi îţi voi spune, promise Malko, care nu voia să mai întârzie.

O dată ajuns în Jaguar, îi lansă lui Krisantem:

— Ne întoarcem la Oberdubling.

Nimic nu mişcase de la plecarea lor. Cum noaptea se lăsase, putură să-l transporte fără probleme pe iranianul nemişcat în casă. Punându-l în locul lui Alexandra, îl rulară în covor. Ultimatumul expira a doua zi la prânz. Plecară cu inima uşurată spre Liezen. Atunci când Malko ajunse, Alexandra dormea deja.

Epuizată.

O lăsă să se odihnească şi merse în bibliotecă să-şi toarne un pahar de votcă. Furia nu i se spulberase încă. Trebuia, mai mult ca niciodată, ca nimeni să nu se atingă de cei pe care îi iubea.

Pentru asta, mai avea încă ceva de făcut.

Hormouz Khorud nu mai ştia unde se afla. În mod brutal, adversarii lui păreau că dispăruseră. Sunase la castelul Liezen şi o voce anonimă îi răspunse că prinţul Linge lipsea. Trebuia să ia o decizie. Ultimatumul expira la sfârşitul dimineţii. Dacă nu-l urma, îşi pierdea credibilitatea. Dacă îi tăia gâtul prizonierei lui, nu mai avea nici o monedă de schimb. Dar cei puţin, vizavi de Teheran, ar fi făcut tot posibilul.

Se decise pentru această soluţie ultimă. Era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă el însuşi. Nu mai avea veşti despre Mahmood, dar nici nu mai spera să primească. Cu siguranţă că fusese lichidat de adversarii săi, după ce-l torturaseră. Hormouz Khorud nu-şi făcea nicio iluzie că n-au practicat tortura. Întotdeauna se vorbea sub

tortură. Dar Mahmood Lak nu putea spune decât ceea ce ştia: primul loc de detenţie al ostaticei, la Massoud Targipour. De la răpirea lui, Hormouz Khorud o mutase într-o vilă, neocupată momentan, care servea la logistica operaţiunilor secrete ale Daftari Vige, având ca proprietar un onorabil comerciant iranian domiciliat la Teheran.

Se auziră bătăi în uşă şi unul din membrii echipei lui îl anunţă:

— *Haroye* Hormouz, sunteţi căutat la telefon.

— Cine?

— Un anume Rolf Baumgartner. Şeful departamentului cultural al Ministerului austriac al Afacerilor Externe. Spune că e urgent.

— Fă-mi legătura.

O voce cu un puternic accent austriac îi remarcă cu o încântătoare politeţe faptul că nu se prezentase încă la ministerul lui, în ciuda unei scrisori trimise de Teheran. Hormouz Khorud se scuză sec.

— Trebuie să plec în deplasare la Linz, preciză funcţionarul. Aţi putea să treceţi astăzi pe la biroul meu. Balhaus Platz, 2. Aripa dreaptă, etajul patru.

Iranianul reflectă rapid. Nu voia să o şteargă pe furiş.

— *Sehr gut*. La ora unsprezece? propuse el.

— Perfect, aprobă înaltul funcţionar.

Hormouz Khorud închise, uşurat. Când va ieşi de la întâlnirea de la Ministerul Afacerilor

Externe, va merge să-i taie gâtul ostaticei.

*

* *

Malko plecase din Liezen când Alexandra dormea încă, cu inima în sfârşit împăcată. Îşi lăsă maşina în parcare şi se îndreptă spre Ministerul Afacerilor Externe. O clădire monumentală ca toate ministerele vieneze. Venise voit mai devreme ca să poată să studieze locurile. Ceea ce îi luă o jumătate de oră.

Avea timp să coboare să bea o cafea şi îl sună pe Mark Hopkins. Americanul era aproape servil. Malko trebui să-i întrerupă efuziunile ca să-l întrebe:

— Daneschou a meritat efortul?

— *You bet*! suspină americanul. Informaţiile pe care le-a dat sunt dinamită curată. Dar nu pot să vorbesc la telefon despre asta. Vrei să luăm masa la *Livingstone*? Peste o oră. Dacă eşti în Viena...

Lui Hormouz Khorud îi fu greu să găsească clădirea unde avea întâlnire. La parter, un planton îi indică unde se află Herr Baumgartner. Iranianul era indispus. Un telefon din Teheran îi ordonase să-i taie gâtul ostaticei şi să meargă să-i depună capul acasă la falsul Otto Gruber. Şi apoi, să răpească un ostatic american. Dacă se putea, pe şeful agenţiei CIA din Viena. După ce avea să-l omoare pe primul ostatic, iranienii vor fi credibili şi americanii aveau un respect aproape nesănătos

faţă de viaţa umană, care îi va împinge să cedeze. Apoi, nu mai aveau decât să se servească...

Cyrus Gorgan fusese pus în zborul de Iranair, drogat şi deja trebuia să se afle la Evin, de unde nu va mai ieşi niciodată. Ceea ce le servea pasdaranilor pentru a epura aripa „moale" a guvernului...

El intră în cabina ascensorului şi apăsă pe butonul pentru etajul patru.

Era un ascensor vechi cu uşi batante. Zări prin uşi un bărbat pe palier.

— *Herr* Khorud?

— *Jawohl*, răspunse iranianul, flatat că e aşteptat.

Privirea i se puse pe faţa celui care îl aştepta şi sângele îi îngheţă în vene. Apoi descoperi ţeava pistoletului aţintită asupra lui prin grilaj. Se auziră două pocnituri foarte lejere şi iranianul resimţi două şocuri în piept. Vederea i se tulbură, avea impresia că se sufocă şi picioarele i se înmuiară sub el. Mâinile fără forţă dădură drumul uşilor batante care se trântiră în timp ce el aluneca de-a lungul peretelui, cu aorta plesnită.

*

* *

Malko întredeschise uşa ascensorului ca să-l împiedice să coboare. Trei persoane care aşteptau puţin mai departe pe culoar, pe o bancă, nici măcar nu întorseseră capul.

Cu pistoletul ascuns în fundul unui buzunar

mare, o luă pe scară fără să se grăbească. Cu satisfacţia datoriei îndeplinite.

Când traversă holul ministerului, doi oameni încercau să cheme ascensorul. El ieşi şi se îndreptă spre Karntnerstrasse ca să-i cumpere o brăţară Alexandrei. Factura va fi plătită de CIA.

*

* *

Euforic, Mark Hopkins înghiţise deja două Defender „vechi de 5 ani” atunci când Malko intră. Acesta îşi comandă o vodcă. Atunci când o bău, americanul îi aruncă o privire bizară.

— Spune-mi. E o poveste stranie. René Polii m-a sunat în legătură cu un incident survenit la Ministerul Afacerilor Externe. S-a găsit în ascensor cadavrul unui iranian, cel care intrase în Austria cu un paşaport diplomatic, ştii tu, Hormouz Khorud. Omorât de două gloanţe în piept. A spus la recepţie că avea întâlnire cu Herr Baumgartner, dar acesta din urmă nu era la curent... Ce crezi?

Malko surâse:

— Este *The wrath of God*. (Mânia lui Dumnezeu).

Mark Hopkins nu mai insistă.

— Ayman Daneschou a plecat în această dimineaţă în Germania, într-o maşină de CD. O echipă, venită din Washington, îl aşteaptă la Frankfurt. Te voi ţine la curent, dar de acum, eu trebuie să-ţi transmit felicitările domnului Porter

Goss. Sper că logodnica ta n-a fost foarte încercată.

— Am consolat-o, afirmă Malko, punând pe nota de plată factura foarte consistentă a magnificei brăţări pe care o cumpărase pentru Alexandra.

Mark Hopkins îi aruncă o privire, dar nu făcu nici un comentariu, ceea ce dovedea că misiunea lui Malko reuşise cu adevărat.

*

* *

Zornăitul brăţării enorme lovind ceasul Breitling Callistino al Alexandrei, de fiecare dată când Malko se cufunda în vintrea ei, era singurul zgomot, împreună cu cel al respiraţiei lor gâfâite, care tulbura liniştea galeriei lor de sticle.

Luaseră cina amândoi în bibliotecă, cu o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Rosé şi o cutie cu caviar.

Alexandra şi-a dorit din tot sufletul să fie fermecătoare. Cu părul lung, blond şi ondulat, îmbrăcată într-un taior negru care lăsa să se vadă puţin din bustiera roşie. Arbora mândră cadoul de la Malko. Taiorul îi zburase de îndată ce intrase în cameră. Acum, cu genunchii pe pat, privea în oglinzi membrul lui Malko intrând şi ieşind din ea. Era inundată de fericire. Adora să fie explorată aşa. De fiecare dată când Malko îşi lansa corpul înainte, ea scotea un geamăt aspru. De multă vreme nu o mai luase cu atâta violenţă.

Ea întoarse capul şi lansă:

— Faci dragoste ca un împărat!

*

* *

Amfiteatrul AIEA, aflat la etajul patru al clădirii care adăpostea agenţia onusiană, era plin ochi pentru această reuniune specială a Consiliului guvernatorilor, solicitată de reprezentantul Statelor Unite, Gregory Shulte. Pentru a obţine o audienţă maximă, acesta solicitase mobilizarea agenţiei. Mai mult de treizeci şi cinci de guvernatori, aproape toţi reprezentanţii celor 138 de ţări membre AIEA erau acolo, cu echipele lor. Fără să mai vorbim de mass-media din lumea întreagă.

Imensul amfiteatru, neavând ecran de proiecţie, delegaţia americană se ocupase de instalarea unuia, pe cheltuiala lor. Şedinţa era prezidată de Mohamed El Baradei, preşedintele AIEA şi recent laureatul Nobel pentru Pace.

Într-o linişte de mormânt, reprezentantul Statelor Unite urcă în tribună.

— *Ladies and gentleman*, atacă el, după o lungă anchetă, posedăm în sfârşit dovada că guvernul Republicii Islamice Iran minte comunitatea internaţională negând că ar avea un program militar nuclear.

Tăcu preţ de câteva clipe, ca să dea solemnitate cuvintelor. Fără un cuvânt, delegaţia iraniană se ridică şi părăsi amfiteatrul.

— *Ladies and gentleman*, reluă Gregory Shulte,

ştim acum că Iranul posedă, în afară de cascada de 164 de centrifuge descoperite în zona Natanz, 2.200 de centrifuge de a doua generaţie, actual în activitate. Ele nu se află în Iran, ci în Malaiezia, pe insula Lankavi.

Un lung murmur de uimire parcurse asistenţa şi reprezentantul american adânci atmosfera, detaşându-şi bine cuvintele:

— Aceste centrifuge sunt ascunse în localurile unei uzine de ambalare a fructelor tropicale aparţinând lui Jirod Food Industries, societate ecran controlată de pasdarani. Producţia de uraniu îmbogăţit 235 este în jur de 30 de kilograme pe an.

O hărmălaie de stupefacţie primi această dezvăluire. Diplomatul american ridică mâna pentru a cere linişte şi reluă:

— Ceea ce v-am spus vă va fi confirmat de un responsabil important al Programului 111 care a ales să se desolidarizeze de această aventură ilegală. Puteţi să-i puneţi, în duplex, toate întrebările utile.

Giganticul ecran instalat în fundul amfiteatrului se aprinse. După câteva secunde, faţa lui Ayman Daneschou apăru, cu o subtitrare care preciza numele şi funcţiile lui.

Tehnoredactare computerizată: Mariana Radu
Redactor: Maria Carp